

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UKALA PiÇ

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARLARI

PENELOPE WARD
VI KEELAND

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

YABANCI

UKALA PİÇ

Ukala Piç
Özgün Adı | *Cocky Bastard*
Penelope Ward & Vi Keeland

Yabancı Yayınları | 248

Yayıma Hazırlayan | Su Akaydın
Kapak Tasarımı ve Sayfa Düzeni | Ashhan Kopuz

1. Baskı, Aralık 2018, İstanbul
ISBN: 978-605-2177-46-4

Türkçe Çeviri © Tuba Özkat, 2018
© Yabancı Yayınları, 2018
© Penelope Ward & Vi Keeland, 2015

Sertifika No: 11407

Bu eser Kayı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanci yayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 40200

**PENELOPE WARD
VI KEELAND**

UKALA PİÇ

Çeviren
Tuba Özkat

Gerçek ukala pişler olan kocalarımıza...

KISIM

1

Aubrey

Titreşim bacaklarımın arasında iyi hissettirir miydi merak ettim.

Güneş, birkaç yer ötedeki Harley Davidson'ın kromundan yansıdı, terleten öğlen güneşinin altında parlıyordu. Maroon Five'ın radyodaki şarkısı bitene kadar bekledim, cep telefonumu bulmak için çantamı karıştırırken garip bir şekilde iki tekerli erkek oyuncağına gözlerini diktim. Motosiklet basitti; parlak siyah ve ısıltılı gümüş rengiydi, yıpranmış deri heybeleri ile C.B. harflerinin altına işlenmiş bir kafatası figürü vardı.

Onu sürmek ne kadar iyi olurdu acaba? Rüzgâr uzun saçlarımı savururken kollarımı sert lakabı olan bir adama dolardım, kot pantolonlu bacaklarımın altında motor uğuldardı. Lakabı ne olurdu? Aygır? Serseri? Avcı? Bekle. Hayır. Başkan. Hayali motorcumun lakabı kesinlikle Başkan'dı ve tıpkı Charlie Hunnam'a benziyordu.

iPhone'uma bir bakış attığımda Harrison'dan gelen yarım düzine yeni mesaj olduğunu gördüm. İçten içe pis pis gülümse-dim. Harley süren birinin adı kesinlikle Harrison olmazdı. Telefonumu çantama geri atıp hıncahınç dolu BMW'min motorunu durdurdum ve arka koltuğa bir göz attım. Tavana kadar çıkan

kutular aslında geniş olan arabamın içini iyice klostrofobik hale getirmeye başlıyordu.

Yolcularla dolu bir otobüs mola yerine girdi. *Harika*. Şimdi gidip öğle yemeğimi alsam iyi olurdu, yoksa buradan asla çıkmazdım. Chicago'dan Temecula, California'ya yaptığım, ülkeyi bir yandan diğerine geçen yolculuğumun on saatini geride bırakmışım, şu anda Nebreska'nın ortasında bir yerlerdeydim ve gidilecek yirmi küsur saatim daha vardı.

Arabada yemeyi planladığım Popeyes kızarmış tavuk ve Pepsi'yi almak için içeride on beş dakika bekledikten sonra ufak bir hediyelik eşya dükkânına girdim. Çok yorgundum ve gece için uyuyacak bir yer bulmadan önce gitmem gereken fazladan beş saati sürebilecek gibi hissetmiyordum. Esnerken biraz oyalandı vakit öldürmeye karar verdim. Biblolardan bazılarını bakarken en sonunda Barack Obama'nın sallanan başlı oyuncağını aldım ve düşünmeden salladım, başı yukarı aşağı hareket ederken yüzündeki çılgın gülümsemeyi izliyordum.

"Al onu. İstediyini biliyorsun." Omuzlarımın arkasından gelen ses derin, rahatsız ediciydi. Beni şaşırttı, istemsiz bir reflekse sebep oldu ve en sonunda elimdeki oyuncak parmaklarımın arasından kayıp yere düştü. Başı boynundan kırıldı ve yuvarlanarak uzaklaştı.

Kasadaki kadın, "Üzgünüm han'fendi. Onun parasını ödemek zorundasınız. Yirmi dolar," diye bağırdı.

"Kahretsin!" Yuvarlanan kafanın gittiği yolu takip ettim. Almak için eğildiğimde arkamdan yine o ses geldi.

"Bir düşününce, bazı insanlar da omuzlarının üzerinde iyi bir kafası olduğunu söylüyor." Adamın Avustralya aksanı vardı sanki.

"Bunun komik olduğunu mu sanıyorsun göt herif?" diye sorduktan sonra döndüm ve arkamdaki sesin sahibine ilk defa baktım.

Donakaldım.

Siktir.

“Bu konuda lanet bir sürtüğ gibi davranmana gerek yok.” Obama’nın alt yarısını bana uzatırken dudakları muzip bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Ayrıca haberin olsun, bunun gerçekten komik olduğunu düşündüm.”

Yutkundum ve karşımdaki Adonis’i tam anlamıyla incelerken konuşma kabiliyetimi yitirmiş olabilirdim. Yüzündeki o kirli gülümsemeyi bir tokatla silmek istedim gerçi –gür, bakır-kahverengi saçlarla çevrilmiş o muhteşem, keskin hatları olan, kirli sakallı yüzündeki. *Hadi be.* Bu adam deliler gibi ateşliydi, burada karşılaşmayı beklediğim tipte biri değildi. Tanrı aşkına, burası Amerika’nın ortasındaki üçra bir yerdi, Avustralya’nın ortası değildi.

Boğazımı temizledim. “Pekâlâ, ben hiç de komik olduğunu düşünmüyorum.”

“Öyleyse kışındaki sopayı çıkarıp biraz rahatlamalısın.” Elini uzattı. “Bana ver Prenses. Kahrolası şeyin parasını ben öderim.” Ben cevap veremedim kırık iki parçayı elimden aldı ve elinin benimkine kısacık değişikle omurgamdan aşağı inen ürpertiye lanet okudum. Elbette, zaten bir tek harika kokması eksikti.

Onu kasaya doğru takip ederken karman çorman çantamın içinde paramı aradım ama eli çabuktu ve ödemişti bile.

Kırık oyuncuğun olduğu plastik çantayı bana verdi. “İçinde biraz bozukluk var. Kendine mizah satın alırsın.”

Mİİ-ZA. Aksana bak.

Yürüyüp dükkândan çıktığında ağzım açık kaldı.

Ne göt ama.

Öyleydi gerçekten. Güzel bir göttü. Kotu tarafından sıkıca sarılmış sıkı, çekici, yuvarlak bir popoydu. Tanrım, cidden biriyle yatmam gerekiyordu çünkü az önce bu adamın suratıma karşı hakaret etmiş olması hiç önemli bile olmamıştı, külodum resmen sırlıskılandı.

Birkaç dakika boyunca Nebraska Cornhuskers tişörtlerinin olduğu rafa gözlerimi dikip baktıktan sonra zihnimden kendimi tekmeledim. Bu olaya verdiğim tepki yorgunluğun beni ne hale

getirdiğini gösteriyordu, genelde o kadar fevri değildim. Tuhaf tanışmadan sıyrılıp yoluma gitme zamanıydı. Karnım gurulduyordu, yollara düştüğüm anda kızarmış tavuğuma yumulmak için sabırsızlanıyordum. Binadan dışarı çıkarken paketten bir parça arakladım. Benim arabamdan iki park yeri ötede onu fark ettiğimde çiğneyişim yavaşladı –az önce fanteziler kurduğum motosikletin üzerinde oturuyordu.

Yavaşça yaklaştım, beni fark etmemesini umut ediyordum. Hiç şansım yoktu. Beni fark ettiği anda abartıyla gülümseyip el salladı.

Aceleyle anahtarımı ararken gözlerimi devirip, “Yine mi sen?” diye homurdandım.

Pis pis güldü. “Kendine mizah anlayışı satın aldın mı?”

“Bozuklukları sana terbiye satın almak için kullandım.”

Gülerek başını iki yana salladı. Elini saçlarının arasından geçirip parlak siyah kaskı başına geçirdi ve Harley’i çalıştırdı. Motorun gürültüsü içimi titretti.

Arabaya girip kapımı çarptım ve kendime engel olamadan ona son bir defa baktım, bu adamı hayatım boyunca bir daha görecektim değildim. Kaskın altından göz kırptı ve acınası kalbim çırpındı.

Park yerinden geri geri çıkışını dikiz aynamdan izledim. Cehennemden kaçmış gibi fırlayıp gitmesini bekledim ama yavaşça çıktıktan sonra birdenbire durdu. Motoru hareket ettirmek için uğraşıp durdu ama hiçbir şey olmuyordu. En sonunda motoru kapatıp kaskını çıkardı ve elini bezginlikle saçlarının arasından geçirdikten sonra soruna bakmak için indi. Sadece çekip gitmeliydim ama motoru çalıştırmak için çabalarken gözlerimi ondan alamadım. *Dostum, bu fena.*

Tavuklarımdan birini ballı hardal sosuna batırıp ağzıma attım ve birkaç dakika boyunca bir tür spor izliyormuşum gibi izlemeye devam ettim. Bir ara telefonunu çıkarıp bir arama yaptı, volta atıyordu.

Telefonunu kapayınca benden tarafa döndü ve bana dik dik

baktı. Onu izlerken yakalandığım için endişeyle güldüm. Duruma gülmek istememiştim ama ağzımdan çıkıvermişti işte. Tek kaşını kaldırması beni daha çok güldürdü. Yavaşça bana doğru yürürken kaskını yanında tutuyordu. Pencereme vurunca indirdim.

"Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun prenses?"

"Pek değil... belki." Alayla güldüm.

"En sonunda mizah anlayışı bulmayı başarmana memnun oldum."

Mİİ-ZA.

Tanrım, şu aksanı çok seksiydi.

Boynunu uzatıp arka koltuğa bakınca kutuları fark etti. "Evsiz falan mısın? Arabanda mı yaşıyorsun?"

"Hayır. Ülkenin bir ucundan öbürüne taşınmanın ortasındayım."

"Nereye gidiyorsun?"

"Temecula."

"California." Başımı salladı. "Ben de öyle."

Harley'ine doğru baktım. "Şey, sen pek yakında herhangi bir yere gidebilecek gibi görünmüyorsun. Sanırım bana sürtük demenin karşılığı bu."

"Şey, durum öyle görünüyor."

"Bunun intikam olması mı?"

"Hayır, senin bir sürtük olman."

"Çok komik."

"İntikamdan daha iyisi ne biliyor musun?" diye sorarak pencereye yaslandı, parfümü beni sarhoş ediyordu.

"Neymiş?"

Kaşlarını oynattı. "Karma."

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Çıkıp Beemer'ının arkasına bir baksana."

BEE-MA.

Dışarı çıkıp arabamın arkasına bakınca sağ arka lastiğimin tamamen dümdüz olduğunu gördüm.

Ne? Bu oluyor olamaz.

Elimi alnıma dayayarak kendini beğenmiş surat ifadesine baktım. “Benimle dalga mı geçiyorsun? Tüm bu süre boyunca lastiğimin inik olduğunu biliyor muydun?”

“Seni kızarmış tavuk yiyerek bana gülerken yakaladığım sırada fark ettim, evet. O sırada yüzümde ciddi bir ifade tutabilmem gerçekten zor oldu.”

Lastiği nasıl değiştireceğimi hiç bilmiyordum. Ondan istemek üzere olduğum şeye inanmadım.

“Lastik değiştirmeyi biliyor musun?”

“Tabii ki biliyorum. Lastik değiştirmeyi bilmeseydim nasıl bir adam olurdu?”

“Bana yardım eder misin? Küçük münakaşamızdan sonra... istemek için hiçbir sebebinin olmadığını biliyorum ama cidden çaresiz haldeyim. Geceleyin burada tek başıma kalmak istemiyorum.”

“İzin ver de sana bir soru sorayım.”

“Tamam...”

Çenesindeki kirli sakalı sıvazladı. “Lastiğinin değişmesini ne kadar çok istiyorsun?”

Gerileyerek ondan kaçtım. “Tam olarak nereye varmaya çalışıyorsun?”

“Aklını bel altından uzaklaştır hayatım. Eğer düşündüğün şey buysa, sana kahrolası bir uygunsuz teklifte bulunmuyorum. Tipim değilsin.”

“Peki senin tipin tam olarak nasıl?”

“Genelde hoppa kişiliği olmayan kadınların peşine düşerim.”

“Sağ ol.”

“Benim için bir zevk.”

“Peki şartların neler?”

“Pekâlâ, kahkaha krizine bakınca açıkça bildiğin üzere, Harley'im şu anda teknik bir arızayla boğuşuyor. Bende olmayan bir parçaya ihtiyacı var. Az önce çekici şirketini aradım. Fakat zaman sınırim var ve senin gibi, benim de California'ya gitmem gerekiyor.”

“Öyle bir şey teklif etmiyorsun ya...”

“Evet. Evet, ediyorum. Eğer lastiğini değiştirirsem arabana binmeme izin vereceksin.”

“Benimle binmene?”

“Bana binmene, evet.”

“Az önce ne dedin sen?”

“Gaipen şeyler duyuyorsun.”

Aklıma giren görüntülerden kurtulmak için başımı iki yana salladım. Yorgun zihnim az önce söylediği şeyi hayal mi etmişti, yoksa benimle kafa mı buluyordu?

“Tamamen yabancı biriyle yüzlerce kilometre gitmeyeceğim,” dedim.

“Yalnız başına gitmenden çok daha güvenli.”

“Eğer bir seri katilsen öyle değil!”

“Konuşana bakın. Amerikan başkanının kafasını koparan sensin.”

Kendimi tutamayıp güldüm. Bu durum cidden delilikti.

“Hassiktir prenses, o gördüğüm şey kendi kendine attığın bir kahkaha mı?”

“Sanırım beni delirtiyorsun.”

Elini uzattı. “Öyleyse var mısın?”

Elini sıkmak yerine kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Başka seçeneğim var mı?”

“Şey, lastiğini değiştirmesini *ondan* isteyebilirsin.” Bizi izliyor gibi görünen iriyarı ve korkutucu görünen bir adamı işaret etti. Adam kanlı canlı Herman Munster gibi görünüyordu.

Derin bir nefes verip kabul ettim. “Varım. Varım! Sadece beni buradan çıkar.”

“Ben de öyle dersin diye düşündüm. Lütfen bana yedeğin olduğunu söyle.”

“Var ama alabilmen için kutularımdan birkaçını çıkarmam lazım.”

Bagajımın halini gördüğünde kahkahalarla gülmeye başladı. “Kahretsin, bütün bu çer çöp de ne?”

Gözlerine bakıp dürüstçe cevap verdim: “Benim bütün hayatım.”

Bagajdakileri kaldırıma geçici olarak yığdım. Yedeği alıp anında işe koyuldu.

Lastiği değiştirirken beyaz tişörtü yukarı doğru sıyrılarak bronz tenini, taş gibi karın kaslarını ve iç çamaşırının lastiğine doğru inen kıllardan ince yolu açığa çıkardı. Bacaklarımın arasında istemsiz bir gerilim oldu. Dikkat dağınıklığına ihtiyacım vardı, o yüzden motoruna doğru gidip üzerine oturdum, gidonları kavrayıp rüzgârda sürmenin nasıl olacağını hayal ediyordum. Fakat şu anda sadece onun önümde olduğunu gözümde canlandırabiliyordum ve bunun hiç yardımı olmuyordu.

Bedenini arabamın altından çıkardı. “Dikkatli ol küçük kız. O oyuncak değil.”

Motordan inip parmaklarımı heybenin üzerine işlenmiş harflerde gezdirdim. “C.B.’nin açılımı ne ki?”

“Baş harflerim.”

“İyi de... *Ukala Piç*’in kısaltması böyle yazılmaz ki?”

“İşte bak... Sana adımı söyledim ama çok akıllı olduğun için sanırım tahmin etmene izin vereceğim.”

“Her neyse *Ukala*.”

Tekrar yere uzandı. “Sadece şu somunları sıkacağım, sonra gitmeye hazır olacağız.”

“Somunlar derken?”

“Bijon somunları... tekerlekteki, edepsiz kız.”

“Ah.”

Ayağa kalkıp tişörtünü kaldırdı ve alnını silmek için kullandı. “Her şey tamam.”

Kahretsin.

“Bu çabuk oldu. Doğru olduğuna emin misin?”

“Senin de yakında öğreneceğin üzere birkaç cıvatam gevşek hayatım ama hiçbirisi senin tekerleğinde değil.” Göz kırptı ve gamzeleri olduğunu ilk defa fark ettim. “Muhtemelen yarın du-

rup yeni bir lastik taktırmalıyız. Bu yedek aslında uzun süreli kullanım için değil.”

Yarın. Vay be. Bu gerçekten oluyor.

“Yola çıkmalıyız,” dedim. “Ben süreceğim. Bu durumun kontrolü bende olmalı.”

“Sen nasıl istersen.”

Park yerinden geri geri çıkarken boynumdaki gerginliği hissedebiliyordum. Bunun çok ilginç olacağını söylemek eksik bile kalırdı. Kızarmış tavuklarıma dalmakta hiç vakit kaybetmedi.

Şakacıktan eline vurdum. “Hey, ellerini yemeğimden çek.”

“Ballı hardal mı? Ben barbekü sosunu tercih ederim.” Başparmağını yaladı ve bu yüzden azıcık tahrik olduğum için kendime küftüm. Uzun bir yolculuk olacaktı.

Pis pis güldü ve hediyelik eşya dükkânının poşetini kaldırdı. “Açmadın mı?”

“Hayır. Ne anlamı var ki? Kırık bir sallabaş.”

Bana uzatırken, “Acaba öyle mi?” dedi.

Tek elimi direksiyonda tutarak oyunağı çıkardım... Tek parçaydı.

“Ne halt... nasıl yaptın?”

“Hoşuna gitmiş gibiydi, o yüzden diğerinin parasını ödedim ve sana farklı bir tane aldım. O sırada çantanı karıştırmakla meşgul olduğun için fark etmedin.”

Kendime mani olamadan gülümsedim ve başımı iki yana salladım.

“Vay vay, bak sen şu işe. Samimi bir gülümseme.” Elini uzattı. “Bana versene.” Ona uzattığımda altındaki yapışkan bandı çıkardı ve ön konsola yapıştırdı. Artık arabanın her hareketiyle Obama’nın başı oynuyordu.

Saçmalığa kahkahalarla güldüm ama ayrıca tatlı jestiyle gelen sıcak hisse de engel olamadım. Belki de hiç öyle piç falan değildi.

Bir müddet sessiz kaldık, başını geriye atıp gözlerini kapadı. I-76’da ilerlerken, güneş ufku parlatarak parlak turuncu bir küre gibi battıktan sonra bana döndü.

Sesi uyku mahmuruydu. "Ben Chance."

Birkaç saniyelik sessizlikten sonra, "Aubrey," dedim.

Nefes nefese bir fıslıtyla, "Aubrey," diye tekrarladı, ismim üzerine düşünüyor gibiydi. Ardından yeniden gözlerini yumup başını diğer tarafa çevirdi.

Chance.

2

Aubrey

“Sesli mesaja düşüp durmasına izin mi vereceksin?” Konsolun ortasında titreyen telefonuma gözlerini kısarak baktı. Kahrolası şey yarım saatte bir çalıyordu ama aramaların arasındaki süre on dakikada bire inmişti.

“Aynen öyle.” Telefon dans etmeyi bıraktı, ben de daha fazla açıklamada bulunmadım. Belki de sonunda bıkmıştır, diye düşündüm.

Elbette öyle bir niyeti yoktu. Beş dakika sonra tekrar çaldı ve ben ne yaptığını anlamadan Chance telefonu kapı.

“Harry arıyor.” Telefonumu başparmağıyla işaretparmağı arasında tuttu, ileri geri sallayıp durdu, en sonunda elinden kaptım.

“Adı Harrison. Ayrıca seni hiç alakadar etmez.”

“Bu uzun bir yolculuk prenses. Eninde sonunda konuşacağımızı biliyorsun.”

“Güven bana, konuşmayacağız.”

“Göreceğiz.”

Sadece birkaç dakika geçti ve telefonum yeniden çalmaya başladı. Onu durduramadan bir daha eline aldı. Fakat bu defa kaydırıp kulağına doğru kaldırdı.

“Selam.”

Gözlerim pörtleyip kafamdan fırlayacaktı. Neredeyse yoldan çıkacaktım, yine de dilsiz gibi oturdum.

“Harry. Nasıl gidiyor ahbap?”

O konuşurken arka planda oyalanan Avustralya aksanı aniden tamamen belirginleşti. Harrison’ın sesi telefonda yükseldi, gerçi sözcükleri çıkaramadım. Chance’in ukala yüzüne bir bakış attım. Bana omzunu silkerek gülümsedi ve koltuğuna iyice yaslandı, keyfi epey yerindeydi. Tam o anda küçük yolculuğumuzun bittiğine karar verdim. Sonraki çıkışa vardığımız anda kışını kaldırımda bulacaktı. O kusursuzca yuvarlak kas kütlesi Nebraska’nın kırsallarında yürüyebilirdi, umurumda değildi.

“Evet tabii. Burada. Ama şu anda *biraz meşgulüz.*”

Sonraki soruyu sesli ve net bir şekilde duydum. Harrison kükrerken Chance telefonu kulağından kaldırdı, “Sen de kimsin be?”

“Adım Chance. Chance Bateman. Arkadaşlarımdan bazıları bana Ukala der,” öyle kusursuz bir ses perdesinden konuşuyordu ki, Harrison’ın boğazındaki damarın zonklayıp koyu bir mor renge dönüşmesine sebep olduğunu gözümde canlandırabiliyordum.

“Siktiğimin-telefonunu-Aubrey’ye-ver.” Her kelimesi öfkeyle, kısa kısa söylenmişti. Birden, Chance’in telefona cevap vermesine artık öfkeli olmadığımı fark ettim. Harrison’ın *benim* yaptığım şeyle ilgili öfkeli olma küstahlığıyla hiddetten morardım.

“O dediğin olmaz Harry. Şu anda... uygun durumda değil.”

Telefondan bir hırlama sesi daha geldi.

“Dinle Harry. Sana bunu erkek erkeğe söyleyeceğim çünkü iyi bir herife benziyorsun. Aubrey kibarlık olsun diye aramalarına cevap vermiyordu. İşin aslı, seninle konuşmak istemiyor.”

Kızgınlığım hızla bir o adama bir diğerine geçiyordu. Yine de... *AH-BREE*. Chance’i boğmak istiyordum, gerçi bir yandan da adımı tekrar söylediğini duymak da istiyordum. Benim derdim neydi? Harrison’ın cevabını kaçırdım çünkü adımın Avustralya aksanıyla söylenişini kafamda tekrarlamakla meşguldüm. Ukala

piçin dilinden kıvrılarak çıkışı karnımı hafifçe pırpır ettiriyordu. Boğuk sesle kulağıma fısıldadığını hayal ederken zamanda bir anlığına gidip gelmiş olabilirdim. *AH-BREE*.

Chance telefona abartılı bir şekilde nefes verirken gözlerimi kırıştırıp gerçekliğe döndüm. "Tamam öyleyse Harry. Ama artık durman gerekiyor. Güzel, uzun bir yolculuğa çıktık ve durmadan arayıp durman kızımızın canını sıkıyor. O yüzden iyi bir eleman ol ve bir süre bizi bölüp durmaktan vazgeç. Olur mu?"

Kızımız. Harrison'ın boynundaki damar patlamaya hazırды muhtemelen.

Chance cevabı beklemeden telefonu kapadı.

Tam beş dakika boyunca ikimiz de tek kelime etmedik. Herhalde bir tirat gelmesini bekliyordu.

"Harry'yle konuşmamla ilgili beni azarlamayacak mısın?"

Direksiyondaki parmaklarım sıkmaktan bembeyaz oldu. "Sindiriyorum."

"Sindiriyor musun?" Sesi neredeyse keyifliydi.

"Evet. Sindiriyorum."

"O da ne halt demek oluyor?"

"Aklıma gelen ilk şeyi söylemediğim anlamına geliyor. *Bazı insanların* aksine, ben ne hissettiğimi düşünürüm ve uygun şekilde dile getiririm."

"Her haltı filtreliyorsun."

"Öyle yapmıyorum."

"Evet, yapıyorsun. Eğer kızdıysan söyle. Eğer mecbursan bağır çağır. Ama bir kere şirretlik edip üstesinden gel ve her zaman bir şirret *olmayı* bırak."

Yol boş sayılırdı, o yüzden frene basıp yolun kenarına çekmek zor değildi. Üç şeridi geçip birden durdum. Karanlıktı, tek ışık kaynağı farlarım ve arada sırada geçen arabalardı. Dışarı çıkıp arabanın diğer tarafına dolandım ve onun da bana katılmasını bekledim.

Ellerim kalçalarımıdaydı. "Sende de ne cesaret var. Mola yerinde kışını kurtardım ve arabama binmek için ısrar ettin,

yemeğimin yarısını yedin, radyomu değiştirdin ve hepsinden de önemlisi telefonumu açtın.”

Kollarını göğsünde bağladı. “Kıçımı falan kurtarmadın, tavuğundan sadece *bir tane* yedim, müzik zevkin berbat ve kıçında sopa olan Harry canını sıkıyordu.”

Ona dik dik baktım.

Aynı şekilde karşılık verdi.

Aman Tanrım. Yoldan geçen bir araba yüzünü aydınlattı ve işte oradaydı. On üç numara. Öfkeli gözleri *tam olarak* on üç numaralı renkle aynıydı. Çocukken Crayola’nın altmış dörtlü pastel boyasında diğerlerinin daha uçları dururken, kadet mavisinin kâğıdını bile koparmış olurdum. O rengi öyle seviyordum ki sadece gökyüzünü boyadığım bir renk değildi. Hayatımın bir yılında boyama kitaplarımdaki bütün yüzler, içinde gizemli bir gri dokunuşu olan güzel mavi renkteydi. O rengi gerçek hayatta hiçbir şeyde görmemiştim, özellikle de gözlerde.

Yarı yarıya bitmişim zaten. Diğer yarımı da o aldı.

“Aubrey.” Bir adım attı.

AH-BREE.

Kahrolası herif. Tek kelime etmedim. Ben... sindirmekle meşguldüm.

“Yardım etmeye çalışıyordum. Harry’nin ihtiyacı vardı. Senin için kim olduğunu bilmiyorum ama her kimse sana yanlış yaptığı belli. Özürlerini artık duymak istemiyorsun. Hepsi saçmalık ve bunu biliyorsun. Bırak bir süreliğine başka bir adamla seyahate çıktığını düşünüp köpürsün. Senin gibi bir kadının etrafında erkeklerin dolanacağını bilmesi gerekirdi. Hatırlatmaya gerek olmamalıydı.”

Benim gibi kadın mı?

Tepem atmış gibi görünmeye devam etmeye çalıştım ama artık öyle hissetmiyordum. “Pekâlâ, bir daha telefonuma dokunma.”

“Tabii, hanımefendi.”

Başımı salladım, biraz zafer hissi hissetmeye ihtiyacım vardı.

Sırf seksi bir sesi ve on üç numara gözleri var diye öfkemi bırakamazdım. Bırakamazdım, değil mi?

“Biraz benim sürmeme ne dersin?”

Gece görüşüm zaten iyi değildi ve biraz bulanık görmeye başlıyordum. “Tamam.”

Yolcu kapısını açtı ve girmemi bekledi, sonra kapatıp diğer tarafa koşturdu. Sürücü koltuğuna oturmadan önce eğilip yoldan bir şey aldı, arkadaki çantasına soktuktan sonra koltuğu istediği gibi ayarladı.

“Ne aldın?”

“Bir şey değil.” Sorumu başından savdı. “Müziği şoför seçer.” Kaldırımın kenarından yola çıktık.

“Ben kullanırken beş dakikada bir radyoyu değiştiriyordun.” Omzunu silkip gülümsedi. “Bu yeni bir kural.”

Yolcu koltuğunda oturmak bana onu inceleme fırsatı verdi. Tanrım, şu gamzeler ne kadar derindi. Keskin hatları olan çenesinde belirmeye başlayan sakalın gölgesi de hoşuma gitti. *Gerçekten gitti.* Arabayı çok fazla kullanma ihtimali oldukça yüksekti.

Üç saat sonra neredeyse gece yarısı olduğunda durmaya karar verdik. Planladığım kadar yol gelmiştik, hatta yeni bir lastik almak için birkaç saat harcamamıza rağmen.

Otelin resepsiyonundaki kadın telefonundan bir oyun oynamakla meşguldü ve yaklaştığımızda başını kaldırıp doğru düzgün bakmadı bile.

“Bu akşam için bir oda istiyoruz lütfen,” dedi Chance.

“Şey... iki oda lütfen,” diye düzelтті.

“Ne? İki yatağı olan bir oda alacaktım.”

“Seninle bir odayı paylaşmayacağım.”

Omzunu silkti. “Keyfin bilir.” Dikkatini tekrar kadına çevirdi. “Eğer birlikte oda tutarsak ellerini benden uzak tutamayacağından korkuyor.” Kadına göz kırptı. Kadın siyahiydi ama yine de kızardığını görebiliyordum.

Gözlerimi devirdim, onunla tekrar kavga edemeyecek kadar yorgundum. Resepsiyonistle konuştum: "Odamın batıya baktığından emin olabilir misin? Bir de zemin katta olmasın ve mümkünse çift sayılı bir numarası olsun."

"Eğer mümkünse ben benimkinin bir yatağı, tuvaleti ve televizyonu olmasını istiyorum." Chance bana sataşarak sırttı.

"Size 217 ve 218'i verebilirim. Yan yanalar."

"Mükemmel. Bana yakın olmaktan hoşlanıyor."

Egomanyakça mizah anlayışına alışmaya mı başlıyordum, yoksa arabada onca saat geçirmenin verdiği aptalca bir mutluluk muydu bilmiyorum ama azıcık kahkaha attım.

Chance kendinden memnun göründü.

Görevli bize anahtarlarımızla birlikte sıcak birer çikolata parçalı kurabiye verdi. Asansöre doğru giderken Chance'e kurabiyeyi uzattım. "Kurabiyemi ister misin? Ben yemeyeceğim."

"Tabii. Seni seve seve yerim."

"Az önce ne dedin?"

"Seninkini seve seve yerim dedim."

Gerçekten de biraz uyumam gerekiyordu. Belki soğuk bir duş da fena olmazdı.

Gecelik çantalarımızı odalarımıza taşıdık ve asansöre girerken ve çıkarken önden hep beni geçirdiği dikkatimden kaçmadı. Ukala Piç'in kendini beğenmişliğiyle beraber görgü bilgisi de vardı.

"İyi geceler Prensese."

"İyi geceler Ukala."

Adımı söylemediğine memnundum, yanındaki odada uymak zaten yeterince canımı sıkıyordu.

On beş dakika sonra yatmadan önceki ritüellerimi tamamladım ve yatağa girdim. Derin bir nefes alıp verdikten sonra yatağın yumuşaklığına gömüldüm.

Kapıdan gelen tıklatılma sesi beni sıçrattı.

Oflayarak yataktan çıktım ve parmak ucumda yükselip gözetleme deliğinden baktım. Neden şu şeyler kapılarda hep bu

kadar yukarıda oluyordu ki? Diğer tarafta kimsenin olmadığını görünce şaşırdım. Belki de hayal görüyordum.

Bir daha çalındı.

Işıkları açtım. Ses giriş kapısından gelmiyordu. Daha önce fark etmediğim içerideki kapıdan geliyordu.

Chance'in kapısı.

Üstteki kilidi açtım ve ne istediğini görmeme yetecek kadar araladım. İşte orada duruyordu.

Üstsüz olarak.

Sadece ona ikinci bir deri gibi sarılan koyu gri bir boxer giyiyordu.

Orada ne yaptığını anlamam bir dakikamı aldı, gerçi elinde bir diş fırçası tutuyordu.

"Seri katil olmadığımı çoktan kararlaştırmıştık sanırım."

Kapıyı daha genişçe açtım.

Gülümsedi.

Ah, Tanrım. Kes şunu. Hemen.

"Diş macunumu arabadaki çantamda bırakmışım."

Zorlukla yutkundum. "Hı hı."

Başını yana eğdi, kaşları hafifçe çatıldı. "Seninkini ödünç alabilir miyim?"

"Ah. Tabii, elbette."

Yanımdan geçip kendi kendine banyoma girdi. Kapıda bekledim.

Banyodan ağzı diş macunuyla dolu bir halde, "Bir gece için burada acayip fazla kız eşyan var," diye seslendi. "Özel Koleksiyon Sümbülteber Gardenya."

Estee Lauder parfüm şişemi okuyordu.

Ağzını çalkalayıp tükürdüğünü duydum. Sonra gargara sesi geldi. Gargaramı da kullanıyordu. *Tabii, kendi malınmış gibi kullan.*

Çıkıp banyonun ışığını kapadı. "Sümbülteber bir gül türü mü?"

Başımı iki yana salladım, tüm bu durumla ilgili hâlâ kafam karıştı.

“Demek o yüzden,” diye mırıldandı.

“Ne ne yüzünden?”

“Bütün gün ne koktuğunu anlayamadım. Daha önce sümbülteber kokladığımı sanmıyorum.” Omzunu silkip kendi odasına dönerken arkasını döndü. “Hatta o küçük, siyah, dantel iç çamaşırların bile sümbülteber kokuyor.”

Gözlerim pörtleyecekti. Sutyenimi ve külodumu çıkarıp banyo dolabının üzerinde bırakmıştım.

“Sen... sen...”

“Rahatla. Sadece takılıyorum. Sana külot koklayan biri gibi mi görünüyorum?”

Evet.

Hayır.

Belki?

“İyi geceler Aubrey.” Bana gamzesini bahşedip gitti.

AH-BREE. Kahrolası herif.

Kapıyı kilitleyip iki kere kontrol ettim, kendi güvenliğim için miydi, yoksa onun güvenliği için miydi emin değildim. Adımı söyleyişi kafamda resmen tekrar tuşuna basılmıştı, rüyalar diyarına giderken aldığım her nefesle birlikte gittikçe daha da yumuşayarak bir ninniye dönüşüyordu.

Ta ki kapı yeniden tıklatılana kadar.

Sanırım üç saniye kadar uyumuştum, kapıyı açmak için kalktım. Tekrar.

“Film izlemek ister misin?”

Benim odam kapkaranlıktı, onun odasında her ışık yanıyordu. Gözlerimin alışması bir dakika sürdü. Alıştıklarındaysa iç çamaşırına odaklandı. Hayır deyip kapıyı kapamak yerine onunla tartıştım. Yine.

“Donunla otururken seninle film izlemeyeceğim.”

Başını eğip baktıktan sonra tekrar bana baktı. “Ne? Sonuçta ereksiyon falan olmuş değilim.”

Uygunsuz yorumuyla gözlerim büyüdü fakat sonra saçma bir şekilde dar olan boxeriyle ereksiyon olmuş halini gözümde

canlandırmaya başladım. Birdenbire bakacak bir yer bulamadım. Eğer aşağı bakarsam malum yerine bakıyor olurum. Eğer yukarı bakarsam ne düşündüğümü kesinlikle anlayacaktı.

Sessizce güldü. “Şort giyerim.”

Neden pazarlık yaptığımı bile bilmiyordum, cidden film izlemek gibi bir arzum yoktu. Ortadan kayboldu ve bir dakika sonra düşük belli bir şortla geri döndü. Calvin Klein boxer lastiğini hâlâ görebiliyordum. Artık odaklanacak dar iç çamaşırı yokken, şortun aslında daha kötü yaptığını fark ettim. Şortu dar kalçalarına giden derin V’den sarkıyordu. Sıkı kalçalarını kapamak bana göğsündeki detaylara daha fazla dikkat etmem için imkân sağlamıştı. Ayrıca saçma sapan karın kaslarına.

“Sıra sende,” dedi.

Gözlerimle açıklama istedim.

“Eğer ben boxerımla duramıyorsa sen de o yatak tişörtünü değiştirmek zorundasın.”

“Tişörtümün nesi varmış?” Ses tonum savunmacıydı.

Gözleri göğüslerime indi ve dudaklarının kenarları nefis görünen ahlaksız bir sırtışla kıvrıldı. “Hiçbir şeyi yok. Lafımı geri aldım, üstünde kalsın.”

Başımı eğip baktım, sutyensiz halde ince, beyaz bir tişört giydiğimi unutmuştum. Meme uçlarım hazır oldaydı, transparan kumaşı delip geçmeye çalışıyorlardı.

Yirmi dakika boyunca neyi kiralayacağımızı tartıştıktan sonra gerçekten izlemek istemediğim bir korku filminde karar kıldık. Beş dakika sonra tişörtümün üzerine giydiğim kapüşonlu hırkayla, Chance yanımdaki yatakta otururken uykuya daldım.

Ertesi sabah uyandıgımda kendi odasına geri dönmüştü, aradaki bağlantı kapısı iki taraftan da açıktı. Telefonda birine bugünkü planlarını söylediğine kulak misafiri oldum. Bütün gün için söylediği aktiviteler yalandı belli ki çünkü bütün gün Los Angeles şehrinde olmayacağından oldukça emindim.

Aubrey

Kahvaltı etmek için otelin karşısındaki bir restoranda durmaya karar verdik.

Önce ben içecek siparişimi verdim. "Bana üç pompa yağsız vanilya kremalı, az köpüklü, ekstra sıcak latte lütfen."

Chance bana gözlerini kısarak baktıktan sonra garsona döndü. "Hepsini yazabildin mi? Ekstra kremalı, sıcak, iki patlık bir çat alacak."

Bertha -isim etiketinde öyle yazıyordu- azıcık bile eğleniyor gibi görünmedi. "Sadece kahvemiz var, kafeinsiz ya da normal," dedi monoton bir sesle. Elinde bir sürahi vardı.

"Öyleyse sade bir kahve alacağım," dedim.

Chance, "İki olsun," dedi.

Kupalarımızı doldurdu. "Siparişinizi almak için geri döneceğim."

Chance şeker paketini sallarken bana gülüyordu.

Kollarımı önümde bağladım. "O kadar komik olan ne?"

"Sensin."

"Ne olmuş bana?"

"Gerçekten de o afili içeceğini böyle bir yerde sipariş edebileceğini mi sandın?"

“Kimde latte olmaz ki? Artık McDonalds’larda bile satıyorlar!”

“O zaman sana bir latte ve çocuk menüsü alırsız –hani içinde küçük oyuncak olanlardan. Bu seni mutlu eder mi?”

Başımı iki yana sallarken menüyü inceledim. Burada benim yiyebileceğim hiçbir şey yoktu. “Her şey çok yağlı.”

“Mmm. Pastırma. Arada sırada biraz yağlı yemek seni öldürmez.”

“Zaten aylık yağ iznimi kullandım... dünkü tavuk kızartmalarında.”

“Aylık izin mi?”

“Evet. Ayda bir kere hile yemeğine iznim var.” İç geçirdim. “Burada bir tanecik bile sağlıklı şey yok. Ciddiyim ne alacağımı bilmiyorum.”

“Kafana takma. Ben senin için sipariş vereceğim.”

“Ne? Hayır.”

Chance parmağını kaldırdı. “Bertha, bebeğim? Biz hazırız.”

Tanrım, o suratsız garsonu bile kızartacak yeteneğe sahipti.

“Ne alacaksınız?”

Chance menüyü işaret etti. “Ben şu *bir tabakta kalp krizi* dediğinizi alacağım. O da basit bir kızarmış çavdar ekmeği alacak, yağsız olsun.”

“Hemen geliyor.”

“Ben sadece kuru bir ekmek mi alacağım?”

“Hayır. Hiç vakit kaybetmeden benim tabağımdan yiyor olacaksın. Sadece henüz farkında değilsin. Tost sadece benim sana istediğini söylediğin şeyleri gerçekten istemediğini gösterme yoludur. Ayrıca kötü dediğin şeylerin çoğu *içten içe* en çok istediğin şeylerdir.”

“Ah, öyle mi?”

“Senin içini görüyorum. İyi olmak için ne kadar çok uğraşırsan, kötü olmak için o kadar çok açlık çekersin. Sadece yağlı yemeğimi yemekle kalmayacaksın, her tarafına attırdığım sosumla yiyeceksin ve bayılacaksın.”

“Pardon? Neyinle?”

Chance kahkahalarla başını eğdikten sonra ceketinin cebinin fermuarını açtı. Küçük plastik bir şişeyi masaya koydu. Önünde bir horozun resmi vardı.

“Horoz sosum. Ayrıca sriracha olarak da bilinir: Tayland acı sosu. Onsuz asla bir yere gitmem.”

Bertha çırpılmış yumurta, patates kızartması, sosis, pastırma, Kanada jambonu ve salamura sığır eti ile dolu oval bir tabak getirdi. Chance’in önüne bıraktıktan sonra bana ufak bir tabakta kızarmış ekmeğimi verdi.

Hiç vakit kaybetmeden yemeğinin üstüne kırmızı sostan döktü. Ona bakışımı izleyerek yemeğe yumuldu.

Ona bakarak kızarmış ekmeğimden abartılı bir ısırık aldım, kendimi herhangi birini istemekten alıkoymaya kararlıyım. Dürüst olmak gerekirse açlıktan ölüyordum.

Tabağına bakmamak için gözlerimi yukarı kaldırdım, beysbol şapkasına odaklandım. Otelin hediyelik eşya dükkânından alıp ters takmıştı. İyi görünüyordu, yanlardan çıkan saçıyla gayet hoş duruyordu. Pencereden girip masamıza vuran güneş ışınları yine on üç numara mavi gözlerini parlatıyordu.

Kahretsin.

Sesi düşüncelerimden sıyrılmamı sağladı. “İstediğini biliyorsun Aubrey.”

Ha? Onu dikizlediğimi mi yakalamıştı, yoksa yemekten mi bahsediyordu?

Bir sosisi ikiye böldü ve yüzünde seksi bir gülümsemeyle çatalını bana doğru uzatıp yedirmeye yeltendi. “Hadi ama. Küçük bir parçacık.”

Baharatlı ve... leziz kokuyordu. Direnemeyerek ağzımı açtım ve bana yedirmesine izin verdim. “Mmm,” diyerek sulu sosisi yavaşça çiğnedim, gözlerimi yumup her ısırığın tadını çıkardım. Göz kapaklarımı açtığımda Chance’in bakışları dudaklarıma odaklanmıştı.

Boğuk sesle, “Biraz daha ister misin?” diye fısıldadı.

Ağzım sulandı. "Evet."

Bu defa bir parça pastırma kesti ve eliyle yedirdi. İtiraf etmekten nefret ediyordum ama o sos konusunda haklıydı. Her şeyle çok iyi oluyordu.

"Daha?"

Dudaklarımı yaladım. "Evet."

Chance bana üç lokma daha yedirdi. Bir inilti koyuverdiğimde çatalını gürültülü bir patırtı sesiyle bıraktı. "Yüce Tanrım. Yemek güzel ama *o kadar da* güzel değil."

Ağzım mide bulandıracak kadar doluydu. "Ne demek istiyorsun?"

"En son ne zaman şöyle güzelce köklendin?"

"Köklenmek mi? Ne?"

"Düzüldün prenses. En son ne zaman layığıyla düzüldün?"

"Bunun herhangi bir şeyle ne ilgisi var?"

"Tamamen darda kalmış olmadığın sürece yemeğe böyle bir tepki verebilmenin imkânı yok." Kaşlarını oynattı. "Prens Harry senin için güzelce yapmadı, değil mi?"

"Seni hiç alakadar etmez."

"Yüzün bu sostan daha kırmızıya dönüşüyor." Chance eğilip fısıldadı: "Aubrey... en son ne zaman seks sırasında orgazm oldun?"

"Bu önemli değil."

Ses tonu daha ısrarcı oldu. "Ne... kadar... oldu?"

Resmen öksürür gibi, "Üniversitede," dedim. *Az önce ne itiraf ettim ben öyle?* "Sana bunu söylediğime inanamıyorum. İşte şimdi utaniyorum."

Derin bir soluk verdi. "Utanma. Ama yalan söylemeyeceğim. Acayip şok oldum. Senin gibi bir kadın ne yaptığını bilen bir adamla birlikte olmalı."

"Niye umurunda ki? Durmadan 'senin gibi bir kadın' deyip duruyorsun. Senin benden pek fazla hoşlandığını bile sanmıyordum."

Chance arkasına doğru yaslanıp pencereden dışarıya, ardın-

dan bana baktı. “Kıçımın belası olsan da... Senden hoşlanıyorum Aubrey. Komiksin. Öyle kahkahalar attıran cinsten olmasa da... ama komiksin işte. Dürüstsün. Hazır cevapsın. Akıllısın. Acayip sevimlisin...” Sanki kendini daha ileri gitmekten alıkoymak için aşağı baktı. “Hem ne oldu ki?”

“Ne konuda?”

“Neden o Harrison malından kaçırıyorsun?” Tereddüt ettiğimde Bertha’ya işaret verdi. “Daha fazla kahve alabilir miyiz lütfen güzellik?”

Ne oldu bilmiyorum. Belki de acı sos yüzündendi. Bir parçam her şeyi dışarı dökmek istedi. Bertha iki kupa kahve doldurduktan sonra ona açılmaya başladım.

“Harrison, Chicago’da çalıştığım hukuk firmasının ortağıydı. Ben çalışandım. Patent ve marka hukuku. Bir yıldan biraz daha uzun zamandır birlikteydik. Aynı eve taşındık. İki ay kadar önce beni stajyerlerinden biriyle aldattığını öğrendim. Yani öyle...”

“Bu yüzden sen de evden ayrıldın, öyle mi?”

“Evet. Ayrıca işimden de ayrıldım. Harrison birkaç haftadır her günü beni bir hata yaptığımı ikna etmeye çalışarak geçirdi; kariyerimi bir kenara attığımı, beni kendi başıma yapabileceğimden daha kısa sürede bir ortak yapacağını söyledi. Her şeyi arkamda bıraktım, karşıma çıkan ilk teklifi kabul ettim, o da Temecula’da yeni açılan küçük bir firma oldu. Korkuyorum. Batı’da kimseyi tanımıyorum ve doğru kararı mı verdim bilmiyorum. Artık avukat olmak bile istediğim bir şey mi emin değilim. Ne yapacağımı bilemiyorum.” Son kısmı itiraf etmek gözlerimin biraz dolmaya başlamasına sebep oldu.

Chance’in gözlerinde daha önce onda görmediğim ciddi bir yoğunluk vardı. “Neye tutku duyarsın prenses?”

Biraz düşündüm, aklıma gerçek anlamda gelen tek bir şey oldu. Gergince güldüm. “Pek bir şey yok, sadece... hayvanlar. Onlarla ilgili her şeyi seviyorum. Veteriner olmak istiyordum ama babam bir avukattı ve onun peşinden gitmem için bana baskı uyguladı.”

“Muhtemelen hayvanlarla insanlarla olduğundan daha çok bağı kurduğunu hissediyorsun, değil mi?”

“Bazen öyle hissediyorum, evet.”

Çenesini kaşıyıp gülümsedi. “Yolunu bulacaksın. Yapacaksın. Chicago’da olan boktan şeyler henüz düzgün düşünemeyeceğin kadar taze. California’ya vardığında çevrenin değişmesi sana iyi gelecek. Ağırdan al, kendini dinle ve gerçekten neyi istediğine karar ver, sonra da oraya ulaşmak için plan yap. Kaderinin kontrolü senin elinde... şey, önümüzdeki yirmi dört saat haricinde. Şimdilik o benim kontrolümde.” Göz kırıp şeytani bir gülümseme gönderdi. “Hoşuna gitse de gitmese de benimle sıkışıp kaldın.”

“Sanırım öyle.” Gülümsedim. Bu adama alışmaya başlıyordum ve bu beni gerçekten huzursuz ediyordu. Daha onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum bile. “Senin sıran. Sen kimsin Chance Bateman? Ne kadar zamandır Amerika’dasın?”

“Aslında burada doğdum. Vatandaşım yani. Beş yaşındayken Avustralya’ya taşındım. Babam profesyonel futbol oynamak için Avustralya’ya transfer oldu ve en sonunda da koçluk yaptı. O dünyada büyüdüm.”

“Bu gerçekten havalı.”

“Bir süre için öyleydi... artık öyle olmayana kadar.” Yutkundum, suratı asıldı.

“Ne demek istiyorsun?”

“Biraz uzun bir hikâye.”

Telefonum çalarak sohbetimizi böldü. Harrison’dı. *Siktir, siktir, siktir.*

Chance’e arayana göstermek için telefonu çevirdim.

Elimden kapıp açtı, “Harry! Seni otuz birci!”

Harrison’ın sesi boğuk geldi. “Telefonu Aubrey’ye ver.”

“Aubrey’yle tam da senden bahsediyorduk! Kahvaltı yapmaya çıktık ve şu ufak sosislerden birini alıp ‘Şuna bak, bu tam da Harry’ninkinin boyunda’ dedi.”

Telefondan gelen sesinden rahatsızlığı belliydi. “Seni sikik göt oğlanı. Aubrey senin gibi çöplerle ilgileniyorsa eğer...”

Chance telefonu kapadı. "Gitmeye hazır mısın?"

"Bu harikaydı." Elini kaldırıncı beşlik çaktım. "Evet, hazırım."

"Hoşça kal Bertha!" Chance garsonumuza göz kırptı.

"Güle güle yakışıklı."

Gözlerimi devirip kahkaha atarken başımı iki yana salladım ve seksi kıcını takip ettim.

Güzel, açık havalı bir öğleden sonraydı. Chance'e arabayı sürmek istediğimi söyledim. Dürüst olmam gerekirse gözlerine ve kirli sakalına bakmaya bir müddet ara vermem gerekiyordu. Ona karşı istemsiz çekimim gerçekten beni rahatsız etmeye başlıyordu. Ayrıca radyonun kontrolünde olmak da şoför koltuğunun artısıydı.

"Michael Bolton mu? Gerçekten mi prenses? Oturup bana bunu mu dinleteceksin?"

"Ne? Adam iyi! Sesi... canlı... kuvvetli!"

Chance *When a Man Loves a Woman* şarkısının sözlerini bağırarak söylemeye başladı. Korkunçtu. Chance ve Michael'ın doğaçlama düeti başka şarkıya geçmemi sağlamaya yetti.

Kısa süre sonra benzin almak için durduk ve Chance depoyu doldurduktan sonra bize atıştırmalık bir şeyler almak için mini markete gitti.

Arabaya geri geldiğinde elinde kocaman bir paket vardı, ona baktım ve anahtarı çevirmek üzereyken donakaldım.

Burnunun altında beyaz bir toz vardı.

Siktir! Kokainman mıydı? Tuvalette gidip burnuna mı çekmişti?

"Arabayı bugün çalıştıracak mısın?" diye takıldı.

Kendimi büyük bir hayal kırıklığına hazırlarken nefes alıp verişim kesildi. "Bana doğruyu söyle."

"Pekâlâ..."

"Tuvalette uyuşturucu mu kullandın?"

Gözleri karardı. "Ne sikimden bahsediyorsun?" Kızgındı. "Neden bana böyle bir şey soruyorsun?"

"Burnunun altında beyaz toz var!"

Gözlerini kapadı ve birdenbire bir dakika sürecektir bir kahkaha atmaya başladı. Onu tanıdığım süre içinde hiç böyle kahkaha atmamıştı. Chance konuşmaya çalışıp duruyordu ama kendini kaybedip duruyordu, göğsünü tutuyordu. Dikiz aynasından kendine bakıp dudağının üzerindeki tozu sildi.

Parmağını resmen ağzıma sokarak, "Tadına bak," dedi.

Elini ittim. "Hayır!"

"Tadına bak!"

Tereddüt ederek dilimin ucunu parmağına değdirdim. Tadı üzümlü Kool-Aid falan gibiydi. "Bu tatlı."

Kâğıt paketi açıp içi farklı aromalarda toz şekerin olduğu Pixy Stix'lerden birini çıkardı ve bana uzattı. "Kokaininiz hanımefendi."

Üzerime rahatlık çöktü. Ayrıca aptal gibi hissettim. "Pixy Stix mi? Bunlardan hoşlanıyor musun?"

"Aslında bayılıyorum."

"Bu resmen saf şeker. Çocukluğumdan beri bunlardan yemedim."

"Fun Dip'leri" bitmişti, o yüzden bunlardan almak zorunda kaldım." Başını eğdi. "Kokain çektiğimi düşündüğüne inanamıyorum. Tam olarak kusursuz olduğum söylenemez ama hayatımda hiç uyuşturucu kullanmadım." Chance varsayımına gerçekten kırılmış görünüyordu.

Hâlâ arabayı çalıştırmamıştım. "Kafama göre sonuçlara atladığım için üzgünüm. Sadece... seni gerçekten tanımıyorum."

Yumuşak sesle, "Öyleyse tanı beni," dedi.

Bir süre sessizlik içinde kaldıktan sonra, "Neden California'ya gidiyorsun?" diye sordum.

"Orada yaşıyorum."

Aslında sormak istediğim şeyi biliyordum ama neden bu kadar önemli olduğundan emin değildim. Kalbim çarpmaya başladı. "Bu sabah telefonda kiminle konuşuyordun?"

* Çeşitli aromalardaki toz şeker çubuk batırılarak tüketilen bir çeşit şekerleme. -yhn

Soruma şaşırmış göründü. “Ne?”

“Odamdan konuşmana kulak misafiri oldum. Birine bugünkü planlarını anlatıyordun. Yalan söyledin; Los Angeles’ta olduğunu söyledin.”

Cevap vermesi biraz vaktini aldı. “Bu biraz karışık bir durum Aubrey.” Sonra kendini kapamış gibi göründü ve başını pencereye çevirdi.

“Şey, bu güzel bir sohbetti. Sorduğuma memnun oldum,” dedim laf sokarak, arabayı çalıştırıp otobana çıktım.

Uzun bir süre sessizlik içinde oturduk. Chance gergin görünüyordu ve Pixy Stix’leri tek tek emip duruyordu. Yarım saat kadar sonra buzları eritmeye karar verdim. “O şekilde yiyip durarak nasıl böyle bir vücuda sahip oluyorsun?”

“Bu, vücudumdan hoşlandığını söyleme şeklin mi? Gördüğün hoşuna mı gidiyor?”

“Tam olarak öyle demedim.”

“Tam olarak söylemedin ama ima ettin.”

“Pislik.”

“Çok ve çok fazla seksle Aubrey. İşte öyle yapıyorum.”

“Gerçekten mi? O kadar mı?”

“Hayır. Sadece utandığında yüzünün şu tatlı pembe tonuna dönüştüğünü görmek istedim.” Kıs kıs güldü. “Sorunun cevabı olarak, çok fazla spor yapıyorum ve her gün böyle yemiyorum. Ama yolculuklarda bütün diyet kuralları camdan uçup gidiyor. Aklını başında tutmak için ne yiyebiliyorsan yemelisin.”

“Şey, gördüğüm kadarıyla sen epeyce delisin, yani işe yaramıyor.”

Bana gülümsediğinde karşılık verdim. Önceki gergin sohbetimiz sonunda uçup gitmiş gibiydi. “Kraker paketlerinden birini verir misin lütfen?”

Paketlerden birini alıp bana uzattıktan sonra arka koltuğumdaki eşyalara omzunun üzerinden baktı. “Neden bütün bu çantalar burada?”

“Eşyalarım dokunma.”

“Bahse varım bu çer çöpün içinde senin hakkında öğrenmek isteyeceğim her şeyi söyleyen hazineler vardır.”

Çantalarındaki eşyaları kör gibi çıkarmaya başladı. “Ah, bir kitap! *Mutlu Sürtük: Kız arkadaşların yüklerinden kurtulması ve içlerindeki eğlenceli, muhteşem benliği bulmalarının rehberi.*”

“Onu yerine bırak ve o çantaya bir daha dokunma!”

“Pekâlâ. Ama bunda böyle fena sakladığın şey ne ki?”

Siktir.

Chance kurcalamaya devam etti. “Vay vay, bu da neymiş?”

Ah, hayır!

Gerçek boyutlardaki ten rengi vibratörümü çekip çıkardı. “Prenses... bu mücevher kutusundaki silikon bir sik mi? Harry’nin senin için yapamamasına niye aldırmadığına şaşmamalı. Sen meseleyi kendi ellerine almışsın, tabii bir de kendi...”

“Ver şunu bana!”

Kutusundan çıkardı. “Ah... bu şey resmen acınası. Bundan daha iyisini yapabilirdik herhalde.”

“Chance... ciddiyim, şaka yapmıyorum. Ver şunu... hemen!”

“Utanacak bir şey yok. Hepimiz kendimizi tatmin ediyoruz.”

Sonrasında olanlar hızlı bir şekilde olup bitmiş gibiydi. Ben tutmaya çalışırken dildoyu sallayıp durdu. Bir tır şoförü bunu fark edip bize korna çaldı. Araç sarsıldı. Sonra onu gördüm. Korku dolu gözlerle, fara yakalanmış bir geyik gibi yolun ortasında duruyordu. Aniden direksiyonu sertçe sağa kırdım, doğruca toprak sete doğru giderken onu öldürüp öldürmediğimden emin değildim.

Aubrey

“Nefes alıyor mu?” Chance’in üzerinden eğilip bakarken kendi nefesimi tuttum, küçük karnının yükselip alçaldığını gördüm. Kıvrır kıvrır uzun yünü vardı ve inek gibi benekliydik fakat tepesindeki gözleri daha çok bir kurbağayı andırıyordu. Zavallı keçi daha bebektir. Kahrolası bir vibratör için savaş verirken arabamla çarptığım keçiydi.

Başta ona gerçekten çarptığımı düşünmedim. Fakat sonra dört ayağı da kaskatı bir şekilde yukarı doğru kalkarak yıkılmasını korkuyla izlemek, kötü bir korku filminden fırlama bir şey gibiydi. Şimdi ikimiz de tepesinde duruyor, bir şeyler olmasını bekliyorduk ama ikimiz de ne yapacağımızdan tam olarak emin değildik.

Keçi bir anda düzeldi ve ayağa fırladı. Sersemleyerek geriye çekildik. Chance’in kolları sanki beni katil bir canavardan korumak istemiş gibi genişçe açıldı.

Bebek keçi birkaç tereddütlü adım attı ve ardından doğruca BMW’me doğru yürümeye başladı, sanki iki tonluk çelik yığını orada değilmiş gibi. “Aman Tanrım. Başına zarar vermiş olmalı-

yım. Zavallı şeyin kafası nasıl karıştı baksana.” Yaralı hayvana dokunmak için uzandım, Chance kolumu yakalayarak beni durdurdu.

“Ne yapıyorsun?”

“Onu alacağım. Baksana hayvana. Yaralı. Onu ezdim.” Chance’in etrafından dolanıp tek dizimin üzerine çöktüm, tatlı keçiye barış sunarcasına elimi uzattım. “Hepsi de senin hatandı.”

“Benim hatam mı?”

“Evet, senin hatan. Eğer dikkatimi dağıtmamış olsaydın yola daha çok dikkat ederdim ve bu asla olmazdı.” Keçi burnunu elimine sürdü. “Aman Tanrım. Şuna baksana nasıl sevimli.” Başının tepesini okşadım ve daha çok yaklaştı.

“Benim hatam değil. Eğer cinselliğinle ilgili öyle tutucu olmasaydın, sihirli asanı bulduğumda daha sakın olurdun.”

Keçinin başını okşamayı bıraktım. “Ben cinselliğimle ilgili tutucu falan değilim.”

Chance kollarını göğsünde bağladı. “Öyleyse kendini tatmin ettiğini itiraf et. Söylediğini duymak istiyorum.”

“Öyle bir şey yapmayacağım.”

“Tutucu.”

“Sapık.”

“Biri yanlış ya da kabul edilemez bir cinsel davranışta bulunuyorsa sapıktır. O senin sorunun işte. Kendini tatmin etmenin yanlış olduğunu düşünüyorsun. Ben son derece kabul edilir buluyorum. Aslına bakarsan, o küçük sihirli asanı kullandığını düşünmek hoşuma gidiyor.”

Gözlerimin zavallı keçininkiler gibi olduğundan oldukça emindim. Pörtlemek üzereydi. Tam o sırada yanımızdan bir tır geçip gitti. Şu art arda iki kasa takan, yanından geçerken beni ürküten cinsten olanlardandı. Peşinden gelen rüzgârı bana yola aslında ne kadar yakın olduğumuzu hatırlattı.

“Hadi. Burası tehlikeli,” dedi Chance.

“Esmerelda’yı ne yapacağız?”

“Kimi?”

“Beyefendiyi.” Tırnaklarımla keçinin kulağının arkasını kaşıdım ve “anne,” der gibi bir ses çıkardı.

“Bırak hayvanı gitsin.” Chance arkasında kalan ağaçlık alanı işaret etti. “Geldiği yere dönsün. İyi durumda.”

“İyi falan değil.”

“Bana iyi görünüyor.”

“Sanırım beyin travması geçiriyor.”

Chance başını iki yana salladı. “O iyi. İzle.” Ellerini çırpıp köpek çağırır gibi öpücük sesleri çıkarmaya başladı. “Gel ahbap. Bu tarafa.”

Esmelerde kıpırdamak için hiç çaba göstermedi, başını göğsüme yaslamışken ve gövdesi de bacaklarımın arasındayken oldukça huzurluydu.

“Onu bırakman lazım.”

“Onu burada tutmuyorum.”

“Fiziksel olarak tutmuyorsun. Fakat başı dekoltenin arasına gömülü ve vücudu da baldırlarının arasında. Hiçbir erkek oradan kendi isteğiyle ayrılmaz.”

“Gördün mü? Söylemiştim. Sapıksın.”

Başka bir kamyon daha geçti. Bu defa geçerken kornasını çaldı ve ben çömelirken götümün üstüne düşüverdim. Keçiye... şey, bir adım atıp yeniden düştü –dört bacağı da havadaydı. Bu kadar sevimli bir bebekte böyle bir hasara sebep olabildiğime inanamıyordum.

“Bak. Yaralı. Onu burada bırakamayız.”

“Onun için ne yapmamızı bekliyorsun? Arabanın arka koltuğuna oturtup kontrol ettirmek için veterineri götürmemizi mi?”

İki saatin ardından, en sonunda Sterling, Colorada’da otobandan çıktık, yolcumuzu Sterling Hayvan Hastanesi’ne götürecektik. Yer açmak için Chance’in arabamdaki eşyaları indirip yeniden yüklemesi yarım saat sürmüştü. Bu konuda mutlu değildi.

"Snowflake?"*

"Hayır."

"Çocuk kitabından..."

"Heidi'den. Evet. Biliyorum."

"Biliyor musun?"

"Ne var? Senin Harrison gibi etrafta, kışkımda bir sopayla dolaşmadığım için eğitimsiz olduğumu mu varsayıyorsun?"

"Kastettiğim o değildi."

"Öyle mi? Öyleyse klasik bir edebi hikâyeyi bilmeyeceğimi varsayma sebebin neydi?"

"Bilmiyorum. O tipte görünmüyorsun."

"Belki de insanları kategorilere ayırmayı bırakmalısın. Herkes küçük, düzgün bölmelere uymaz, bunu bilmen gerek."

İkimiz de bir süre sessiz kaldık, sadece arada sırada GPS'inden gelen kadın sesi ne tarafa döneceğimizi söylüyordu.

"Mutton."**

"Pardon?"

"Keçi için. İsim."

"Adını koyun yahnisi falan koymayacağız. Bu sadistçe." Son bir saattir isimler hakkında tartışıyorduk. Ben Yunan mitolojisinden ya da klasik edebiyattan isimler buluyordum, Chance ise zavallı bebeğin dönüşebileceği sayısız yemek isimlerini vermek istiyordu.

Hayvan hastanesine gelip arabayı kapının önündeki boş yerlerden birine çektik. Kapı birkaç metre ötede olsa bile küçük adamı Chance'e taşıttırdım. Esmerelda Snowflake'i taşıırken o... ateşli görünüyordu.

O kadar mı çıldırmıştım? Çünkü gerçekten de bir keçi taşıırken daha da seksi göründüğünü düşünüyordum.

İçeri girince ön masadaki kadınlar sadece benim böyle düşünmediğimi doğruladı. Yaralı yolcumuzu taşıırken kol kasları-

* (İng.) Kar Tanesi. -çn

** (İng.) Koyun etine verilen ad. -yhn

nın şişkinliğiyle gözlerine ziyafet çektiler. Tam seyirlikti. Gülümsemeye başladım. Ta ki o konuşana kadar.

“Arkadaşım vibratörünü tutmaya çalışırken arabasıyla bu küçük arkadaşına çarptı.” Bana pis pis gülümseyip resepsiyoniste göz kırptı. Kız kızardı. Chance’i yumruklamak istedim.

“Kontrol edilmesini istiyorum. Ona çarptığımı sanmıyorum ama sanki... bir sorunu var gibi.”

Chance alayla gülüp, “Sorunu olan tek kişi o değil,” diye mırıldandı.

On beş dakika sonra bir doktorla görüştük. Keçiye sanki her gün gördüğü bir olaymış gibi kontrol etti. Tek eliyle onu muayene masasında tutarken, diğeriyle karnına bastırıyordu. Gözlerini kontrol edip dört bacağına da kıvırdı. Bana adamakıllı bir muayene gibi göründü.

“Her şey yolunda görünüyor. Konjenital miyotoni semptomları var, muhtemelen bir zaman tiamin eksikliği de yaşamış. Ancak bu durumlar araba kazasıyla olmaz. Aslında, bu küçük arkadaşına çarpıldığına dair hiçbir belirti görmedim. Muhtemelen sadece bayılmış.”

“Bayılmış mı?”

Doktor güldü. “Burada gördüğünüz adam genel olarak bayılan keçi olarak bilinir. Genetik bir bozukluktur. Bu bölgelerde popülerdir. Hatta bazı çiftçiler onlarla gösteri bile yapar. Gerildiklerinde bayılırlar. Vücutlarındaki bütün kaslar donuverir ve resmen devrilirler. Sadece on saniye kadar sürer. Herhangi bir acıya sebep olmaz ama ilk defa gören biri için olağandışı.”

“Ama... kafası da karışık. Ayağa kalkınca doğruca arabama doğru yürüdü. Buraya gelirken de her şeye çarpıp durdu.

“Şey, onun sebebi kör olmasından.”

“Kör mü?”

“Tiamin eksikliğinden sanırım. Ne yazık ki çok yaygın bir sorun haline geliyor. Uygunsuz beslenme, genelde çok fazla tohum, çok az lifli yem veriyorlar. Açgözlü çiftçiler hayvanları çabucak şişmanlatmak istiyor. Yan etkilerinden biri de körlük.”

Chance şüpheli bir ses tonuyla, "Durun şunu doğru anlayayım," dedi. "Keçiye çarpmadık ama korktuğunda bayılıyor ve kör."

"Bu doğru."

Chance kahkahalara boğuldu. Yirmi dört saat içinde ikinci kez kendini kaybettiğini görüyordum. Göğsü yükselip alçalıyor, odada derin, gırtlaktan gelen sesi yankılanıyordu. Kendime engel olamadım. Bana da bulaştı. Sonra bir baktım ki ben de deli gibi gülüyordum. Öyle çok güldük ki yüzümüzden yaşlar akıyordu.

"Onunla ne yapacağız ki biz?" Chance gülerek doktorla konuştu.

"Sanırım ne istiyorsanız onu?"

"Onu nereye götürelim?"

"Götürmek mi?"

"Yani onu götürebileceğimiz bir barınak falan var mı?"

"Keçiler için mi? Benim bildiğim yok. Gerçi etrafta epey çiftçi var. Sürüsüne katması için onlardan biriyle konuşabilirsiniz."

"Hızlı para kazanmak için onu şişmanlatmaya çalışan ve zavallı şeyi kör eden çiftçi tarzındaki çiftçiler mi?" diye sordum.

"Şey, iyileri de var kötülerini de. Diğer her şey gibi."

"Peki iyiyi kötüden nasıl ayırt edeceğiz?"

Doktor omzunu silkti. "Edemeyeceksiniz."

Neredeyse on saattir arabadaydık. Chance kullanıyordu ve yeni yolcumuz arka koltukta uyuyordu, aslında horluyordu. Keçilerin horladığını bile bilmiyordum. "Yakında durmamız lazım. Evcil hayvan kabul eden bir otel bulmamız vaktimizi alabilir."

Chance'in kaşları havaya fırladı. "Evcil hayvan mı? Hiçliğin ortasında bir yerdeyken keçileri kabul edecek bir otel bulacağımızı mı sanıyorsun?"

"Başka ne şansımız var?"

"Bu akşam o arabada kalıyor Aubrey."

"Kesinlikle kalmıyor." Kollarımı göğsümde bağladım. "Gece boyunca bir arabada kilitli kalamaz."

"Niye olmasın?"

"Çünkü..." Gözünü bile kırpmadan keçiye arabada bırakmaya hazır olmasına kızdım. "Çünkü korkarsa ne olacak?"

"O zaman bayılır." Chance kıs kıs güldü.

"Bu komik değil."

"Elbette öyle. Hadi ama Aubrey. Neşelen. Zaten daha en başında bizi bu karmaşaya sokan şey senin tutuculuğundu."

Nereden geldiğini bilmiyorum, itirafım dudaklarımdan kendiliğinden çıkıverdi. "Kendimi tatmin ediyorum. Tamam mı? Bunu duymak seni mutlu etti mi?"

Chance sırtıttı. "Aslına bakacak olursan, etti." Omzunu silkti. "Ben de kendimi tatmin ediyorum Aubrey. Aslında, bir dahaki sefere sıvazladığımda aklımda seni canlandıracağım."

Öyle bir şey söylemedi, değil mi? Dehşete düştüm ama ayrıca biraz da tahrik oldum. Ona laf sokmak için ağzımı açtım, sonra kapadım. Ardından yeniden açtım.

Chance benden tarafa bakıp yeniden yola döndü. "Vay vay vay. Aubrey bebeğim. Bu günleri de görecekmişim. Güzel yüzünü düşünerek kendimi tatmin ettiğimi hayal ettin."

"Öyle bir şey yapmadım."

"Yaptın."

"Yapmadım." Kesinlikle yaptım.

Şaşırtıcı bir şekilde, Chance peşimi bıraktı. Yolun kenarına doğru çekip WalMart'ın daha güzeline benzeyen bir yerin park alanına girdi. Fazlasıyla büyük bir toptan satış mağazasına benzeyen bir dükkândı, sadece ön yüzü taşandı. *Cabela'nın Dünya'nın En Başta Gelen Satıcısı*.

"Niye duruyoruz?"

"Malzeme almak için." Arabayı park etti. "On dakikaya geliyorum. Sen Billy the Kid'le kalabilirsin, böylece kimse onu çalmaz."

Arabanın dışında vücudumu esnetirken Chance geri döndü, kolları paketlerle doluydu. Belimden eğildim, esneme hareket-

lerimdeki dönüşümü tamamlıyordum ve onu selamlamak için sağıma doğru eğildim.

“Bütün o şeyler de ne?”

Birkaç saniye cevap vermedi. Hafifçe yaylandım, eğildim ve sonra başımı kaldırıp yüzüne baktığımda onu sessizleştiren şeyin ne olduğunu buldum. Tam olarak tişörtümden içeri bakıyordu. Onun hatası değildi. Resmen gözlerinin önünde sergi açmışım. Önünde açılan tişörtüm gözlerine göğüslerimin görüntüsünü sunuyordu. Zıplamaya son verdim. En sonunda gözlerini kaldırdığında onu izlediğimi gördü. Gözlerimiz kenetlendi. O bakışı biliyordum. Daha önce görmüştüm. *Onun kışına baktıktan sonra aynada görmüştüm.*

Başını iki yana sallayıp gözlerini birkaç defa kırıştırdı. “Teçhizat.”

“Ne tarz bir teçhizat?”

“Çadır, fener, çıra, uyku tulumları.” Omzunu silkti. “Temel kamp eşyaları.”

“Ne için?”

“Kamp yapmak için.”

“Kamp mı yapacaksın?”

Başını iki yana sallayıp paketleri bulabildiği boş yerlere soktu. Bu yolculuğa başladığımda bagaj ve arka koltuk ağzına kadar doluydu. Şimdiyse fazladan bir yolcum, bir keçim ve görünüşe göre kamp malzemelerim vardı. “Biz kamp yapacağız.”

“Şey... Ben kamp yapmam.”

“Öyleyse şuradaki Köri,” Arka koltuğu işaret etti. “Arabada uyuyacak.” Chance bagajı kapadı ve ellerini beline koydu. “Nasıl olacak Aubrey? Ya kamp ya da arabada yalnız uyur.”

Belli ki kamp yapıyordum. Her şeyin bir ilki vardı.

5

Aubrey

"Bunu daha önce yaptığını varsayıyorum." Daha yarım saattir kamp alanında idik ve Chance şimdiden ateş yakmıştı ve ilk çadırın kurulumunu bitirmek üzereydi.

"Ailemle her yaz. Babam kız kardeşimi ve beni her yıl Outback'te kampa götürürdü. Hayatımın en güzel hatıraları. Böyle sahte kamp falan da değildi."

"Sahte mi?"

"Numaralı kamp alanları, tuvaletler ve güvenlik yoktu. Gerçek kamp yapıyorduk. Peki sen? Seni kamptan soğutan ne oldu?"

"Hiçbir şey. Sadece daha önce hiç yapmadım." Chance ilk çadırı kurmayı bitirip geri çekildi, eserine hayranlıkla baktı. "O çadır kocaman."

"Bunu ilk defa duymuyorum," diye pis pis güldü.

Başımı iki yana salladım. "Niye o kadar büyük çadır aldın ki?"

"Kahretsin!" Chance yüzündeki sivrisineği kovalayarak bağırdı. Aniden bağırması zavallı Esmerelda Snowflake'i korkuttu, hayvancağız donakaldı, bayılıp devrildi. Kahkahalarla güldük.

Chance ateşe biraz odun atıp başına oturdu. Ateşin üstünden

ona bakıp, "Diğer çadır ne olacak?" diye sordum. Kendi başıma kurmaya çalışmamı beklemediğini umuyordum.

"Ne diğer çadırı?"

"Bir tane mi aldın?"

Arka cebinden bir Pixy Stix çıkardı ve başını arkaya yatırıp şekerli tozun birazını ağzına döktü. "Çadırın iki odası var. Arada bir bölme var. Sen oğlunla diğer tarafta uyuyabilirsin. Ben diğer tarafta uyuyacağım."

Bütün işi o yaparken ve her şeyin parasını ödemişken şikâyet etmeye hakkım yoktu. O yüzden bu sefer konuşmadım.

Normalde benim için bir aylık olacak karbonhidrata yumulup ateşin başında oturduk. Chance çakıyla bir dalı soydu ve ucuna bir marşmelov takıp bana uzattı. Bu işte gerçekten iyiydi.

"Yani bu akşam serinle bir çadırı paylaşacağım, birlikte bir evcil hayvan edindik ve daha işini bile bilmiyorum?"

"Sanırım emekli olduğumu söyleyebilirsin."

"Emekli mi? Daha kaç yaşındasın? Yirmi altı, yirmi yedi?"

"Yirmi sekiz," diye düzeltti.

"Ah. Bu her şeyi daha iyi yapıyor." Etraf, ateşten gelen ışığa rağmen karanlıktı. Marşmelovum kızardı mı diye bakmak için dalı kaldırdım. Bir tarafı güzelce kahverengileşmişti, diğer tarafı hâlâ beyazdı. "Tam olarak neyden emekli oldun?"

"Futbol."

"Profesyonel olarak mı oynuyordun?"

"Avustralya'da. Evet. Şey, uzun sürmedi."

"Ne oldu?"

"Ön çapraz bağlarım koptu."

"Onarılamadı mı?"

"Birkaç ameliyat geçirdim. Fakat yine koptu."

"Üzgünüm. Ne kadar oynadın?"

"Bir maç."

"Bir maç mı? Yani ilk profesyonel maçında sakatlandığını mı söylüyorsun?"

"Öyle. İlk ve son profesyonel maçım, ikisi de aynı gün."

"Bu ne kadar zaman önceydi?"

"Üç yıllık kontratımla kadroda kaldım. Birkaç ameliyat geçirdim... Asla olmam gereken seviyeye geri dönemedim. Yirmi dördümde emekli oldum."

"Vay canına. Bu çok kötü."

Gülümsedi.

"Ama şimdi ne yapıyorsun?"

"Hâlâ lisanslı ürünlerim var, o yüzden 9-5 arası falan çalışmam gerekmiyor. Ama günlerimi hurda sanatıyla geçiriyorum."

"Hurda sanatı mı?"

"Bazı insanlar geri dönüşüm sanatı da diyor."

"Guggenheim'da öyle bir sergiye gitmiştim. Çok sevmiştim. Bir ara senin işlerini de görmek isterim."

Başını salladı. Çok çekimserdi.

"Biraz meraklı olabilir miyim?"

"Bundan daha meraklı mı?"

"Seni tanımamı söyleyen kendindin. Zavallı Esmerelda Snowflake'e çarpmama sebep olmadan önce öyle demiştin."

"O şeye çarpmadın bile. Ayrıca adı Esmerelda Snowflake değil."

Marşmelovum alev aldı. Üfleyip söndürdü, çubuktan çıkardım ve ısırdım. Neredeyse sıvılaşmıştı. "Mmmm."

Chance'in dikkatle beni izlediğini fark ettim. "Isırmak ister misin?"

Başını yavaşça iki yana salladı.

"Niye ki? Şeker bağımlısı olan sensin."

"Seni izlerken kendim yerken alacağımdan daha çok zevk alıyorum." Yutkundü. Hareket eden ademelmasının görüntüsü beni sıcaklık yaptı ve bunun ateşle hiç alakası yoktu.

"Neyse. Kontratın sadece üç yıllıksa nasıl lisansla yaşıyor olabilirsin?"

Bakışlarını kaçırdı. "Posterler falan."

"Posterler mi? Senin mi?"

“Benim hakkımda yeterince konuşmadık mı? Harry bugün sessizdi, değil mi?”

“Hiç şansın yok Ukala. Beni bir kere başından savdın, ben de peşini bıraktım.”

Görünüşe göre Chance Bateman’ın acayip ateşli olduğunu düşünen tek kişi ben değildim. Profesyonel spor hayatından emekli olmasının üzerinden yıllar geçmiş olmasına rağmen, Avustralya’daki kadınlar hâlâ poster ve forma satışlarını canlı tutarak ona hayatını sürdürecektir kadar gelir sağlıyorlardı. Tüm bunlarla ilgili birazcık utanmış olmasında çok güzel bir yan vardı.

Kamp ateşinin başında birkaç saat daha oturduktan sonra geceyi noktalamaya karar verdik. Chance uyku tulumumu ayarladı ve sonra iki odalık çadırımızın arasındaki kısmın fermuarını açtı. Önce ben üstümü değiştirebileyim diye feneri bende bıraktı.

Kıyafetlerim duman kokuyordu, o yüzden her şeyi çıkardım. Aramızda incecik bir naylon parçası varken cırlıcplak kalmakta heyecan verici bir şey vardı. Sutyenimi ve külodumu giymeden önce fazladan bir dakika oyalanmış olabilirdim. Hepsini bitirdiğimde çadırın kenarındaki fermuarı açıp feneri Chance’e uzattım.

Bana sırttıktan sonra fermuarı yeniden yukarı kadar çekti. Çadırın benden tarafı karanlıktı ama uyku tulumuma girerken ondan taraftaki her şeyi görebildiğimi fark ettim. Gölgeydi ama *çok detaylı* bir gölgeydi.

Bana dönük ve kesinlikle çok hareketsiz duruyordu. Emin değildim ama doğruca bana bakıyormuş gibi geldi. Aramızdaki bölmeden beni gerçekten görebilmesi imkânsızdı ama gözlerini üzerimde hissediyordum. Tişörtünün alt kısmına uzanıp yavaşça kaldırarak başından çıkardı. Vücudunun gölgesi omuzlarında başlayıp beline doğru daralıyordu. Detaylı göremiyor olsam bile orada ne olduğunu gözümde canlandırdım. Kaslı karnının kıvrımları, oyulmuş V gibi olan sert kısmı. Ağzım birdenbire kurudu.

Yine uzun bir müddet durduktan sonra pantolonunu çıkarmaya başladı. Pantolonunun fermuarını yavaşça açma sesi ensem-

deki tüyleri havaya kaldırdı. Baldırları kalın ve adaleliydi, boxerı bacaklarına ikinci bir deri gibi sarılıyordu. Parmaklarını boxerının kenarına taktığında nefesimi tuttum, onu da vücudundan ayırmaya başladı.  ıkarmak için eğilip doğruldu.

Bütün ukala piçlerin yüce anası. *Adamunki sarkıyordu.* O Şey neredeyse dizlerine giden yolu yarılamış gibi sarkıyordu. Kesik bir nefes aldım, sesli olduğunu fark edince elimi çabucak ağzıma yapıştırdım. O tamamen giyinene kadar elimi çekmedim, bir iniltinin ka ıvermesinden korkuyordum.

En sonunda tamamen bitirdiğinde kendi uyku tulumuna girişini izledim. Yan tarafına dönüp benden tarafa yüzünü çevirdi. Bana mı bakıyor, diye merak etmeme sebep oldu. Sonra ışığı kapadı.

“İyi geceler Aubrey.”

AH-BREE.

Belki hayal ediyordum ama sesi benim hissettiğim gibi muhtaç ve kalın çıkmıştı.

“İyi geceler Chance.”

Derin bir nefes alıp gözlerimi yumarak kendimi dizginlemeye yeltendim. Sonra jetonum düştü... Az önce benim ona aynı Őovu yapmamı izlemiş ve karşılığını mı vermişti?

Neredeyim ben? Uyanır uyanmaz aklıma gelen ilk düşünce buydu. Birkaç saniyenin ardından her Şey yerine oturdu. Güneş ışığı çadırın içine sızmaya çalışıyordu. Yatağımın yanını elimle hafifçe yokladım, sonra elim endişeyle hareket etmeye başladı.

Keçi neredeydi?

Uyku tulumumdan dışarı fırladım. “Chance!”

“Hımm,” diğer taraftan huysuzca inledi.

“Keçi! Gitmiş.” Sesim panikli bir tondaydı. “Yok!”

Düşünmeden fermuarı aşağı indirdim.

“Rahatla. Burada benimle.”

“Mee.” Keçi de sanki fazla tepki verdiğimi onaylar gibi tek

bir ses çıkardı. Nabzım anında yavaşladı, elimi çarpan kalbimin üzerine koydum. "Ah, Tanrı'ya şükür."

Chance doğrulup oturarak ellerini karmakarışık saçlarının arasından geçirdi. Gözlerini kırıştırarak bakınca donakalmış gibiydi. "Tanrı aşkına. Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Başımı eğip kendime baktım ve kollarımı göğsüme kaldırdım. Öyle hızlıca koşmuştum ki sadece sutyen ve külotla uyuduğumu düşünmemiştim bile. "Siktir. Üzgünüm. Çok panik yaptım. Doğru düzgün düşünemedim, bir şeyler giymemişim."

Çok utanarak yan döndüm ve aramızdaki kısmı kapatıp giyinmeye başlayınca konuştum. "Ee, nasıl oldu da senin yanına geldi o?"

"Yattığın anda uyudun. Etrafta dolanıp benden tarafa geçmeye çalıştı. Benden tarafa geçmesine izin verene kadar sakinleşmedi kahrolası. Gecenin kalanında yanımda uyudu. Hayatımda kokladığım en siktiri boktan nefes."

Söylediğine gülmeden edemedim.

"Gerçekten öyle." Son kıyafetimi de giydikten sonra fermuarı tekrar açtım.

Chance karşımda sadece boxerıyla yarı çıplak duruyordu. Bana dik dik baktı. "Mahremiyet diye bir şey duymadın mı? Ya birkaç saniye önce ben senin tarafına öylece girseydim?"

Yataktan kalktığı saçı ve neredeyse öfkeli ifadesiyle hiç olmadığı kadar seksiydi. Gözlerim göğsünün genişliğinden boxerının içinde kaybolan ince bir şerit halindeki tüylere indi ve... devasa ereksiyonunda durdum.

Ah, Tanrım. Şimdi neden aniden utangaç davrandığı anlaşılıyordu.

Boğazımı temizleyerek konuştum: "Sen... sen..."

"Sertim."

"Evet."

"Buna sabah odunu denir. Uyanış şeklimden ben sorumlu olamam... özellikle de bu koşullar altında."

"Keçinin yanında uyurken. Bu seni tahrik mi etti?" Kahkaha attım.

"Az önceki doğaçlama striptizinden bahsediyordum. Şimdi de ben sakinleşme fırsatı bulamadan tekrar buraya daldın."

"Ah."

"Sadece bir yere kadar dayanabilirim." Chance pantolonunu giydi.

Bakışları benimkileri yakıp geçiyordu. Pantolonun içinde sertken daha da seksi görünüyordu. Onu bu duruma düşürdüğüm için her ne kadar garip hissetsem de, sertleşmesinin sebebi olduğumu düşünmeyi çok sevdim. Aslında, ona olan ilgimle başa çıkma kabiliyetim gittikçe azalıyordu. Geçen her saniyeyle bacaklarımdaki kaslar, sadece onun bana bakışıyla kasılıyordu. Kadın olduğum için minnettar olduğum zamanlar oluyordu çünkü heyecanımı gizleyebiliyordum en azından. Yine de bu iyi bir durum değildi. Aramızdaki buzu kırmam gerekiyordu.

Boğazımı temizleyip, "Bugün için planlar ne?" diye sordum.

Tiştörtünü giydi. "Yemek yememiz lazım."

"O zaman dışarıdan kahvaltı mı alacağız?" diye aptal gibi sordum.

"Evet, kahvaltı. Başka ne yiyebilirim ki?"

Ah.

Sözcüklerle boğulur gibi konuştum, "Hayır. Kahvaltı iyi. Acıktım. Sen?"

"Açlıktan ölüyorum." Gözlerindeki bakış tam olarak yemeği kastetmediğini ima ediyordu.

Ben de açlıktan ölüyorum.

"Tamam o zaman," diyerek sakinleşmek için çadırın benden tarafına geri çekildim.

Kamp alanımızı toplayıp her şeyi arabama geri yüklememiz bir saatimizi aldı.

Otobana çıkmadan hemen önce bir fast food dükkânından paket kahvaltı almak için durmamız gerekti. Chance yumurtalı Meksika dürümlerimizi ve kahvelerimizi almak için içeri gitmişti.

Bu fırsatı telefonumu çıkarıp Google'a *Chance Bateman Avustralya* yazmak için kullandım.

İşte oradaydı. Fotoğraf bombardımanı oldu. Özellikle, üstsüz olduğu bir tanesi dikkat çekiyordu, boynuna doladığı beyaz bir tişört dışında hiçbir şey giymiyordu ve leziz kıcının üstünü hafiften görebiliyordunuz. Yüzünde imzası haline gelmiş, beni yerimde kıvrandıran pis gülümsemesi vardı. *Şu ukala gülümseme*. Kahretsin, adam yakışıklıydı. En çok çıkan görüntü buydu. Ayrıca kargo bedeliyle birlikte 19,99 dolara poster olarak satılıyordu. Hatta kızın birinin, duvardaki posterinin poposunu ısırmış gibi davrandığı bir fotoğraf bile vardı. Chance'in fotoğrafıyla bir çeşit sapkın bir kuyruk takma oyunu oynayan insanlar olduğundan da şüpheliydim.

Her an geri dönebileceğini bildiğim için eski makaleleri ve mesajları öyle hızlı okuyordum ki gözlerim acıyordu. Belli ki Chance diğer şeylerden ziyade çıkış maçındaki sakatlığı ve görünüşüyle tanınıyordu. Gerçi limonu limonataya dönüştürmesiyle gurur hissetmeden edemedim. Aşağı doğru indiğimde aynı çekici, sarışın modelle çeşitli törenlere katıldığı fotoğraflara denk geldim. *Piper Ramsey*. Acayip bir kıskançlık sancısı karnıma çö-reklendi.

Pencereye vurulması beni korkuttu. Telefonu kenara attım, sürücü koltuğuna düştü. Şey, aslında oraya *fırlatmışım*.

"Aç da kahveni vereyim," dediğini duydum. Bardağımı ondan aldım, etraftan dolanıp sürücü koltuğuna geçti. "Neye bakıyordun?"

"Şey, hiç. Ben sadece..."

Siktir.

Ben açıklama yapmaya fırsat bulamadan telefonu çevirdi, başparmağıyla fotoğraflarda gezindi. Sonra telefonu ortadaki konsola attı. "Pekâlâ, artık hepsini gördün, değil mi?"

"Evet... ve... oldukça harika."

Kızgın bir kahkaha attı. "Harika, ha?"

"Evet!"

"Söylesene Aubrey, resmen hayatın boyunca tek bir an için çalışıp ilk denemende yanıp gittiğini görmenin tam olarak nesi harika? Başarın yerine başarısızlıkla ünlü olmanın nesi harika? Bu yolculuğu seninle birlikte yapmak *şu âna kadar* niye güzeldi biliyor musun? Beni herkesin tanıdığını *düşündüğü o adam* olarak görmedin ve artık görüyorsun."

Siktir. Onu gerçekten sinirlendirmiştim.

"Üzgünüm ama söylediğin o şeyleri düşünmüyordum."

"O zaman ne düşünüyordun?"

"Zorluklara gururla karşı gelebilmenin ve yine de kendi adını duyurabilmenin harika olduğunu düşünüyordum. Eğer gerçekten bilmek istiyorsan, ne kadar çarpıcı olduğunu düşünüyordum. Piper denilen kızın kim olduğunu merak ediyordum. Her şeyi merak ediyordum, evet ama kötü anlamda değil. Bir kere bile negatif bir şey düşünmedim."

Chance uzun, derin bir soluk verip homurdandı: "Hadi gidelim."

Onu üzdüğüm için korkunç hissettim ve internet herkese açık bir alan olsa da kendimi mahremiyetini çiğnemişim gibi hissediyordum. Her şeyden de öte onu incittiğimi hissediyordum ve bu beni de incitiyordu çünkü itiraf etmek istesem de istemesem de göğsümde istemediğim bir sancı vardı. Ona yakınlaştığımı hissedebiliyordum ve bu beni korkutuyordu.

Bir saat boyunca havada rahatsız edici bir sessizlik vardı. Ellerini direksiyondan sadece Esmerelda Snowflake'i, kendi sosuna batırdığı patates mucverleriyle beslemek için bıraktı. Keçi bile sostan hoşlanmıştı.

Bir ara, en sonunda dönüp bana baktı. "Sana bağırdığım için üzgünüm."

"Sorun değil. Kendini rahatsız hissetmene sebep olduğum için üzgünüm."

"Senin yerinde olsaydım ben de aynısını yapardım herhalde. Sadece tüm bu... internetteki şeyler, hepsi saçmalık. Beni tanımanın yolu o değil. Eğer bir şey bilmek istiyorsan sadece bana sor.

O şeyleri paylaşan insanlar beni tanımıyor.”

“Gerçek seni tanıyormuşum gibi hissediyorum.”

“Muhtemelen çoğu insandan daha çok tanıyorsun. Tanıştığımızdan beri sana karşı sadece kendim gibi davrandım. Sana laf atıp dursam da yanındayken kendimi rahat hissediyorum, bu benim için nadiren olur.”

Göğsümde yine şu his vardı.

“Ben de senin için aynısını hissediyorum ve gerçekten anlamıyorum. Sadece yollarımızın kesişmesine gerçekten memnunum.”

Oynar başlı oyuncuğa vurdu. “Düşünsene... Eğer şu Bay Obama’yı almamış olsaydın kimbilir şimdi nerede olurduk?” Arka koltuğu işaret etti. “Bu canavar şimdi nerede olurdu?”

“Büyük ihtimalle yolun kenarında bayılmış olurdu.”

Chance dönüp keçiye baktı. “Onun yerine yemeğimizi yiyip aramızda uyuyor. Benim sayemde değil tabii. Hepsi senin sayende.” Bana yandan seksi bir bakış attı ve elini dizime koyarak beni şaşırttı. Ani bir arzu selini tetikledi. “Tatlısın. İyi bir yüreğin var. O Harrison puştı bir gün çok üzülecek.” Elini geri çektiğinde geri dönmesinin özlemini hissettim. Söylediği şey bedenimi baştan aşağı titretti. Tanımlayamadığım bir his üzerime çullandı. Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için radyoyu açtım. Tabii ki Beach Boys’dan *Good Vibrations* (İyi Titreşimler) çalıyordu.

Chance sesini açtı. “Şuna da bakın! Sen ve sihirli asanla ilgili şarkı söylüyorlar prenses.”

Kahkahalar içinde elimle ağzımı kapadım ve ikimiz de güldük durduk. Chance bana döndü. “Temecula’ya gitmek için acelelen var mı?”

“Yeni işime haftaya başlayacağım, kiraladığım ev de tamamen dayalı döşeli. Yani hayır. Neden ki?”

“Karanlık çökmeden önce bir yere gitmek ilginçti mi?”

“Tabii. Varım. Aklında ne var?”

“Taş gibi sert ve derin bir yer.” Göz kırptı.

Şey, bu ilgimi çekmedi diyemezdim şimdi.

6

Aubrey

Arabayı Büyük Kanyon'un dik kayalardan duvarlarına mükemmel bir noktadan bakan yere park ettik. Güzelliği inanılmazdı.

"Aman Tanrım, Chance. Burada durmayı düşünmediğime inanamıyorum. Hep kendi gözlerimle görmek istemişimdir. Tam yolumuzun üstünde olduğu aklıma bile gelmedi. Öyle nefes kesici ki."

Ona baktığımda, karşıımızdaki olağanüstü tepeler yerine bana baktığını gördüm.

"Evet. Çok güzel," dedi kısık sesle.

"Hadi bir fotoğraf çekelim."

Arkamıza kanyonu aldık, Chance telefonuyla ikimizin fotoğrafını çekti. Sonra bana da mesajla yolladı. Fotoğraf çok iyi çıkmıştı. Güneş mavi gözlerinin içinde parlıyordu ve ikimiz de çok mutlu, çok huzurlu görünüyorduk. Bu âna sonsuza kadar devam edebilmeyi, bu yerden hiç ayrılmak zorunda kalmamayı dilettirdi bana.

Güneş panoramik manzaranın üzerinden batarken oturup kırmızı renklerden curcunaya baktık. Chance birden, "Ailenden bahsetsene," dedi.

“Annem Chicago’da yaşıyor. Taşınmamdan dolayı hiç mutlu değildi. Ben tek çocuğuyum. Fakat yeniden evlendiğinden beri bana o kadar fazla ihtiyacı olmadığını hissediyorum. Ben hukuk fakültesinden mezun olduktan bir yıl sonra babam öldü, yani en azından hayalini gerçekleştirdiğimi, onun gibi bir avukat olduğumu gördü.”

Anlayışlı bir şekilde, “Bu onun hayaliydi, senin değil,” dedi.

“Evet. Gerçekten istediğim şey değil.”

“Senin hayalin ne?”

“Sadece mutlu olmak ve bir şeyler yapmak istiyorum ama bunun ne anlama geldiğini ya da oraya nasıl ulaşacağımı bile bilmiyorum. Şu anda benim için çoğu şey havada duruyor. Hayatımın dönüm noktasındaymışım gibi hissediyorum.”

“Dünyadaki en kötü şey bu değil. Kendini keşfetmek için iyi bir zaman gibi geliyor, özellikle de kimse seni tutmuyorken.”

“Evet, sanırım öyle.”

“Lafı geçmişken, sanırım Harry Taşakkafa’yı gerçekten korkutup kaçırdık.”

Yorumuyla attığımız kahkahalar yankılandı.

Kollarımı gerip göğse doğru uzattım. “Aslında var ya... Şu anda kesinlikle mutluyum. Bu küçük maceramız kesinlikle ruhuma iyi geldi.”

Bana samimi bir şekilde gülümsedi. “İyi bir ruhun var. Dışarıdan çizdiğin küçük sürtük ifadesine rağmen, sana baktığımda bunu doğrudan görebiliyorum. Neden mutlusun biliyor musun?”

“Neden?”

“Çünkü en sonunda gevşiyorsun.”

“Sanırım dün gece çadırda uyurken kışımındaki sopayı çıkar-dın?”

“Aynen öyle. Kamp ateşinde yaktım.” Omzuyla beni dürttü.

Gülümsedim ve konuyu kendimden uzaklaştırdım. “Peki senin ailen? Neredeler?”

Chance duraksayıp çenesini kaşıdı. "Senin gibi, ben de babamı kaybettim. Benim sakatlığımdan birkaç yıl sonra pankreas kanserinden öldü."

"Çok üzıldüm."

"Bir kardeşim var, Adele. Benden iki yaş küçük. Babam ölünce annemle birlikte Amerika'ya geri dönmeye karar verdi ama ben Melbourne'de kaldım. Onlarla buraya geri dönmeyi hiç planlamadım ama Adele gerçekten kötü şeylere bulaştı. Bana ihtiyacı vardı. Buradaki işlerle uğraşmak için her şeyi arkada bırakmaktan başka çarem kalmadı."

"Ne oldu?"

"Uzun bir hikâye ama kısaca söylemek gerekirse bir uyuşturucu satıcısıyla takıldı ve o da kullanmaya başladı. Lanet olası bir kâbustu."

"Tanrım, bu korkunç."

"Çok fazla suçluluk hissettim çünkü babam yokken benim evin erkeği olmam, ona göz kulak olmam gerekiyordu. Melbourne'de kafam kıcıma öyle bir girmişti ki Adele'le işlerin ne kadar kötü olduğunu fark etmedim."

"Şimdi nerede?"

"Hermosa Kumsalı'nda... benim yanımda yaşıyor."

"O iyi mi?"

"Fazlasıyla toparlandı, gerçi hâlâ gidecek yolu var. Artık o orospu çocuğuyla birlikte değil. Asıl mesele de o."

"Peki ya annen?"

"Aslında sana rastladığımda onu ziyaretten dönüyordum. Şu sıralar annesine yakın olmak için geçici olarak Iowa'da yaşıyor. Büyükannem ölüyor ama hastalığından önce annem de California'da yakınımızda yaşıyordu."

"Büyükannen için üzgünüm."

"Teşekkürler."

"Bence her şeyi bırakıp kız kardeşin için geri dönmen çok özverili bir davranış."

"Şey, hayatım o zamana kadar bencillikten başka bir şey de-

ğildi. Hiçbir şey aileden önce gelmemeli. Bunu zor yoldan öğrendim. Adele ve annem benim için her şey demek.”

“Sana sahip oldukları için şanslılar. Keşke daha büyük bir ailem olsaydı.”

“Bir gün kendine ait bir ailen olacak.”

“Bunu isterim ama kaderimde bu var mı, emin değilim. Erkekler konusunda şansım yaver gitmiyor.”

“Bana Harrison’dan daha büyük puştların da olduğunu söyleme?”

Sessizce güldüm. “Aynı seviyedeler.”

“Dur tahmin edeyim. Sen ayrıldıktan sonra bahse varım hepsi koş koş geri döndü. Haklı mıyım?”

Duraksayarak konuştum: “Şimdi bir düşündüm de... evet. Sadece birkaç ciddi erkek arkadaşım oldu ama bir noktada hepsi geri döndü ya da ikinci bir şans istedi. Bunu nasıl bildin?”

“Delice bir tahmin.”

“Anlamıyorum.”

“Senin gibi kızları bulmak zordur.”

“Benim gibi kızları mı? Açıklar mısın?”

“Tamam. Güzel bir kadın bulmak zor değil, değil mi? Akıllı bir kadını bulmak da zor değil. Kesinlikle yüreği güzel kadınlar da var. Fakat deneyimlerime bakınca, hepsini tam bir paket halinde bulmak son derece nadiren olur.”

“Bana kadın bulmakta sorun yaşadığını söylemeye çalışma bile Chance Bateman. Sen istediğin herkese sahip olabilirsin.”

Bana gözlerini kısarak baktı. “Öyle mi düşünüyorsun?”

“Yanılıyor muyum? Hatun mknatısı değil misin?”

“Üşütük, sayko sürtük mknatısı desen belki.”

“Hiç tam bir paket bulamadın mı?”

“Bulduğumu sandığım bir seferde acayip yanıldığım ortaya çıktı. Sevgi olduğunu sandım ama geçmişe bakınca, sadece gözü karartan bir aşktı.”

“Piper mıydı?”

Başını eğerken yüzü asıldı. “Evet.”

"Ne oldu?"

"Piper benim nişanlımdı."

"Vay canına. Onunla evlenecek miydin?"

"Evet. Daha üç aydır çıkıyorduk ve ona teklif ettim. Çok akılcı değildi."

"Kız muhteşem."

Hiç tereddütsüz, "Sen daha güzelsin," dedi.

"Sen de korkunç bir yalancısın."

"Yalan söylemek için bir sebebim yok. Onu makyajsız gördüm. Seni de makyajsız gördüm. Sana daha güzel olduğunu söylüyorum."

Gördüğüm fotoğraflarda Piper sarışın, ince ve geleneksel bir güzellikteydi. Ben sözden anlamayan kestane rengi, dalgalı saçlarım ve kıvrımlı fiziğimle ona azıcık bile benzemiyordum.

"Bunu nasıl söyleyebilirsin? Kız kahrolası bir süper model. Onunla nasıl rekabet edebilirim?"

"Senin güzelliğin daha doğal. Bir fiske bile makyaja ihtiyacın yok. Saçların darmadağın ve vahşi. Seksi. Burnundaki çiller sana karakter veriyor. Zihnimden onlarla noktaları birleştirme oynuyorum. Hareket ettiğinde memelerin de seninle birlikte hareket ediyor çünkü sahte değiller. Ayrıca kığın hakkında beni başlatma bile. Devam etmeli miyim?"

Birden utandım, gergince sırtıp bakışlarımı kaçırdıktan sonra, "Ona ne oldu?" diye sordum.

"Şey, beni sapık gibi takip ettiğin için Piper'ın kendi çapında küçük bir ünlü olduğunu biliyorsun. Onunla takımla ilk imzama attığım zamanlarda bir gece kulübünde tanıştım. Sakatlığımdan sonra bir müddet yanımda kapana kısıldı. Aniden gelen garip şöhretimden gerçekten keyif aldı. Fakat aylar geçtikçe, heyecanı azalmaya başladı. Artık onun için yeterli değildim. Ben biraz depresyon döneminden geçerken dışarı çıkmak istememeye başladım. O devam etti ve en sonunda arkamdan takım arkadaşlarımdan biriyle yattı. Şimdi onunla evli ve iki çocukları var."

"Vay canına. Ne orospu ama."

Chance kahkahalarla başını geriye yatırdı. "Prenses, sen az önce O'lu kelimeyi mi kullandın?"

"Evet. Hayatımda ilk defa ama fazlasıyla değdi."

"Bu kadar edepsiz bir ağzın olduğunu bilmiyordum."

"Ben de öyle ama kahretsin, söylemek çok iyi hissettirdi."

"Söyleyişini sevdim. Bence bu kocaman kanyonun boşluğunda bağırarak söylemelisin."

"Öyle mi dersin?"

"Evet. Yap. Yapsana! Bağır."

"Orospu!"

"Daha yüksek sesle bağır!"

"Orospu!" sesim yankılandı.

"Tekrar."

"OROSPU!" Ciğerlerimi patlatır gibi söyledim.

Arkamızdaki park edilmiş arabanın camına çarpan bir tak sesi duyduk. Chance kontrol etmek için kalktı. "Ah, lanet olsun. Mutton'un ödünü bokuna karıştırdın. Düşüp kalmış."

"Hayır ya."

"Hepsi o da değil."

"Ne?" Kalkıp yanına koşturdum.

"Ödünü bokuna karıştırdın derken... gerçek anlamda dedim. Hergele, arabanın arka koltuğuna sızıp batırmış."

"Ne?"

Chance ıslak mendillerle elinden geldiği kadar temizledikten sonra Büyük Kanyon'un verdiği güzel ruh halimiz resmen mahvoldu. Zaten keyif almak için fazla karanlık oluyordu.

"Bu akşam kamp yapmasak olur mu?" diye sordum. "Duş alıp bir yatakta uyumak istiyorum."

"Yakınlarda bir otele gidip güzel bir yemek yiyelim, sıcak duş alalım ve geceyi sonlandıralım, ne dersin? Ben de yatağında uyumak isterim."

"Ne dedin?"

"Ben de yatağımda uyumak isterim dedim."

"Ah."

“Ya onu almamıza izin veren bir otel bulamazsak?”

“Kesinlikle bulamayacağız. O yüzden onu gizlice içeri soka-
cağız.”

Ben arabada beklerken, Chance otel yolunda bir eczaneye uğ-
radı. Geri döndüğünde su şişeleri, atıştırma-
lıklar, bant ve... bezle
dolmuş çantayı bana verdi.

“Bez mi aldın?”

“Evet. Şu don gibi çekilenlerden. Ona nasıl takacağımızı çöz-
memiz lazım, özellikle de kaçarken. Onu güzel bir otele götüre-
ceğiz.”

“Bu sorunu daha önce düşünmemiş olduğuma inanamıyo-
rum. Bunca zaman tuvaletini yapmamış mıydı?”

Chance arkamızı işaret etti. “Az önce ne kadar sıçı-
tığını gör-
medin mi? Resmen günlerdir içinde tutmuş!”

İkimiz de histerik kahkahalarla güldük, gözlerimizdeki yaş-
ları sildik. En sonunda sakinleştiğimizde Chance arabayı çalıştır-
dı ve anayola doğru sürdü.

Arizona’nın ortasında bir yerlerde, otobana on dakikalık
uzaklıktaki epey şatafatlı bir otelin park alanına girdi. Ben oda
anahtarlarımızı aldıktan sonra görevliyi oyalarken Chance keçi-
yi gizlice içeri sokacaktı. Onu battaniyelerimden birine sarmıştı
ve ön masayı hızlıca geçerek asansöre girdi.

Yukarı çıktığımda Chance odalarımızın arasındaki kapıyı aç-
mıştı.

Esmerelda Snowflake’e iki bez takmayı bile başarmıştı, bantla
üstünden yerine sabitliyordu. Chance beni fark etmemişti ve ke-
çinin zıplayıp onun yüzünü yalamasını izledim.

“Tamam ahbab. Sakin ol. İyi bir veletsin bunu biliyor musun?
İyi dostsun.”

“Ona karşı çok tatlısın.”

Chance aniden başını bana doğru çevirdi, orada durduğumu
görünce şaşırdı. “Hergele bana ısınıyor.”

“O hissi bilirim.”

Çünkü ben de sana ısınıyorum.

"Dışarı çıkıp yemek için güzel bir şeyler almayı düşünüyordum. Şarap sever misin?"

"Severim. Aslında bir kadeh içmek için can atıyorum."

"Hangisini seversin?"

"Beyazın her türünü."

"Ben kırmızı severim. İkisinden de alacağım."

"Bu harika olur." Gülümsedim. "Nereye gideceğini biliyor musun?"

"Şu haritada yoldan aşağıda iki kilometre boyunca restoranlar ve bir içki dükkânı olduğu söyleniyor."

"Pekâlâ. Sanırım sen yokken ben de duş alacağım."

"Tamam o zaman. Akşam yemeği için özel bir isteğin var mı?"

"Şaşırt beni."

O gidince lüks banyoya girdim. Sıcak su üzerimden akarken son birkaç gündür boğuştuğum hislerin hepsi bir anda üstüme hücum etti sanki. Bu yolculuğun artık son ayağında olduğumuz aklıma dank etti. Onun gideceği yere vardığımızda öylece ayrılp yollarımıza mı gidecektik, yoksa daha fazlasıyla ilgileniyor muydu hâlâ bir fikrim yoktu. Kulak misafiri olduğum şu telefon konuşmasına bakacak olursak, benden sakladığı bir şey vardı. O "karmaşık" bir durum olduğunu itiraf etmiş olsa bile şu anda görüştüğü biri olup olmadığını açıkça sormamıştım hiç. Öyle bir olasılık olduğunu bilsem de, ona karşı hissettiklerime engel olmuyordum. Şu anda hayatımdaki tek doğru şey Chance'miş gibi geliyordu; evim gibi hissettiren tek şeydi.

Pamuklu bir şortla bir tişört giydim ve Chance'i beklerken biraz HBO izlemeye çalıştım. Esmerelda Snowflake yatakta yanına atladı. Bir saat geçtiği halde Chance geri dönmemişti. Geçen her dakikayla birlikte içimde hoş olmayan bir his büyüyordu.

Ya hiç geri dönmezse?

Aptalca bir düşünceydi. Buna inanmam için bana bir sebep vermemişti. Yine de tepkim paniklemek oldu. Belki de bu yolculuk beni yormuştu, iyice hayalperest olmuştum. Yarım saat daha geçince telefonunu aradım. Cevap yoktu.

Her geçen dakikayla paniğim arttı ve gözlerim dolmaya başladı. Elimde değildi. Muhtemelen fazla tepki verdiğimi biliyordum ama duştayken duygularımın kontrolünü zaten kaybetmiştim ve onun geri dönmemiş olması da ateşe benzin dökme gibiydi.

Kapı aniden açıldı ve gözyaşlarımı silmek için acele ettim.

“Tanrım, ne pis bir karmaşaydı,” diye inledi.

Chance’in elinde iki torba vardı ve odamdaki masanın üzerine bırakırken gözlerimi aceleyle sildiğimi fark etti.

“Aubrey sen ağlıyor musun? Bir şey mi oldu?”

“Hayır. Hayır ben iyiyim. Bir şey yok.”

Bana doğru geldi. “Bir şey yokmuş gibi görünmüyor. Ne halt oluyor böyle?”

“Öyle uzun süre gittin ki. Telefonunu da aradım, cevap vermedin. Ben de düşündüm ki belki...”

Siktir.

Gözlerini tekrar tekrar kırptı. “Geri dönmeyeceğimi mi düşündün?”

“Sadece öylesine bir düşünceydi. Aslında bunun saçmalık olduğunu biliyordum ama kendime mani olamadım. Çok uzun bir yolculuk oldu ve sanırım yorgunum.”

Chance gözlerimdeki yaşları başparmağıyla nazikçe sildi. “Korktuğun için üzgünüm.” Çenemi ellerinin arasına alıp gözlerine bakmam için başımı çevirdi. “Sana bunu yapmam.”

Beni kendine doğru çektiğinde kalbim dörtlüğe koştı. Bedenim onun sağlam, sıcak bedeninde eriyiverdi sanki. Bana sıkıca sarılırken kalbi benimkinin altında gümbürdedi. Beni hiç bırakmasını istedim. *Beni bırakma.*

Geri çekildiğinde sıcaklığının yerini soğuk hava aldı. “Lütfen bunu hafızamızdan silebilir miyiz?” diye sordum. “Bir delilik âniydi.” Son yaşları da silip burnumu çektim. “Bu kadar uzun süren neydi?”

Cevap vermedi. Yüzünde ciddi bir ifadeyle yüzümü incelerken sadece bana bakıyordu. Bir şey düşünüyordu sanki. Onu

daha önce bu kadar ciddi gördüğümü hatırlayamadım. En sonunda konuştu, “İki farklı restorana gitmek zorunda kaldım. İlki bana bir saat beklemem gerektiğini söyledi, ikincisinin de ondan kalır yanı yoktu.” Telefonunu cebinden çıkarıp şarj aletine taktı. “Telefonum kapandı. O yüzden bana ulaşamadın.”

Başımı iki yana sallayıp kendi kendime homurdandım, fazla tepki verdiğim için kendimi aptal gibi hissediyordum.

Bana bir bardak verdi. “Hadi bunu unutup güzel bir yemek yiyelim, olur mu?”

Samimi bir şekilde gülümsemek için elimden geleni yaparak, “Bu kulağa güzel geliyor,” dedim.

Odamdaki küçük masada karşılıklı oturup sessizlik içinde yemeğimizi yedik. Chance İtalyan restoranından üç antre sipariş etmişti: patlıcanlı lazanya, parmesanlı tavuk ve sebzeli makarna.

İki kâğıt bardağa şarap koydu. “Yemeğin çok olduğunu biliyorum ama o da yemek ister diye düşündüm,” dedi. Esmerelda Snowflake için yere bir tabak bıraktı.

Yemeğimizi yerken havadaki gerilim hiç dinmedi. Hislerimi uyuşturması için daha fazla şarap doldurup durdum.

Ortalığı temizledikten sonra Chance doğrudan odasına döndü. Bu kendimi boş ve karışık hissetmememe sebep oldu, belki de ağlamamla onu korkutmuştum. Fazla şarap içmiş bir halde yatağıma uzandım ve gözlerimi tavana diktim, azıcık dönüyordu sanki. Hafif çakırkeyf olmam bana sahte bir cesaret verdi, kalkıp aradaki kapıyı açtım.

Keçi banyonun kapalı kapısında beklerken, duştan akan suyun sesi geliyordu. Chance’in yatağına uzanıp kalın, tüy yastığa kıvrıldım. Banyodan çıktığında yatağın önünde duruverdi.

Beline sardığı beyaz havludan başka bir şey yoktu. Gür saçları ıslak ve arkaya yatırılmıştı. Göğsünden aşağı yavaşça su damlaları akıyordu. Arzuyla iyice dolarak dudaklarımı yaladım. Kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyordu.

“Burada ne yapıyorsun Aubrey?”

Aniden kalkıp oturdum. “Burada olmamı istemiyor musun?”

Gözlerini kısa bir süreliğine kapadıktan sonra, “Geç oldu. Sanırım kendi odana dönmen daha iyi olur,” dedi.

Bu hiç ona uymuyordu.

Midem buruldu. Nasıl aşağılandığımı tarif bile edemeden konuştum, “Ah. Evet. Haklısın. Ne kadar geç olduğunu fark etmemişim.”

Sadece orada dikildi, ben yanından geçip giderken ellerini yanlarında tutarak durdu.

Odama yalnız başıma döndüm, birdenbire soğuklaşmasını düşünürken dönüp durdum. Chance bugün beni istediğini gösteren öyle çok sinyal göndermişti ki. Birbirimize açılmıştık. Birlikte gülmüştük. Bana güzel olduğumu söylemişti. Belki de her şeyi yanlış değerlendirmiştim. Belki sadece iyi bir insan gibi davranıyordu. Belki bana karşı bir çekim hissediyordu ama beni kendisi için gerçekten *istemiyordu*. Belki de ağlamam onu ürkütmüştü. Aklım her zamankinden daha çok karışmıştı. Kesin olan tek bir şey vardı. O da bu yolculuk sona erdiğinde canı yanan kişi olacağımdı.

Aubrey

Ertesi sabah garipti ama dün çadırda yaşadığımız gibi heyecan verici bir gariplik değildi. Bok gibi uyumuştum ve dün gece reddedildiğim için hissettiğim üzüntü kızgınlığa dönüşmüştü. Kamyoncular ve emeklilerle dolu bir Waffle House'a oturmuştuk. Kahvemi karıştırıp kaşığı masaya gürültüyle bıraktım.

"Her şey yolunda mı prenses?"

"İyi." Göz temasından kaçındım ve kahvemi yudumlarken pencereden dışarı baktım. Acıydı... ve ben de öyleydim.

Chance arkasına yaslandı ve kollarını koltuğun tepesinde açtı. "Kadınlar konusunda uzman olmayabilirim ama konu kadınlar olunca *iyi* demenin *siktiğimin şeyi hiç de iyi değil* demek olduğunu biliyorum."

"Beni tanımadığın belli. Çünkü iyi demek iyi demektir."

Beni dikkate almayıp ve tek bir basit kelime yüzünden analizi-ne devam etti. "Ayrıca *iyi* kelimesinin ne kadar hızlı söylendiğiyle kızgınlık seviyesi doğru orantılı." Kahvesini içip kupasını benden tarafa doğru kaldırdı. "Senin *iyi* deyişin de acayip hızlıydı."

Birbirimize dik dik bakarken garson kadın geldi. "Her şey yolunda mı?"

“İyi,” diye patladım. Cevabım öyle hızlı ve sertti ki, garson geriledi.

“Kusura bakmayın. Ayın o zamanı geldi ve o zamanlar böyle oluyor.” Chance omzunu silktilti ve garson ona özür diler gibi baktı. Sanırım gerçekten Chance için üzölmüşüü.

Kadın gidene kadar bekledim. “Şunu yapmayabilir misin?”

“Neyi?”

“Benim hakkımda hikâyeler uydurmayı.”

“Aslında bunun uydurma bir hikâyeye olduğunu sanmıyorum. Bu sabah içinden resmen şirret çıktı. Belki de sorunun budur. Ayın o zamanı mı Aubrey? Canını sıkın bu mu?”

“Ben şirret falan değilim ve hayır, canımı sıkın o değil.”

“Yani canını sıkın bir şey olduğunu itiraf mı ediyorsun o zaman?”

“Ne bu, ifade alma mı? Şimdi de avukat mı oldun? Kış modeli olduğunu sanıyordum.”

Chance bana dik dik baktı, ben de aynı bakışla karşılık verdim. En azından yemeğimizin kalanı boyunca çenesini kapatacak kadar kızdırmıştım onu. Mutsuz bir sessizlik içinde yedik, ardından yola çıkmadan önce Chance keçiyi yürüyüşe çıkardı.

İlk sürme görevini o aldı. Beş dakika olmuştu ki telefonum çalmaya başladı. Ekranda Harrison’ın adı belirdi. “Âşık çocuğunla konuşmayacak mısın?” diye sordu şakayla ama ben düristçe cevap verdim.

“Hayır. Sadece bir defa salaklık yaptığım bir noktaya ulaştım. Bana hareketleriyle gerçekte kim olduğunu gösterdi. Şimdi sözleriyle ne söylediğinin bir önemi yok.”

Gözleri benimkilere baktıktan sonra yola döndü. Ondan sonra bir saat daha sessizleştik.

“Bir rota dışı tura ne dersin? Bir ya da iki geceliğine... Günah Şehri’ne mesela?”

Cevap vermek beni üzdü ama onunla iki gece daha geçirmek akıllıca bir fikir değildi. Zaten şimdiden onun hissetmediği şey-

leri hissediyordum, aramıza mesafe koymak yapılacak doğru şeydi. "Muhtemelen doğruca California'ya gitmeliyim."

Cevabımla üzölmüş gibi göröndü, bu da aklımlı daha çok karıştırdı. "Tamam. Eğer istediğın şey buysa."

Saatler sonra bunun son günümüz olacağını düşöndükçe içime bir melankoli hissi çörekledi. Depoyu doldurmak için durduk ve her zamanki gibi Chance arabaya döndüğünde bir Pixy Stix emiyordu.

"Bir tane emmek ister misin?" Arka cebinden bir avuç uzun, mor çubuk çıkardı.

"Hayır, teşekkürler."

"Emin misin? Şöyle iyice emmek sana iyi gelir gibi görünüyor." Bana göz kırptı.

"Bunu neden yapıyorsun?"

"Şeker yememi mi diyorsun?" Arabaya bindik. Yine Chance sürecekti.

"Hayır. Her zaman cinsel içerikli imalarda bulunuyorsun."

"Sanırım senin etrafındayken aklım hep başka tarafta." Park alanından çıkmaya başladı.

"Dün gece haricinde." Soluğumun altından mırıldandım, belli ki niyetlendiğimden daha yüksekti.

"Bu da ne demek oluyor?"

"Dün geceyi tekrar konuşmasak olur mu? Zaten yeterince salak gibi hissediyorum. Bugün daha iyi hissetmemi sağlamak için benden etkileniyormuş gibi davranmana gerek yok. Ben büyük bir kızmım."

"Ne?" Alnı kııştı. "Düşöndüğün şey bu mu? Senden etkilenmediğim mi?"

Omzumu silkip gözlerimi devirdim.

Chance küfürlerden bir dizi homurdanıp yolun kenarına kırdı. Benzin istasyonundan ayrırlalı bir kilometre bile olmamıştı daha. Şu noktada ondan asla kaçamazdım. Arabayı park edip dışarı çıktı, kapıyı arkasından sertçe çekti. Öfkesinin gücüyle

bütün araba sarsıldı. Oturduğum yerden onun volta atmasını izledim. Toprakta ileri geri yürürken saçını çekiştirirdi, kendi kendine bir şeyler homurdanıyordu. Ne dediğini anlamıyordum ama fazlasıyla altı harfli kelime içerdiğinden emin olmak için duymaya ihtiyacım yoktu.

Ne demeye öfkeliydi ki? Yaptıklarını yüzüne vurduğum için miydi? Beni reddettiği için kötü hissetmesine sebep olduğum için miydi? Kızmasına memnundum çünkü ben de kızgındım. Birkaç dakika sonra ben de arabadan çıktım.

“Bak ne diyeceğim, kendini aş artık. Biri en sonunda oynadığın küçük oyunu dile getirdi. Reddedilmek berbat,” deyip alaycı bir şekilde güldüm. “Gerçi senin bu hissi bilmediğinden eminim.”

Chance volta atmayı kesip gözlerini dikerek bana baktı. Çenesindeki kas seğirdi ve patlamaya hazır göründü. Patlamasını istedim.

“Başka ne diyeceğim, biliyor musun? Beni çekici bulan epeyce erkek var. Senin bulmamanı umursamıyorum bile. Harrison’dan bir farkın yok. Bir şey söyleyip başka bir şey yapıyorsun.”

İşte bu gerekeni yaptı. Patlama gerçekleşti. Gerçi gelişini gerçekten görmemiştim. Chance bana doğru harekete geçti. Öfkeli görünüyordu. Arabaya çarpana kadar geriledim, gidecek bir yer yoktu. Sonra kişisel alanımı ihlal etti. İki yanıma da kollarını koyup beni kendisi ile arabanın arasına sıkıştırdı. Yüzünü benimkine yaklaştırdı ve burunlarımız arasında sadece santimetreler varken, “Bir konuda haklısın prenses. Sana karşı çekim hissetmiyorum,” dedi.

Ona gözyaşlarımı görme tatminini yaşatmayı reddediyordum ama kalbimin içi yavaşça kırılıyordu. Sonra devam etti.

“Seni dükkânda gördüğüm o ilk gün hissettiğim şeydi o. Şu küçük sallanan başlı oyuncakla oynuyordun. Güzel olduğunu düşündüm. Hatta muhteşem. Fakat şimdi, artık sana karşı çekim hissetmiyorum. Artık seni tanıdığım için, çekim değil.”

Ona gidip kendini becermesini söylemek istedim. Fakat bana

korkunç şeyler söylerken bile ona büyülenmiş gibiydim. Griyi andıran mavi gözleri öfkelendiğinde maviyi andıran bir griye dönüşüyordu. Göğsü hızla şişip iniyordu ve inanılmaz güzel kokuyordu. Orada durup konuşmasının kalanını bekledim çünkü dürüst olmak gerekirse başka bir şey yapabilecek durumda değildim.

“O sürtüğümsü dış çeperin altında yatan gerçekliği gördüğümde, kötü bir şekilde incinmiş ancak derinlerinde romantik olduğu için devam etmeye istekli bir kadını görüyorum. Sana baktığımda hissettiğim şey çekim değil. Artık sana baktığımda ne hissettiğimi gerçekten bilmek ister misin?”

Bir şekilde başımla onaylamayı başardım.

“Sana baktığımda olan şeyler için çekim kelimesi fazla masum kalıyor. Seni dibine kadar fethetmek istiyorum. Neredeyse acı sınırına gelecek kadar sertçe içine gömülürken o güzel yüzünü izlemek istiyorum. Öyle derinine gömülmek istiyorum ki, sen günlerce yürüyemeyecek hale gelene kadar. Bana gülümsediğiindeki yüzünden daha güzel olabilecek tek şey, herhalde ben içindeyken yüzünün alacağı haldir.”

Gözlerini yumup alnını benimkine dayadı. “Yani evet, haklısın. Sana çekim hissetmiyorum. Ben daha çok senin tarafından büyülendim.”

Kalbimin göğsümde gümbürdediğini hissettiğinden oldukça emindim, hem de göğüslerimiz dokunmuyor olmasına rağmen. “Öyleyse anlamıyorum.”

Chance tek elini yüzüme doğru kaldırıp yanağını avuçladı. Yüzümü nazikçe okşadıktan sonra elini boğazıma doğru kaydırды. Uzun bir dakika sessizlik içinde geçti. En sonunda konuştuğunda kalp atışım başparmağının altındaydı. “Keşke her şey farklı olsaydı.”

Sonraki birkaç saatlik yolculukta duygularım karmakarışıkı. İkimiz de sessizdik, gerçi artık havada öfkeli bir gerginlik yoktu. Aklımın karıştığını söylemem yeterli bile değildi. Las Vegas’la ilgili tabelaları görmeye başladığımızda karışık aklımdaki tek net şey bu yolcuğun bitmesine hazır olmadığımды.

“Eğer teklif hâlâ geçerliyse gezerek gitmek hoşuma giderdi.”
Sesim kısık, neredeyse tereddütlüydü.

Chance bana bir bakış attı, önce yüzünde ciddi bir ifade vardı, ardından ağır ağır sırıttı. “Benimle günaha girmek mi istiyorsun prenses?”

Ah, hiç istemez miyim?

Keçi kabul eden bir hayvan bakım merkezi bulduğumuza inanmıyordum. Kabul masasındaki kadın, yolcumuzu bir iki gün misafir edip edemeyeceklerini sorduğumuzda gözünü bile kırpmamıştı. İçimden bir ses Vegas’ta epeyce garip şey gördüklerini söylüyordu.

Caddenin sonuna park edip Las Vegas Bulvarı boyunca yürümeye karar verdik, ta ki ilgimizi çekecek bir otel bulana kadar. Meşhur caddelerin birinden diğerine geçerek yürürken güneş kavuruyordu. Beyaz tişörtümü çıkardım, altında oldukça dar, ten rengi bir sıfır kollu tişört vardı. Normalde bu kadar açık şeyle gezmezdim ama ter sırtımdan aşağı akmaya başlamıştı bile. Kahkaha atarak tişörtü enseme attım ve Chance’in önünden yürüyüp omzumun üzerinden ona doğru baktım.

“Sana bir şey hatırlatıyor mu?” diye takıldım. İnternette satılan posterinde verdiği pozun aynısını verdim.

“Sevimlisin.” Başını iki yana sallayıp güldü. Yürürken morallim gittikçe düzeliyordu. Bir sokak pantomimcisi biz geçerken elimi tutarak beni şaşırttı. Kolundan bir çiçek çıkarıp bana uzattı, elimi öpmek için dudaklarına doğru kaldırdı. Chance elimi tutup adamın dudakları tenime dokunamadan beni çekti.

“Hey. Bunu neden yaptın?”

“Vegas’tayız, Kansas’ta değiliz. Yabancı adamların dudaklarını sana dokundurmasına izin verme.” İlk tepkim öfkelenmek oldu. Ardından Chance’in elimi tuttuktan sonra bırakmadığını fark ettim. El ele yürüyorduk. Sonuçtan hoşlanıyorsan tartışmanın bir anlamı yoktu.

Mirage'da beyaz kaplanları ziyaret ettik, Bellagio'da müziğe göre ayarlanan su gösterisini izledik. Sıcak güneşin altında sanki kilometrelerce yürümüşüz gibi geldi. Monte Carlo'ya vardık. Monte Carlo otelinin yan tarafındaki devasa bar tabelasına baktım.

Ukala Piç.

Bira vardı ve biz terlemiş, susamış haldeydik. Kalmamız gereken yeri bulduğumuzu anlamak için başka nasıl bir işarete ihtiyacımız vardı ki?

Barın içindeki klimadan gelen serin hava terli tenime çarpınca bedenimi sarsan bir titremeye sebep oldu, ardında küçük bir ürperti bıraktı. Kollarım ve bacaklarımdaki tüyler diken diken oldu ve tenimden dışarı doğru fırlayan tek şeylerin onlar olmadığını bilmek için aşağı bakmama gerek yoktu.

Chance'in gözleri bir müddet sertleşmiş meme uçlarımda oyalandıktan sonra gözlerimle buluştu. Tek kaşımı kaldırdım ama hiçbir şey söylemedim.

"Şu şeyleri ortadan kaldırabilir misin?" Başını iki yana sallayıp gözlerini barın menüsüne inmeye zorladı.

"Elimde değil. Kafalarına göre takılıyorlar. Canları ne zaman isterse hazır olda duruyorlar."

"O hissi bilirim," diye homurdanarak yerinde kıpırdandı.

"İkinize ne getirebilirim?" diye sordu yarım yamalak giymiş garson. Chance başını kaldırmadan hızlıca cevap verdi.

"İki ukala piç lütfen."

Garsonu fark bile etmemiş olması hoşuma gitti. "Ee. Bu akşam ne yapmak istiyorsun?"

"Klasik şeyler. Kumar, memeler ve içki."

"Pardon?"

"Vegas'a geldiğinde üç şey için gelirsin: kart oynamak, yarı çıplak kadınlar ve rock yıldızı gibi parti yapmak."

Erkek garsonlardan biri çatal bıçaklarımızı getirdi ve bana gülümsedi. Chance fark etti.

"Yarı çıplak kadın kısmını zaten hallettik," diye homurdandı.

“Dur şunu doğru anlayayım. Yarı çıplak kadınlardan hoşlanıyorsun. Tabii onlardan biri ben değilsem?”

Kadın garson biramızı getirdi ve Chance büyük bir yudumla fazlasıyla büyük bardağın yarısını mideye indirdi. Tanrım, şu Adem elmasına nasıl bir takıntım vardı böyle? Onu izlerken karının ortasında bir hareketlenme hissediyordum.

“Yarı çıplak olmandan hoşlanıyorum. Sadece... arabadayken ya da kapalı bir çadırdayken. Herkesin görebileceği bir şehirde yürürken değil.”

“Meşhur posterin dükkânlara düştüğünde Piper’la çıkıyor muydun?”

Gözlerini kıstı. “O farklı.”

“Öyle mi dersin? Nasıl?”

“Benim belden yukarımın çıplak olması ile senin kocaman memelerin yukarı aşağı hoplarken ten rengi bir sıfır kollu giyimen aynı etkiyi yaratmıyor.”

Biramı yudumladım. “Bahse var mısınız?”

Chance’ın kaşları yukarı kalktı. “Prenses. Yine şımarıklık mı yapıyorsun?”

“Şımarıklıktan hoşlanıyor musun?” diye sordum günahkâr bir gülümsemeyle.

Sessizce gülerek başını iki yana salladı. “Beni öldürmeye çalışıyorsun. Biliyordum.”

İkimiz de saçma derecede büyük hamburgerlerimizi yedik ve ondan daha da büyük bardaklarımızdaki biralarmızı içtik. Bu yolculuktan sonra bir ay boyunca detoks yapmam gerekecekti.

Odalarımızı ayırtmak için lobiye doğru giderken Chance, “Ee, bu akşam ne yapmak istiyorsun?” diye sordu.

“Sen ne istersen.”

Olduğu yerde duruverdi. “Bu tehlikeli bir teklif prenses. Ben seni sorumlu tutmadan önce cevabını değiştirmek isteyebilirsin.”

Bugün yaptığı itiraf ve içtiğim bira beni biraz çakırkeyif yapmıştı, kendimi cüretkâr hissediyordum. Chance’in kişisel alanına

girerek pis pis gülümsedim. “Sen ne istersen. Bu akşam seni memnun edecek ne varsa yaparım.”

İnledi ve odalarımızı ayırtırken birkaç defa şortunun önünü düzeltmesini fark etmemişim gibi davrandım.

Mezuniyet baloma hazırlanmam bile bu akşam dışarı çıkmak için hazırlandığımdan daha kısa sürmüştü. Normalde doğal dalgalı saçlarımı ehlileştirmeye çalışırdım ama onun yerine daha da vahşileştirdim. Dumanlı gözler ve parlaticılı dudaklar burnu açık topuklu ayakkabılarımın seksiliğiyle uyumluydu ve basit siyah elbisem tam da olması gereken yerlerde fiziğimi vurguluyordu. En sonunda sahip olduğum her şeyle gezmemin iyi bir yanı vardı.

Görüntüm gerçekten beni yansıtmıyordu ve kesinlikle geceleri dışarı böyle çıkmazdım. Fakat Chance kapıyı çaldığında açtım ve hissettiğim her türlü tereddüt pencereden uçup gitti.

“Siktir.” Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

İçimden tavus kuşu gibi tüylerim kabardı. “Çantamı almam gerek. İçeri gel.”

“Hayır, sağ ol. Ben burada bekleyeceğim.”

Eğer ona sahip olamıyorsam, kaçırdığı şeyleri yüzüne vurduğumdan emin olacaktım elbette.

Biz asansörde beklerken bekârlığa veda partisine gelmiş gibi görünen bir grup içeri girdi. Chance’in anlaşılabilir bir sahiple-nici hareketle elini belime koymasını sevmiş olabilirdim. Elini çekmediğinde bunu gerçekten sevdim, hatta caddeye çıktığımızda bile.

“Nereye gidiyoruz?”

Chance bir taksiye işaret verip benim için kapısını açtı. Şoförle konuşarak bana da cevap vermiş oldu, “Spearmint Rhino’ya lütfen.”

Beş dakika sonra bir park yerine girdik. Neon tabelada Spearmint Rhino yazıyordu. Fakat altındaki yazı daha fazla şey açıklıyordu: *Centilmenler Kulübü*. “Striptiz kulübüne mi gidiyoruz?”

“Aynen öyle. Bütün geceyi benim seçebileceğimi söyledin.”
Göz kırptı.

Daha önce hiç gitmemiş olsam da, garip bir şekilde tepki vermek yerine ilgimi çekmişti. İçerisinin hayalimdekiyle alakası yoktu. Ben karanlık ve yapış yapış zeminler bekliyordum. Fakat tam tersine iki katlı bir mekân, büyük bir sahne ve aydınlık dekor bulunca şaşırdım. Başta kadınların kıyafetlerini çıkardıkları şık bir gece kulübü gibi göründü. Ana sahnenin etrafında koltuklar vardı ve daha geniş partiler için uzun kanepelerin olduğu bölümler yer alıyordu. Diğer bölümler mahremiyet için perdelerle ayrılmıştı. Bazı perdeler kapalıydı, kimileriye açık ve davetkârdı. İki çekici kadının bir adamı elinden tutarak bir kapının arkasındaki özel bölüme doğru çekmelerini izledim.

Gözlerim etrafımdaki her şeyi sömürüyordu ama Chance’e baktığımda sadece beni izlediğini gördüm.

“Buraya daha önce geldin mi?”

Başıyla onayladı. “Geçen yıl bir arkadaşımın bekârlığa veda partisi için.”

“Yani randevularında sıklıkla bu yere gelmediğini mi söylüyorsun?”

Chance gülerek elimi tuttu. “Sadece seninle bebek. Hâlâ çapkının teki olduğumu düşünüyorsun, değil mi?”

Beni köşedeki bir kabine doğru çekmesine izin verdim. Sessizdi, neredeyse özeldi ama uzun süre öyle kalmadı. Sadece g-string giyen, benim sadece rüyasını görebileceğim bedene sahip bir dansçı gülümseyerek yaklaştı. “Sevgilin dans ister mi?”

Chance bana baktı, kocaman olan gözlerimi görüp nazıkçe geri çevirdi. “Şu anda değil. Sanırım önce içki içeceğiz.”

Dikkatini bana çevirdi. “Hâlâ bütün gece yapacaklarımızı benim seçmemle sorunun yok mu?”

İddiayı geri çevirmedim. “Elbette.”

Fazlasıyla yüksek fiyata satılan bir şişe şarabı paylaştık, aslında bir süre için nerede olduğumu unuttum. Etrafıma bakıp iç geçirdim. “Bu kadar muhteşem kadınları nereden buluyorlar?”

Chance bardağını boşalttı. "Ben sadece bir tane görüyorum."

"Bu çok tatlı. Ama ben bacağı mı şuradaki kadın gibi omzumun üstüne kaldıramam." Eklemleri çift taraflıymış gibi görünen kadını işaret ettim. "Yani o kesinlikle beni aşıyor."

"Şükürler olsun."

"Beni aştığı için mi şükrediyorsun?"

"Hayır. Tanrı'ya şükür ki bacağı omzuna atamıyorsun. Bir adam parçalanmadan sadece bir yere kadar katlanabilir." Gözlerinde, onu biraz daha zorlarsam kırabileceğime dair bir his veren bir yoğunluk vardı. Fakat ben onu kırıp da almak istemiyordum. Ben onu bütün halinde istiyordum.

"Pekâlâ. Daha testini geçmedim mi? Yoksa yüz dolarlık bir şarap şişesine daha dokuz yüz dolar mı vereceğiz?"

"Sadece bir şey. Sonra gidebiliriz."

Neredeyse sormaya korkuyordum. "Neymiş o?"

"Sana bir kucak dansı ısmarlayacağım."

"Bu da sana tutucu olmadığımı kanıtlayacak mı?"

"Hayır. Ama gecemi coşturacağı kesin."

Kucak dansı beklediğim gibi değildi. Aslında beni... tahrik etmiş sayılırdı ve bunu nasıl kafama oturtacağımı bilmiyordum. Ben erkeklerden hoşlanıyordum. Kadınlara karşı asla ilgi duymamıştım, o yüzden otele dönerken aklım biraz karıştı.

"O kafanda neler dönüyor Aubrey?"

Cadde, saat dokuzdaki Manhattan'ın merkezi gibi kalabalıktı. Las Vegas'taysa saat neredeyse gecenin biriydi. Biraz fazla doğruluk serumu içmiştim... yani şarap. Taksinin arka koltuğunda başımı Chance'in omzuna dayayıp sesli bir nefes aldım. "Adımı tekrar söyler misin Ukala?"

"Prenses."

"Hayır, gerçek adı mı."

"Ah. Tutucu Prenses."

Dirseğimle göğsüne vurup güldüm. "Hayır ciddiyim. Aubrey deyişin hoşuma gidiyor."

"Ah, öyle mi?"

“Evet.”

“Pekâlâ, Aubrey.” Kolunu omzuma dolayıp beni kendine yaklaştırdı.

AH-BREE.

Chance’in yanına sokulmuş bir halde, takside birkaç dakikalığına sızdım. Boğuk sesinin o inanılmaz aksanla adımı söylemesini dinlemek beni baştan aşağı ısıttı. Öyle doğru hissettirdi ki, yakında sürekli birlikte olmayacağımızı düşünmek neredeyse canımı yaktı.

8

Aubrey

Kapım sabahın sekizinde tıklatıldı. Uyanıktım ama kesinlikle spora gidecek kadar uyanık değildim. Gitmeyi kabul ederken ne düşünüyordum ki? Dün gece çok yumuşak başlıydım. Alkol bütün keskin köşelerimi geçici olarak pürüzsüzleştirmişti ama bu sabah yine buruş buruş hissediyordum.

Chance'in çoktan spor kıyafetlerini giydiğini görünce, "Çok erken," diye inledim. Düşük belli koşu şortu ve spor ayakkabılarıyla acayip seksi görünüyordu fakat o bile kıcımlı kaldırmama yardım etmiyordu. Yatağıma dönüp yorganın altına kıvrılırken kapıyı yakalayıp girdi. Örtümü üzerimden çekip attı.

"Ne oluyor ya?"

"Kalkma zamanı prenses."

"Kalkacak gibi hissetmiyorum."

"Yaptıktan sonra daha iyi hissedeceksin."

Tek kaşımı kaldırıncı pis pis güldü. "Ah. Sanırım seni yoldan çıkardım. Bak şimdi sapık olan kim?"

"Biri yanlış ya da kabul edilemez bir cinsel davranışta bulunuyorsa sapıktır." Kelimesi kelimesine, benim mastürbasyon

yaptığımı itiraf etmediğimi tartıştığımız zaman bana söylediği şeyi geri sattım.

Kıs kıs güldü. Ayrıca beni kaldırıp banyoya taşıdı. “Dün yediğin burgerin boyutunu gördün mü? Spora gitmem lazım ve sen de benimle geliyorsun.”

Somurttum. “Şişman olduğumu mu söylüyorsun?”

“Hiç de değil. Sana şekilli kışına bakmaktan hoşlandığımı ve bencil olduğumu söylüyorum. O şekilde kalmasını istiyorum.”

Gözlerimi devirsem de banyoya girip temizledim. Çıktığımda Chance yatağında uzanıyordu, iki elini de başının altına almış halde Avrupa futbolu izliyordu.

“Oynamayı özlüyor musun?” diye sordum. Aptalca bir soruydu. Ağzımdan çıktığı anda pişman oldum.

“Özlüyorum.”

“Dönebilmenin bir yolu var mı? Oynamaya demiyorum. Belki koçluk ya da takım yönetimi gibi bir şey?”

“O konuda düşündüm.”

“Ve...”

“Eğitimimi tamamlamadım. Üniversitenin ikinci yılında profesyonel oldum. Çoğu üniversite, hatta liseler bile koçlarının eğitimi olmasını istiyor. Öğrencilerine örnek olması için.”

“O zaman okula geri dön.”

“Sanırım yapabilirim. Önümüzdeki iki ya da üç yıllığına beni meşgul tutabilir.”

Bavuluma doğru yürüyüp küçük spor üstümü, onunla uyumlu esnek taytımı çıkardım. “Bir dakikaya çıkarım. Üzerimi giyeceğim.”

Banyodayken saçımı geriye doğru bağladım ve spor kıyafetlerimi giydim. Dişimi fırçalarken banyonun kapısından Chance’e bağırdım. “Ne yapıyoruz? Ben yoga seviyorum.”

“Yoga gerçek bir spor değil. Ben genelde ağırlık çalışıyorum ve kardiyo için kırk beş dakika koşu bandında koşuyorum.”

“Tamam. Belki spor salonunda ikisi de vardır, ikimiz de ken-

di sevdiğimiz şeyi yapabiliriz.” Banyonun kapısını açarak gitmeye hazır bir halde çıktım.

“Sporda onu mu giyiyorsun?”

Başımı eğip baktım. Karnım açıktaydı ama tahrik edici ya da garip görünmüyordu bence. “Nesi var ki?”

“Hiçbir şeyi.” Televizyonu kapattı ve kapıya doğru giderken elimi tuttu. “Sanırım bugün ben de yoga yapacağım.”

Salonda gerçekten anlaşmaya vardık. O benimle yoga dersi aldı, sonra yarım saat boyunca koşu bandında yan yana koştuk. Sonrasında ikimiz de aılıktan ölüyorduk. Dün gece, bir gece daha kalmaktan bahsetmiştik, o yüzden kahvaltıda o konuyu açtım. “Bu akşam da kalmak istediğini söylerken ciddi miydin?”

“Yapabilseydik sonsuza kadar kalırdım.” Söylediğı bu ufak şeyler bana umut veriyordu; gerçi alnıma *asla olmayacak* yazmak dışında her şeyi yapmıştı.

“Pekâlâ o zaman, bu gece benim gecem. Dün gece yaptıklarımızı sen seçtin. Şimdi sıra bende.”

Chance gözlerini kısıtı ve gözlerime bir saniye daha uzun süre baktı. “Ben varım.”

“Harika.” Gülümsedim. “Bu sabah Esmerelda Snowflake’i ziyaret etmek istiyorum. Muhtemelen korkmuştur.”

“O şeye bakıcılık yapsınlar diye şatafatlı bir evcil hayvan dükkânına günlük seksen dolar ödüyoruz. Ona kocaman bir yer verdiler ve havalandırması olan bir yerde uyuyor. Normalde dışarıda yaşıyor ve hızla giden BMW’lerin önüne atlıyordu. Ve sen bu sabah korkmasından mı endişeleniyorsun?”

“Bugün benim günüm. Sen seçim yaparken ben şikâyet ettim mi?”

“Benim sadece gecem vardı. Sen niye koca bir gündüzü ve geceyi alıyorsun?”

“Çünkü öyle.”

Kıs kıs güldü. “İyi cevap, sayın avukat. Mahkemede de böyle iyi misin?”

“Kapa çeneni.” Bir şeye tutunmak istedim. “Beni striptiz kulübüne götürüp kucak dansı yaptırdığın için bütün bir gün ve gece benim.”

Hostese yaklaştığımızda Chance, “İki kişilik masa,” dedi. Sonra dikkatini tekrar bana çevirdi. “Hoşuna gitti. Bence hatta biraz tahrik oldun.”

“Olmadım.” Yüzüm kızardı.

Chance bizi yerimize oturtan hostesle konuştu. Kadın muhtemelen altmışlarının sonundaydı, Chance’in umurunda olduğundan değildi. “Dün gece striptizciden kucak dansı aldı ve hoşlandığını kabul etmiyor.”

Kadın gülümseyip başını iki yana salladı. Jamaika aksanı yoğundu. “Utanacak bir şey yok hayatım. Vegas’ta olan Vegas’ta kalır. Eğer istersen biraz kıpırtının keyfini çıkar. Pazartesi günü tutuculuğuna geri dönebilirsin. Size biraz kahve getireyim, hazır olduğunuzda da büfeden alabilirsiniz,” dedikten sonra uzaklaştı.

“Hadi ama. İtiraf et. Hoşuna gitti. O kadının kıcının sana sürtü-nüşü.” Chance omzunu silkti. “Ben hoşuma gittiğini biliyorum.”

“Neden bana utandırıcı şeyleri itiraf ettirmekten hoşlanıyorsun?” Zaten bir tane utanç verici şeyi itiraf etmiştim, başka bir şey daha söylemeye hiç niyetim yoktu.

“Yani kendini tatmin ettiğini itiraf ettiğin zamanki gibi mi di-yorsun?”

Yüzümdeki sıcaklığın arttığını hissettim. Açık büfenin sırasına girmek için doğruldum, hâlbuki daha yeni oturmuştum. Fakat Chance bileğimi kavrayıp beni durdurdu. “Kendini tatmin ettiğin için ya da kucak dansından keyif aldığın için asla utanma. Bu çok güzel, sen de öylesin.”

Öğleden önce bir yürüyüşe çıkmıştık, keçi-yi ziyaretten gelmiş-tik. Tatlı oğlan gerçekten heyecanlanmış ve Chance’in her yanına atlayıp yüzünü yalamıştı. Zavallı şey herhalde hiç geri dön-me-yeceğimizi düşünmüştü.

"Esmerelda Snowflake seni gördüğünde çok sevimliydi."

"Saldırısı yüzünden yüzüm hâlâ yapış yapış."

"Onu özlediğini itiraf et." Kıs kıs güldüm.

"O şeyle ne yapacağız bu arada?"

"O şey mi? Oğluma o şekilde seslenme. O evlatlık çocuğumuz gibi."

Chance duruverdi ve gökyüzüne bakıp kahkahalara boğuldu. "Bizim çocuğumuz mu?"

"Evet! Şu koca dünyada bizden başka kimsesi yok."

"Ciddiyim ama Aubrey. Yollarımız ayrıldığında onunla ne yapacaksın? Onu tutamazsın."

Kalbim aniden tekledi.

Yollarımız ayrıldığında.

Aklım, bizim için sadece bu yolculuğun olduğunu ima ettiğine tutunmaya çalışıyordu. Tam da tipik Chance hareketiyle, önce bana azıcık umut verdiğinde, aramızda birazcık bir şeyler gelişmeye başladığında gidip mahvediyordu.

Kendimi konuşmaya zorlamadan önce bir süre sessiz kaldım. "Güvenebileceğim bir çiftlik bulmaya çalışacağım. Uygun yer bulduğumdan emin olana kadar yanımda tutacağım."

"Yeterince adil. Sana sahip olduğu için şanslı." Yüzümü araştırıyor, somurtkan ifademi okumaya çalışıyordu. "Öğlenin kalanında ne yapmak istediğini düşündün mü?"

"Aslında var ya... Gerçekten umurumda değil. Sen karar ver."

Chance yine yürümeyi kesip bana döndü. "Bekle. Bugün ne yapacağımıza karar verme hakkından vazgeçmek mi istiyorsun? Ne demeye bunu yapasın?"

Çünkü az önce resmen senin için hiçbir anlamım olmadığını itiraf ettin ve şu anda hiç de etrafında olmak istemiyorum.

"Şu anda karar verecek gibi hissetmiyorum."

"Havada kara bir bulut var prenses. Bu defa ne söyledim ya da yaptım bilmiyorum ama artık birdenbire bir şeyin tepeni attırdığını bilecek kadar tanıyorum seni."

"Boşver Chance, olur mu? Burada fazla zamanımız kalmadı.

Beni okumaya çalışmakla zamanını harcama. Bazen insanlar kötü ruh hallerine girer. Hikâyenin sonu. Bir şey seç işte."

Yüzünde ciddi bir ifade belirdi. "Sen iyi misin?"

"Evet. Yemin ederim."

"Önceden şaka yapıyordum... ama ayın malum günü mü gerçekten?"

"Hayır!"

Kalabalık kaldırımında birbirimize bakarak dururken çenesini kaşdı. "Sanırım tam olarak ihtiyacın olan şey bende, geçtiğimiz birkaç günde içinde gittikçe artan gerginliği rahatlatacak bir şey."

"Ah, öyle mi?"

Kaşlarını oynattı. "Öyle tabii. Burada bekle." Ben duymayayım diye uzaklaşıp bir telefon görüşmesi yaptı.

Kuru sıcaklığın ortasında dururken ruh halimi kontrol altında tutacağıma yemin ettim. Bu şeyi olduğu haliyle kabul etmek zorundaydım. Bir araba yolculuğu, fazlası değil. Onunla geçirdiğim bu son saatlerin keyfini sürüp fazla tepki vermeyi kesmem gerekiyordu.

Geri döndüğünde yüzünde geniş bir gülümseme vardı. O *gamzeler*. Yeni duruşumun kolay olmayacağını hatırlatıcısıydı.

Elimi tutup, "Gel hadi," dedi.

Beni nereye götürdüğünü hiç bilmiyordum. Dondurma yemeye mi, yoksa yatak odasına mı gidiyorduk onu bile söyleyemezdim. Beş dakikalık bir yürüyüşten sonra otele geri döndük. Asansöre bindiğimizde odalarımızın olduğu katlardan farklı bir kata bastığını fark ettim.

"Üçüncü katta ne var?"

Göz kırptı. "Göreceksin."

Kapılar kayarak açılınca tabelayı gördüm: *Tranquil Waters Spa*.

"Spaya mı gidiyoruz?"

"Şey, sana masaj yaptıracağız."

Ben daha fazla detay isteyemeden resepsiyoniste doğru yürüdü. "Bateman adına çift masajı randevumuz var."

Gülmeden edemedim, başımı iki yana salladım. “Çift masajı mı?”

“Evet. Birlikte masaj yaptıracağız. Ben de azıcık gerginliğimi atabilirim.”

Çekici bir kadın yaklaşp Chance’e kirpiklerini kırıştırdı. “Bu taraftan gelin.”

Sürtük.

Uzun bir koridordan geçip loş bir odaya girdik. “İç çamaşırlarınız kalana kadar soyunun ve bu havlularla örtünün,” dedi. “Masörleriniz yakında gelecek.”

Ortam yatıştırıcı müziğin dışında tamamen sessizdi. Oda nane gibi kokuyordu ve mekâna yayılmış elektrikli mum ışıkları göz kırpyordu. Normalde rahatlatıcı bir deneyim olurdu ama...

“Kadını duydun. Çıkar kıyafetlerini,” dedi Chance.

Sesindeki dominant tonu duyunca bir ürperti hissettim.

“Gerçekten de şu anda önünde soyunacağımı mı düşünüyor-sun?”

Soruma cevap vermek yerine tişörtünün kumaşını kavradı. Yavaşça kaldırırken karın kaslarının her hareketini izledim. Eğer şu görüntü tumbır’da bir gif olsaydı tekrar tekrar izlerdim.

Pantolonunun fermuarını açıp çıkardı ve sandalyenin üzerine attı. Karşımda lacivert boxerıyla kalıp gözlerini açık açık göğsüme dikti. “Sıra sende.”

Yumuşakça, “Arkanı dön o zaman,” dedim.

“Mecbur muyum?” diye takıldı ve gülümsedikten sonra duvara doğru döndü.

Sıfır kollu tişörtümü çıkarırken sırtındaki şekilli kaslara baktım, ardından gözlerimi kıcına indirdim. Işık veren lambalardan birinin tam altında duruyordu. Leziz poposunu spot ışığı gibi parlatıyordu. Arasındaki boşluk kumaştan kusursuz şekilde belli oluyordu. Gelmiş geçmiş en fenomen kıça sahipti. *Isırmak istedim.*

Sutyenimi açıp kot pantolonunun üzerine attığımda nefesi kesildi.

Kendimi yumuşacık havluyla sarmaladım ve masanın üzerine

yüzüstü uzandım. Bunun rahatlatıcı bir deneyim olması gerekiyordu ama kesinlikle kendimi biraz gergin hissediyordum.

"Dönebilirsin."

"Hiç eğlenceli değilsin," diyerek yanımdaki masaya uzandı.

"Önünde çınlıplak durmamı falan mı bekledin?"

"İnsan hayal kurabilir."

Başlarımızı birbirimize doğru çevirerek masalarda yüzüstü uzanıyorduk. Gözleri arada sırada vücudumda geziniyordu.

"Sen iyi misin prenses?" diye fısıldadı.

Sorusunu sorarken kullandığı ses tonu kalbimin tellerini çekiştirdi. Onları hayali makaslarla kestim. Beni öldürse bile duygularımı kontrol altında tutmak için yeminime bağlı kalacaktım.

"Evet. İyiyim." Kaşlarını şüpheli bir şekilde kaldırınca gülümsedim. "Gerçekten iyiyim. Bu iyi bir fikirdi. Teşekkür ederim."

"Memnun olmana sevindim."

On dakikalık bir bekleyişten sonra bizi unuttular mı, diye düşünmeye başlamıştım ki kapı yavaşça aralandı. Anna adındaki ufak tefek Asyalı bir kadın Chance'in diğer tarafına geçti. Benim sol tarafımdaysa oyuncu Joe Manganiello'yu andıran iriyarı, kaslı bir adam geçti.

Chance'in gözleri karardı ve kadına döndü. "Onu *şu herif* mi yapacak?"

Soluğumun ardından, "En azından birileri beni yapacak," diye homurdandım.

"Evet. Bu şekilde daha iyi olduğunu keşfettik. Erkekler kadın masözle daha rahat oluyor, kadın müşterilerimiz de James'ten gerçekten memnun kalıyor. Bir sorun mu var?"

Chance ağzı açık bir halde bana bakıyordu.

"Hayır. Hiç sorun yok," diye cevap verdim, doğrudan Chance'in gözlerine baktım. "Erkeği tercih ederim."

James'in sesi alçak tonda ve derindi. "Lütfen havlunuzu çıkarın. Karnınızın üzerinde kalabilirsiniz."

Bu gerçek olamayacak kadar iyiydi. Ukala'nın planı resmen geri tepmişti.

Havluyu altımdan çıkarırken Chance'in gözleri her hareketime odaklanmış haldeydi. Sonra gözleri masaya yapışan çıplak göğüslerimin yanlarında kaldı.

Anna, Chance'in sırtına sıcak yağ damlattı. Gözlerini kapayıp rahatlıyor olması gerekirdi. Onun yerine aynı yağdan benim sırtıma dökten James'e düz bir bakışla bakıyordu. Nefes alıp veriş hızlandıkça sırtının yükselip alçaldığını görebiliyordum.

James yağı sırtıma ovalayarak yedirmeye başladı. Bir ara elleri sırtımın en altına masaj yapıyordu, hatta resmen popomun üst kısmını ovalıyordu. Chance'in bakışları resmen ölümcül bir hal aldı. Ciddi anlamda tepesi atmıştı ama bunun için mutluluk hissetmeden edemedim.

Kadının Chance'e aynı şekilde dokunduğunu görmek beni sinirlendirmeliydi ama beni izlemesiyle öyle meşguldüm ki, kıskanıyor muyum tahrik mi oluyorum bilemiyordum. Muhtemelen ikisi de.

Chance'in James'in ellerinin her hareketini takip edişini izledikten birkaç dakika sonra kendime mani olamadan, "Sen iyi misin?" diye sordum.

Sesi boğuktu. "Hayır."

Resmen kıskançlıktan kavruluyordu. Onu çözemişyordum. *Onun* bana dokunduğunu hayal edip durduğumu bir bilseydi! Bunu her şeyden daha çok isterdim.

Chance kadına, "Daha ne kadar var?" diye sordu.

"Rahatlamaya çalışın efendim. Son derece gerginsiniz."

Kırk dakika sonra masajlarımız sona erdi. Chance bütün bu süre boyunca gözlerini James'in ellerinden ayırmamıştı. Sanırım bunu biliyor olmamın tek sebebi, tüm o süre boyunca *onun* beni izleyişinden gözlerimi ayırmayışımdı.

Anna ve James bizi giyinmemiz için yalnız bıraktığında acayip bir sessizlik vardı.

Chance'in sırtı bana dönükken, "Nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

"İçeri girdiğim halimden daha gerginim."

“Niye?”

“Çünkü bir adamın sana bir saat boyunca dokunuşunu izlemek için 350 dolar ödedim.”

“Bir kadının sana dokunmasında sorun yok ama bir erkeğin bana dokunması sorun mu?”

Ben giyinmeden birdenbire dönüp baktı, tişörtümle göğüslerimi kapamam gerekti.

“Ben dokunamıyorken bir adamın sana sikik elini sürmesi sorun,” diye bağdırdıktan sonra arkasını dönüp giyinmeyi bitirmeme izin verdi. Birkaç saniyelik sessizliğin ardından en sonunda, “Üzgünüm prenses. Sersemin teki gibi davrandım,” dedi.

Kıskançlığını gerçekten sevdim.

“Sersemle çekildiğim için şanslısın. Ukala piçlere de.” Kollarımı tişörtüme sokarken, “Dön bakalım sersem,” dedim.

“Ben sıfır çektiğime göre, günün kalanında ne yapacağımızı seçme işini sana geri vermek istiyorum.”

“Geri alıyorum. Sanırım ikimizin de sakinleşmesi lazım. Ayrıca yağdan yapış yapışız. Sadece havuzda takılsak olmaz mı?”

“Ben varım.”

“Bekle... Mayomuz yok.”

“Aşağıdaki mağazadan alırsız. Eğer seninkini seçmeme izin verirsen ben ısmarlarım.” Göz kırptı.

“Anlaştık.”

“Gerçekten mi?” Şaşırmış görünüyordu. “Bana güveniyor musun?”

“Evet.” Gülümsedim. “Güveniyorum.”

Bu yeni Aubrey'di. Tasasız. Bağlanmayacaktım. Gevşeyecek ve onunla birlikte eğlenecektim.

“Pekâlâ.”

Chance bikini tercihiyle beni şaşırttı. Gerçekten daracık, ipli olanlar vardı ama o usturuplu bir spor sutyeni ile popomun çoğunu kapatan bir alt seçti. Ufak, siyah benekleri olan beyaz bir bikiniydi ve külot kısmının arkasında ufak fırfırlar vardı. Ayrıca kendisine kıcına güzel bir şekilde oturan siyah bir mayo aldı.

Yan yana iki şezlong bulduk, atıştırmalık ve magazinler getirdik. Öğleni geçmişti, o yüzden havuz kısmı çok kalabalık değildi. Birlikte suya daldıktan sonra dinlenmek için yerimize döndük. Şu âna kadar seyahatimizin en sevdiğim kısmı bu olabilirdi.

“Ne içmek istersin?” diye sordu.

“Buzlu ve meyveli bir şeyler.”

Chance kalkıp bara gitti. Havuzun yanından salınarak geçerken birkaç kız ağzı açık halde ona bakıyordu. İnsanların onu ne sıklıkla kestiğini fark etmiyordu sanki. Belki de fark ediyordu ama etkilenmiyordu.

İki tane votka limon ile döndü ve sessizlik içinde içtik.

İçkimdeki kâğıt şemsiyeyle oynayarak ona baktım. “Bu güzel oldu.”

Gülümsedi. “Şu anda dünyada herhangi bir şeyi yapmayı seçebilecek olsaydım, eminim ki bunu seçerdim.”

“Havuz güzel.”

“Sadece mekândan bahsetmiyorum. Yanında olduğum kişiden bahsediyorum.”

O anda bana baktığında gözleri bir hikâye anlatıyordu. Söylediğini gerçekten kastettiğini söylüyordu. Chance’in beni istediğine, benimle olmak istediğine ama gerçekten olamayacağına inandım. Onu tutan şey her neyse onun kontrolünün dışındaydı. Bastırmaya çalıştığım duygular yine başını uzatınca burnumu InTouch Magazin’in içine gömdüm. Canım şekerli bir şeyler çektiği sırada Chance’in kırmızı bir Pixy Stix emdiğini gördüm. “Onlardan daha var mı?”

“Olabilir,” dedi. Göz kırıp yanımızda getirdiğimiz plastik çantayı karıştırdı ve bana bir tane uzattı.

Emmeye başladım ama doğru düzgün bir şey gelmiyordu. Sonra başımı eğince çubuğun dibinde bir delik olduğunu fark ettim. Turuncu esansı karnıma dökülmüştü.

Chance kahkaha attı. “Pasaklı kız.”

“Peçete falan var mı?”

“Gerek yok,” dedi. “İzin ver.”

Gözümü bile kırpmama vakit kalmadan Chance üzerime eğildi ve başını karnıma doğru eğdi. Dilini yavaşça karnımda gezdirip göğüslerime birkaç santim kalana kadar düz bir çizgi halinde çekti. Altında kıvrandım, o dökülen şekeri emerken kontrolümü tamamen kaybettiğimi hissettim.

“Mmm,” diye inleyip tenimdeki her şeker zerresini emdi ve dudaklarını yaladı.

Şezlongundaki yerine geri döndüğünde soluk alıp verişim hırıltılıydı. Beni orada tamamen tahrik olmuş ancak şok içinde bırakmıştı. Yaptığı şeyi konuşmadık. Bir ara tuvaleti kullanması gerektiğini söyledi ve bir süreliğine ortadan kayboldu.

Böylece bugün topladığım bütün kararlılık yok olup gitti.

Aubrey

Aktivitelerimizi seçme üstünlüğü hâlâ bende olduğu için, akşam yemeğinde gerçekten iyi bir restoranı denemek istediğimi söyledim.

Kendimizi Foundation Room'da bulduk, altmış üçüncü kat-
tan nefis bir manzarası vardı, doğruca en işlek caddeye bakıyor-
du. Sanki rahat bir havası olan eski bir kır evi teması vardı.

Yengeç keki aperatifimizi yalayıp yuttuktan sonra Chance bifttek söylerken ben de deniz ürünü söyledim.

Sabahleyin üstümden şeker yalamasının nasıl hissettirdiğini düşünmemeye çalışsam da kaçışım yoktu. Ne zaman dudakları-
na baksam hâlâ üzerimde hissediyordum.

İki şişe şarap söyledik, sohbetle birlikte sonu gelmeden akı-
yor gibiydi. En azından iki saat boyunca konuşmuştuk. Chance bana Avustralya'da büyümesini ve asla gerçekleşmeyen futbol kariyeri için eğitim gördüğü yıllarını anlatmıştı. Babalarımızın kanserle savaşıla ilgili hikâyelerini paylaşmıştık. Harrison ile ayrılığımın birçok detayını anlatmıştım.

Chance'e her zamankinden daha yakın hissediyordum. Ge-
cenin sonuna doğru, onunla ilgili bilinecek her şeyi biliyordum

sanki, şu anda hayatının hangi noktada olduğu haricinde her şeyi. O kocaman bir kara deliğe benziyordu.

Daha sonra yemeğin ortasında onu masadan kaldıracak bir telefon aldığında endişeme biraz daha ekleme yapmıştı. Telefondaki her kimse, bana karşı kendisini tutmasının sebebi olduğundan emindim.

Yerine geri döndüğünde, soruyu sorarken kalbim gümbür gümbürdü, “O kimdi?”

Tam gözlerimin içine baktı, ses tonu ciddiyydi. “Önemli biri değil Aubrey.”

Ona köpürmek yerine kendime biraz daha şarap doldurdum. Her yudumla birlikte, sahte bir mutluluk hissi özgüvensizliğimin üzerini kaplıyordu. Daha da mutlu oluyordum.

Restorandan ayrıldığımız sırada, Chance dengemi sağlamak için kolunu etrafıma dolamak zorunda kaldı. Altıma işeyecek kadar sarhoşum diyemezdım ama kesinlikle nasibimi almıştım. Chance de öyleydi.

Boş şeylere kahkahalarla gülüyorduk. Bir ara bir şapelin önüne geldik. Önünde *Sahte Düğün Yapılır* yazan bir tabela vardı.

Chance beni kaldırımın ortasında durdurdu. Suratımın dibinde konuştuğu için nefesindeki alkol kokusu burun deliklerime doldu. “Evlen benimle prenses.”

“Ne?”

“Gayri meşru bir keçimiz, sahte bir çocuğumuz var.” Kahkaha attı. “Seni dürüst bir kadın yapmamız için sahte bir düğün töreni de yapmamız uygun olur.”

“Delisin sen!”

“Siktir, Harry’ye fotoğraf atabiliriz. Acayip güzel olmaz mı?” Yaramaz gülümsemesi içime arzu kıvılcımları yolladı. “Hadi ama, eğlenceli olacak.” Elimden tutup küçük, beyaz şapele soktu.

Elvis gibi giyinmiş iriyarı bir adam girişte tek başına duruyordu. Monoton bir sesle, “Evlilik için güzel bir gece,” diye karşıladı.

Chance, “Rezervasyon gerekiyor mu?” diye sordu.

“Bu akşam sakiniz. Eğer istiyorsanız hemen şimdi sizi alabiliriz.”

Chance bana baktı, yarın sarhoş gözleri parlaktı. “Ne diyorsun?”

Omzumu silktim. “Belge falan yok. Gerçek değil. Yani ne zararı olacak ki, değil mi?”

İkimiz de temel bilgilerimizi yazarak bir form doldurduk. Yüz doksan dokuz dolara tam bir düğün deneyimi satın aldık: tören, beş dijital fotoğraf, hediye yüzükler, ipek bir çiçek buketi ve kendi seçeceğim kiralık bir elbise. Daha ne olduğunu anlayamadım. Zelda adında, kıpkırmızı saçlı bir kadın tarafından götürüldüm. Beni arka odaya çekip farklı şekil ve bedenlerdeki beyaz elbiselerin olduğu bir askıya götürdü. Farklı elbiseler denetti, en sonunda straplez, danşel, denizkızı gibi kuyruğu olan, azıcık uzun bir elbise seçtim. Göğüslerim tepesinden taşıyordu. Ancak beğendiğim tek elbise buydu.

Zelda saçımı tepeden toplamama yardım etti, yanlardan bukleler çıkmıştı. Oraya geri dönerken ne bekleyeceğimi hiç bilmiyordum.

Müzik çalmaya başladı. “Başlıyorlar mı?” diye sordum.

“Erkek arkadaşın bir şarkı seçmiş olmalı, yani evet.”

“Şarkı mı seçmemiz gerekiyordu?”

“Müzik listemiz var, genelde gelin giyinirken damada seçtiririz. Zamandan tasarruf etmek için iyi oluyor.”

Şarkının Train’den *Marry Me* olduğunu fark ettim. Bütün her şey oyundan ibaret olsa da, müzik çalarken içimde dolaşan kelebeklere engel olamadım. Bunun sahte olduğunu bilsem de, gerçek bir düğünde olacağım kadar endişeliydim.

Bu saçmalık! Neden bu kadar gerginim ki?

Zelda bana yapay bir zambak buketi uzattı. “Hazır mısınız?”

Derin bir soluk verdim. “Elbette.” Aniden ayılmaya başladığımı hissedebildim. Bu alkol pusumu kaybetme zamanı değildi.

Küçük bir koridora açılan eşikte belirlediğimde, Chance tek

* (İng.) Evlen benimle. -çn

eli diğzerinin üzerinde beni bekliyordu. Hâlâ akşam yemeğinde giydiğı, üzerine oturan siyah düğmeli gömleğinin içindeydi ama şimdi önüne bir yaka çiçeğı takılmıştı. Çok yakışıklı ve... gergin görünüyordu. Bu gelmiş geçmiş en garip deneyimimdi.

Müzik başlayınca ağır adımlarla ona doğru ilerledim. Kalbim göğüslerimi sarmalayan dar, dantel kumaşı itiyordu. Koridorun yarısına vardığımda elbiseme takıldım ve neredeyse yere yapıştıyordum. Chance alaycı bir ses çıkardı ve kendini tutamayıp güldü, ben de kahkahalarımam mani olamadım. Bu kesinlikle mihra-ba yürüyüşümün kalanını kolaylaştırdı.

Zelda çaprazımda durup buketimi işaret etti. Belli ki aynı zamanda baş nedimemdi. Elvis konuşmaya başladı.

"Sevgili dostlar, bugün burada Chance Engelbert Bateman ve Aubrey Elizabeth Bloom'un kutsal evlilik bağıyla bağlanmaları-na şahitlik etmek için bulunuyoruz..."

"Engelbert mi?"

Göz kırpıp, "Gerçek değil," diye fısıldadı.

Elvis devam etti: "Mantıksızca ya da düşüncesizce değil, saygıyla ve ayık kafayla girilmesi gereken saygıdeğer bir kurumdur."

Chance kıkırdadı. "Tam olarak ayığız denemez."

"Bu iki kişinin kanunen bir araya gelmemesi gerektiğini düşünen varsa ya şimdi konuşsun ya da sonsuza kadar sussun."

Arkamızdaki boş koltuklara baktık. İğne düşse duyulurdu.

"Bu kadını evlenmesi için bu adama kim veriyor?"

Zelda arkamdan, "Ben veriyorum," dedi.

"Standart yeminleri mi kullanacaksınız, yoksa kendi yemininiz var mı?"

Aynı anda cevap verdik.

Ben, "Standart," derken, Chance, "Kendi yeminimi," dedi.

"Kendi yeminin mi var?" diye fısıldadım.

"Evet." Sırttı.

"Önce gelinle başlayalım öyleyse." Elvis standart yemini söyledi ve ben de her sözünü ondan sonra tekrar ettim.

Sonra Chance'in sırası geldi.

Duraksadı, gözlerini kısa bir süreliğine kapadıktan sonra açıp gözlerimin içine bakarak ellerimi tuttu. "Aubrey, tanıştığımız ilk saniyede o çokbilmiş ağzını açıp bana göt herif dediğin andan itibaren senin deli bir fişek olduğunu anladım. Önce kıçındaki sopadan dolayı öylesin sandım. Daha sonra bunun sadece kendini koruma içgüdün olduğunu anladım. Canın yanımdı ve kimsenin girmesine izin vermek istemiyordun. Bazen en büyük kalkanları koyan insanlar en büyük kalpleri koruyan insanlar oluyor. Büyükannem eskiden hep şöyle derdi: 'Eğer bir insanın kalbinin boyutunu öğrenmek istiyorsan onun hayvanlara ya da karşılığında bir şey veremeyecek insanlara nasıl davrandığına bak.' Nedendir bilinmez, sıradan bir herife güvenmeye karar verdin ve bu süre senin kalbinin ne kadar büyük olduğunu anlamama yetti. İçin de dışın kadar güzel. Sefil bir yolculuk olarak başlayan şeyi hayatımın macerasına dönüştürdün. Seninle geçirdiğim bu zamanın benim için ne kadar anlamı olduğunu anlayamazsın bile. Eğer bundan alacağın herhangi bir şey varsa, lütfen mutlu olmayı hak ettiğini hatırla."

Gözlerim yaşlarla acıyordu.

Aman Tanrım.

Konuşmasıyla beni öyle hazırlıksız yakalamıştı ki afallayarak sessizliğe gömüldüm. Çok güzeldi ama korkunç bir şekilde bir vedaya benziyordu.

Elvis'in söylediği hiçbir şeyi duymadım. Ta ki, "Nevada eyaletinin bana verdiği yetkiye dayanarak, gelini öpebilirsin," diye ne kadar.

Artık Chance'e bakmıyordum. Bu kısmı atlaması için Elvis'e bakarak başımı iki yana sallıyordum, Chance'le bunu yapmaya çağımızı söyledim. "Öpüşmeyeceğiz."

Sonra bir baktım ki Chance'in iri, sıcak elleri yüzümü avuçladı ve eğilip dudaklarıma doğru hırladı: "Neyi yapmıyormuşuz!"

Saniyesinde dudakları benimkileri yutuverdi. Bacaklarım neredeyse tamamen gevşedi. Bedenini benimkine yaslayınca

kalbim kontrolsüzce çarpmaya başladı. Diliyle dudaklarımı aralamam için zorladıktan sonra benimkini arayışa girdi. Nefesinin tatlı tadına doyamayarak dudaklarımı daha genişçe açıp girmesine izin verdim. İpeksi saçlarını çekiştirmek için ellerimi yukarı kaldırdığımda ağzıma doğru inledi. Beni öpmeyi keserek altdudağımı hafifçe ısırdıktan sonra bıraktı. Öpüşmemiz ondan sonra daha aç bir hal aldı. Ne kadar sürdüğünü hiç bilmiyordum çünkü zaman kavramı benim için artık yoktu.

Elvis öksürdü. "Pekâlâ. Bu güzeldi. Evlenmeyi bekleyen başka bir çiftimiz var."

Chance geri çekildi.

Tamamen sersemlemiş bir halde ona baktım. Parmaklarımı arasından geçirdiğim saçları karman çormandı. Bakışları içime işliyordu ve o da benim kadar şaşkındı.

Az önce ne halt oldu öyle?

Şapelden çıktığımızda ruh halimiz değişti, lobide iki çift daha bekliyordu. İlk çift düğünü geçip doğruca balayına çıkacak gibi görünüyordu, hemen lobinin ortasında. Damat Amerikan bayrağı takımı giymişti: kırmızı pantolon, yıldızlarla bezeli mavi bir ceket, beyaz tişört ve kırmızı-beyaz çizgili bir kravat. Müstakbel sahte gelininin yüzünü emer gibi öpmeyi kesip onu kollarına aldığı anda kızın kıyafetinin de uyumlu olduğunu fark ettim. Ancak kızın Amerikan bayrağı gibi bir bikiniydi.

Adam, Elvis'e, "Rusça konuşuyor musun?" diye sordu, Elvis ve Zelda peşimizden lobiye çıkmıştı.

Elvis başını iki yana salladı. "Başka dilde servisler ekstraya giriyor. Randevu almanız lazım."

"Ne kadar ekstra?"

"Yüz elli dolar. Çevirmene para vermemiz lazım."

Vatansever damat cebine uzanıp küçük bir banknot topu çıkardı. Kaşlarını çattı, sahte gelini Rusça olabileceğini düşündü-

ğüm bir dilde bağırmaya başladı. Ayağını yere vurdu, söylenirken kollarını sallıyordu.

Chance alayla gülüp bana doğru eğildi. "Ben de senin şirret olduğunu düşünüyordum."

"Hey." Karnına vurdum.

Gülümsedi, bense aramızdaki cinsel gerilim azaldığı için üzölmek ile normal halimize döndüğümüz için rahatlamak arasında gidip geldim. Chance elini bana uzattı. "Bayan Bateman?"

Siktir. Bunun kulağa gelişi hoşuma gitti. Hem de çok.

Elimi eline bıraktım, Zelda koşturarak yanımıza geldi. "Düğün fotoğraflarınızı içerde mi yoksa dışarıda mı çektiirmek istersiniz? Dışarıda güzel bir çardağımız ve göletimiz var. Hatta gölde bir kuğu bile var. Kanadında bir rahatsızlığı var ama fotoğrafların arka planında güzel duruyor."

Chance hemen, "İçerde çektiireceğiz," deyiverdi.

"Ama kuğu kulağa güzel geliyor."

"Başka bir evcil hayvana daha yerimiz yok. O şeye yaklaşma- na izin vermeyeceğim."

Gözlerimi devirdim. "Fotoğraf kısmını atlayabiliriz."

"Şansın yok prenses. Harry'nin o bebeklerden birine ihtiyacı var." Gözleri göğüslerime doğru inerken dudakları edepsiz bir sırıtişla kıvrıldı. Üzerime oturan elbisenin içinden dışarı taşmaya çalışan bir dekoltem vardı. "Artı, sen... o elbisenin içinde... resmen klozetin üstüne yapıştırmalık bir materyal görüyorum."

"Sapık."

Dört fotoğraf için poz verdik, korkunç balo fotoğraflarını andırıyordu. Son fotoğrafta Zelda bir öneride bulundu. "Şimdi biraz romantik bir şeye ne dersiniz?"

Başımı eğip Chance'e meydan okuyarak güldüm. "Evet tatlı dilli, romantik bir şeylere ne dersin?"

Zelda önünde durduğumuz arka planı değıştirdi. Artık meşhur eski, neon Las Vegas tabelasının önünde değildik. Bir çeşit balayı süitine ışınlanmıştık. Arkamızda gül yaprakları ve odayı ışılatan mumlarla dolu geniş bir yatak vardı. Komik bir şekilde

klişeydi, kendime mani olamayarak güldüm. "Hadi. Bu sahte balayı gecemiz. Orası yatağımız. Söyleyecek romantik bir şeyin yok mu?"

Chance arkasına göz atıp manzarayı inceledi ve geri bana döndü. "Ben tam olarak romantik bir tip sayılmam."

"Ne şaşırdım."

Chance kaşlarını havaya kaldırdı ve bana bir saniye kadar baktıktan sonra eğilip kulağıma fısıldadı: "Bu nasıl düğün gecesi romantizmi olabilir ki? Eğer o bizim yatağımız olsaydı ve sen benim karım olsaydın..." Duraksadı ve derin bir nefes alıp sıcaklığını boynuma verdi. "Eğer sana sahip olacak kadar şanslı olsaydım, bedeninin her santimine sahip olurdum. Hayatında ilk defa çok sıkıca tutunduğun o kontrolünü bırakırdın. İstediğimde bana isteklice verirdin." Geri kalanını resmen hırlar gibi söyledi. "O yatak. Sana romantizm aşılayarak becerirdim seni." Bana bakmak için başını geriye çekti. Burunlarımız birbirine değiyordu ama ikimiz de teması tamamlamak için yaklaşmadık. Gerekli değildi.

Zelda araya girdi. "Çok güzel. Sanırım ânı yakaladım. Sanırım sonuç olarak bir romantiksiniz Bay Bateman."

Chance pis pis güldü. Ben kıpırdayamayarak yerimde durdum. "Şanslıyım ki gelinim romantizm anlayışından hoşlanıyor gibi."

10

Aubrey

Otelimize döndüğümüzde ikimiz de ayrılmıştık, gerçi büyük bir parçam hâlâ uçuyordu. Sarhoştum ama sadece alkolden dolayı değildi. Sahte düğünümüzden geriye bizde kalan ucuz metal yüzükleri hâlâ takıyorduk ve otel kapıma vardığımızda Chance beni kaldırıp kucağına aldı.

“Gelinimi eşikten taşımam lazım.”

Kollarımı boynuna doladım ve o tek eliyle kapının kilidini açarken göğsüne yaslandım. “Bunun hikâyesi ne acaba, merak ediyorum. Erkek ne kadar güçlü olduğunu gösterebilsin diye mi?”

“Bence gelin bekâretini kaybetme konusunda endişeli olduğu için başlamıştır.”

Alayla güldüm. “Şey, en azından o konuda endişe etmemiz gerekmiyor.”

Chance’in gözleri benimkilere odaklandı. Kıskançlığını gizlemeye çalışmadı bile. Bu, aklıma bir düşünce getirdi. “Bir gün evlenmek istiyor musun?” diye sordum.

“Bir gün mü? Az önce evlendiğimi sanıyordum.” Beni odamın içinde yere indirdi.

“Gerçekten demek istiyorum. Gerçek düğünüm olunca beni eşikten kimin geçireceğini merak ediyorum.”

Chance’in gözlerinde ciddi bir ifade vardı. “Bunu düşünmek istemiyorum.”

Bastırmaya devam ettim. “Belki de yeni şirketim gözde bekârlarla dolu olur.”

“Harrison gibi mi?”

Omzumu silktim ve sekiz santimlik topuklu ayakkabılarımı çıkarmak için oturdum. “Onun beni daha fazla geride tutmasına izin vermemeye karar verdim. İki aydır ağlayıp zırlıyorum. California’ya yerleştiğimde düştüğüm atın üzerine geri bineceğim.” Başımı kaldırıp sırttım. Chance hâlâ kapıya yakın duruyordu. “Ne yani, ata binip güzelce sürmem üzerine yapacağın edepsizce bir yorum yok mu? Formunu kaybediyorsun Ukala.”

Çenesi kasıldı. “Belki de olaylara balıklama dalmak yerine yine şu sihirli asanı kullanmalısın.”

Ayağa kalkıp ona doğru yürüdüm, arkamı dönüp saçımı kenara çektim. “Fermuarımı indirebilir misin?” Uzun bir müddet boyunca oda sessiz kaldı, sonra Chance’in ellerinin bana dokunduğunu hissettim. Tekiyle kalçamı sertçe kavradı, neredeyse kendini olduğu yerde tutmak için yapmak zorundaymış gibiydi. Diğeriyle fermuarıma uzandı. Fermuarı yavaşça indirişinin sesi erotikti.

Cidden, derdim neydi benim?

İkimiz de kıpırdamadık. Yoğun gerilim hissiyle çevrilerek orada durduk.

“Chance?” diye soludum. Kendi sesimi bile tanıyamadım, öyle kısık ve boğuktu ki.

Parmakları kalçama daha fazla saplandı. Canımı acıtacak kaddardı ama aynı zamanda beni tahrik ediyordu. Bir şey söylemesini bekledim. Herhangi bir şey. Beklemeye devam ettim. İkimiz de hareket etmedik.

Hâlâ bir şey yoktu.

“Chance?” Dönüp ona bakmaya çalıştım ama elleri beni olduğum yerde tuttu.

“Yapma. Gitmem gerek Aubrey.” Duraksayıp derin bir nefes verdi. “Seni eşikten gerçekten geçirecek herif şanslı bir piç kuru su olacak.”

Odamın kapısının arkasından kapandığını duyana kadar arkamı dönmedim. Gözyaşlarımı görmesini istememiştim.

Onun geri dönüşünü duyana kadar geçen iki saat iyiydi. Odalarımızın arasındaki kapı aralıktı, o yüzden hareketlerini duyabiliyordum. Başım dönüyordu ve yarından sonra onu asla göremeyeceğimi düşünmek midemi ciddi anlamda kasıyordu. Harrison’la bir yıldan fazla zaman geçirmiştim ve onun yanından taşındığım gün bile bunun yarısı kadar acıtmamıştı.

Kendi yatağında uzanıp Chance’in fiziksel olarak o kadar yakında olduğunu bilmek, yine de ona dokunamamak beni delirtiyordu. Söylediklerini zihnimde tekrar edip duruyordum, hatırlayabildiğim her sohbetimizi incecik detayına kadar bölüyordum. Bana güzel olduğumu söylemişti. Bana yapmak istedikleriyle ilgili fantezilerini canlı detaylarıyla anlatmıştı. Ömrümü geçireceğim adamın şanslı olacağını söylemişti. Sözleri bana beni istediğini göstermişti. Gözleri beni istediğini göstermişti. Bedeni, nefesi, vücuduma bakış şekli kontrolünün son teline tutunuyormuş gibiydi.

Beni istediğinden emindim, o kadarını sonunda kabul etmiştim. O sadece... yapamıyordu. *Yapamam* gerçekten de kullandığı kelimeydi. Sanki kendine izin vermesi yanlış bir şeydi. Onu tutan her neyse beni ondan korumaya çalıştığını biliyordum. Ama ben artık korunmak *istemiyordum*. Benim istediğim şey bilincimi yitirene kadar düzülmektir. Artık durumun kontrolünü elime alma zamanı gelmişti. Ben bir kadındım, kahrolası. Kükreyişimi duy şimdi.

Damarlarıma adrenalin pompalanırken banyoma girdim, yüzümü yıkadım ve yatarken yaptığım atkuyruğumu açtım. Uyumak için giydiğim tişörtü kaldırıp başımdan çıkardım ve

kendime aynada baktım. Giydiğim iç çamaşırı sevimliydi. Yarım kap, dantel, soluk pembe sutyenim ile şort külodum uyumluydu. Fakat kıyıdan köşeden oynamakla işim bitmişti. Külodumu sıyırdım, sutyenimi açtım ve yansıma baktım. *Kükre*.

Yanaklarım kızarmıştı, vücudum biçimliyd ve uzun zamandır ilk defa gördüğüm şey hoşuma gitti. Vakit yoktu. Ödleklık etmeden hemen yapmam gerekiyordu. Göğsümün her yükselip alçalışıyla birlikte cesaretim kaybolmaya başlıyordu. Kendime son bir defa bakıp derin bir nefes aldım ve bizi ayıran kapıya yöneldim.

İşte dişi aslan geliyor.

Ben içeri girdiğimde Chance banyodan çıkıyordu. Üzerinde ince beline doladığı havlu dışında bir şey yoktu. Karanlıkta ama pencerelerin dışından gelen Vegas'ın sokak ışıkları, odayı görebilmeme yetecek kadar aydınlatıyordu. Göğsünden akan su damlaları parladı. Kelimenin tam anlamıyla nefes kesiciydi çünkü kalbim göğsümde delice çarpıyordu ve beni gördüğünde ciğerlerimdeki oksijen emilip alınmış gibi hissettim.

Bir an için birbirimize tek kelime etmeden baktık. Gözlerime bakmaya çalışırken çenesinin kasılması ne kadar çok direnmeye çalıştığını gösteriyordu. Fakat gözlerini aşağı indirerek içsel savasını kaybetti. Beni inceleyişinin her bir saniyesini izledim. Önce göğüslerim onu karşıladı; diri uçları sert ve bekliyordu. Göğsü şişip indi. Bakışları aşağı inmeye devam ederken dokunuşunun okşayışını tenimde hissettim. Belimin inceliğini, kalçamın kıvrımını ve karnımın düzlüğünü takdir edercesine hiç acele etmedi. Bakışları inmeye devam ederken ikimizin de solukları yüzeysel ve hızlıydı, bacaklarımın arasındaki incecik şeride ulaştı. Bacaklarımın arası sırlıslıklamdı ve henüz birbirimize dokunmamıştık bile. Dudaklarını yalayınca neredeyse kendimi kaybediyordum.

"Aubrey," diye inledi uyarırcasına. Sanki gerçekten fiziksel acı içindeymiş gibi çıktı sesi. "Ben..."

Beni tekrar reddetmek üzereydi ve bunu kaldırabilmemin hiçbir yolu yoktu. Onu çaresizce istiyordum, sadece bir parçacık

alacağımı biliyor olmama rağmen hem de. Parmağımı dudaklarına bastırarak onu susturdum. Diğer elimle belindeki havluyu çekip aldığımda yüzünde şok ifadesi belirdi. Havluyu kaldırıp yüzünün önünde tuttuktan sonra törensel bir şekilde yere bıraktım.

Chance ihtişamlı bir şekilde sertti ve onu hayatımda herhangi bir şeyi istediğimden daha çok istiyordum. “Evliliğimizi tamamlamalıyız.”

“Masanın üstüne çık.” Çenesiyle yerden tavana kadar uzanan pencereleri işaret etti. Önüne bir masa konulmuştu, böylece çalışırken oturup caddeyi izleyebilirdiniz. Sesinde bir keskinlik vardı, daha önce kullandığını hiç duymadığım sert bir emir tonuydu. Odanın karşısına geçerken bacaklarımın gücü kalmadı ve popomu söylediği yere yerleştirdim.

“Her gece yattığımda senin fantezini kurdum, her sabah aklımda senin görüntünle ve sert bir aletle uyandım.”

Bana ilgisinin olduğunu biliyordum. Fakat itirafı ona karşı duyduğum takıntılı düşüncelerimin seviyesini yansıtıyordu. Bu beni yeniden cesaretlendirdi. “Göster bana. Fantezi kurduğunda bize neler yaptırdığını göster bana. Hayallerini gerçeğe dönüştürmek istiyorum.”

Gözleri parladı ve dudakları ahlaksız bir sırıtışla yukarı doğru kıvrıldı. “Benim hayallerimde gökkuşakları ve kumrular yok. Hayallerimde saçlarını elime dolayıp çekerek seni o masanın üzerinde beceriyorum. Gerçekten hayalimi yaşamamı istiyor musun prenses?” Bana doğru ağır ağır yürüyüp tam olarak oturduğum yerin önünde durdu.

Zorlukla yutkundum ve başımla onayladım.

Gamzeleri belirdi. Aslında büyük silahlarını göstermesine gerek yoktu, çoktan iptal olmuşum bile. “Bacaklarını arala.”

Bana bakış şekli bütün çekingenliğimden sıyrılmamı kolaylaştırdı. “Hayatımda gördüğüm en güzel memelere sahipsin. Ve şu bacaklarının arasındaki vaha... hayal ettiğimden bile daha iyi.”

Titredim. “Çok edepsiz bir ağzın var.”

Ağzını göğsümün hizasına indirip oradan bana doğru baktı. On üç numara mavi gözleri parladı. “Bu akşamdan sonra edepsiz ağzımı daha da çok seveceksin.”

Sağ meme ucumu ağzına aldığı anda gözlerimi kapadım. Yalayıp emerken dilini kıvırdı ve sonra dişlerinin arasına alıp sertçe çektikten sonra sol tarafa geçti.

Dudaklarımdan yumuşak bir inilti çıktı, onu izlemek için gözlerimi açılmaya zorladım. Günahkâr ağzıyla beni yalayıp yutuyordu. Gerçekte olanlar geçtiğimiz hafta boyunca durmadan aklımda canlandırdığım fanteziden çok daha iyiydi. Memelerime tapınmayı bitirdiğinde diliyle arasından bir yol çizerek göbek deliğime kadar geldi. Sonra dizlerinin üzerine çöktü.

Elleriyle baldırlarımı itip ayırdı. “Daha genişçe aç.”

Tanrım, ağzını orama koymasını istiyordum. Masanın kenarını öyle sıkıca tuttum ki parmak boğumlarım bembeyaz oldu.

İyice bir baktı. Önünde çıplak şekilde oturuyordum, tamamen açık bir halde, o sırada bacaklarımı kapayıp kendimi ondan saklama dürtüsü hissettim. Fakat sonra tekrar dudaklarını yaladı. Tadıma bakmak için gerçek anlamda salyası akıyordu. Bu ömrüm boyunca gördüğüm en erotik görüntüydü.

Yaklaşp vajinamın altından üstüne kadar üfledi. Serin hava ıslaklığımıza temas edince bütün vücudumdaki sinir uçlarım harekete geçti. Nefes alıp verişim beklentiyle tamamen düzensizleşti. Dudakları bana dokunduğu anda nefes alabileceğimi hayal bile edemiyordum.

Bakışlarını kaldırıncı gözlerimiz buluştu. “İzle beni Aubrey. Bu tatlı amını son damlasına kadar emerken beni izlemeni istiyorum.”

Cevap veremedim, ağzımdan çıkacak her şey mantıksız şeyler olacaktı. Cevap için beklemedi zaten. Popomu kavrayıp masanın kenarına iyice yaklaştırdı ve yüzünü bacaklarımın arasına gömdü. Resmen yumuluyor, emiyor ve yalıyor, bedenimi orgazmın kıyısına getirdikten sonra geri çekiliyor ve hızını yavaşlatıyordu. Kıyidan aşağı yuvarlanmama izin vermiyordu. Nefesim

düzelmeye başladığında yeni baştan başlıyordu. Merhametsizce ve deli ediciydi, iyice çaresizleşmeye başlıyordum.

Orgazma yaklaştığım üçüncü seferde de yavaşlamaya başladığında saçını kavradım. Ellerimi o gür, nemli yelenin arasına sokup çektim, onu devam etmeye zorluyordum. "Chance... benim... ihtiyacım var..."

"Henüz değil."

Bir parçam onu öldürmek istedi fakat o parçam çaresizce rahatlamak isteyen diğer parçamın altında ezildi. "Lütfen, ihtiyacım var..."

"Olmaz..."

Cümlesini bitirme fırsatı bulamadı. Saçına sertçe asılıp yüzünü kendime doğru çektim. Güldüğünü duydum ama işe yaramıştı. Ondan sonra resmen dalıverdi; yalıyor ve ısıyor, dilini içime sokup çıkararak beni tekrar kıyıya kadar getiriyordu. Kıyıda sallanır hale geldiğimde klitorisimi sertçe emerek beni döne döne düşmeye gönderdi. Orgazmla sarsılırken adını soludum. Vücudum kemiksizmiş gibi hissettirene kadar durmadı ve dik durmak artık çok zordu.

Chance beni masadan kaldırıp yatağa taşıdı, nazikçe bıraktı. Sadece bir dakika önce bitmiş haldeydim, yine de onu orada çınlıçplak dururken görünce aniden yeniden şarj olmuşum. Kondom paketinin açılışını duydum ve sonra takışını izledim. Elini kalın aleti boyunca kaydırıp ve vücudum yeniden can buldu. Başından ayak parmaklarına kadar ve arasındaki her bir santimi güzeldi.

İşini bitirdiğinde ona uzandım ve parmaklarımı parmaklarının arasına geçirdim. Yatağa çıkıp birleşmiş ellerimizi başımın üzerine doğru kaldırarak kollarımı kolayca hareketsiz kıldı. O üzerimde dururken aleti kusursuz bir şekilde açıklığıma hizalandı. Yüzümü araştırdı, neredeyse inceler gibiydi, sonra bakışlarımız kenetlendi. Ardından nazikçe içime iterken beni tatlı tatlı öptü. Birkaç defa içeri yavaşça girip çıktıktan sonra derine gömüldü. Köküne kadar girdiğinde inledi ve kısa bir süre olduğu

yerde durdu; yüzündeki ifade, içimde olmak çok iyi hissettirdiği için tek bir kasını bile oynatmak istemediğini söylüyordu.

Bacaklarımı sırtına doladım, yeni pozisyon daha da derine girmesine izin veriyordu. "Siktir." Gözlerini yumup başını geriye doğru attı. Direnmek için çabalayışını izlemek hoşuma gitti.

Birlikte ritmimizi kolayca bulduk ve hızla hareket ettik. Bedenlerimiz terle kaygandı, yukarı-aşağı hareket ediyorduk. Kalçalarımız kıvrılıyordu, ta ki ikimiz de titreyene kadar. Onun sınırına gelmeye başladığını hissettiğimde inledim. Hızı arttı ve içimde daha derine girdi, ta ki birbirimizin gözlerine bakarak boşalana kadar.

Saatler sonra bir sürü orgazmdan bitap düşmüş bir haldeyken en sonunda uykuya daldım. Yeni bir söz ve umutla dolu haldeyken, rüyalar alemine dalmadan önce düşündüğümü hatırladığım son şey, yarın uyanıp yeniden Chance'le olmak için sabırsızlandığımdı.

Uzun pencerelerden içeri güneş ışınları giriyor, çıplak bedenimi ısıtıyordu. Saatin kaç olduğundan haberim yoktu ama en azından öğlene geldiğini biliyordum. Kollarımı başımın üzerine doğru kaldırıp gerindim. Kaslarım sızladı, gerçi hoşuma giden bir sızıydı. Erkek arkadaşlarım olmuştu, hatta sağlıklı bir seks hayatım bile vardı. Dün geceye kadar, önceki ilişkilerimin oldukça tatmin edici olduğunu bile söyleyebilirdim. Fakat Chance'le aramızda olan şey, ondan önceki her şeyi utandıracak cinstendi.

Bu düşünceyle gülümseyerek yatakta arkama uzandım, fiziksel olarak temasta bulunmak için sabırsızlanıyordum. Chance'in yerini boş bulunca dönüp nerede olduğunu belirten sesleri dinlemeye çalıştım. Sessizdi ama bir dakika sonra kapıdan gelen tıkırtı sesi sorumu cevapladı. Çarşafı etrafıma dolayıp kapıya doğru gittim. Ben Chance'i bulmayı bekleyerek kapıyı açtığımda hizmetli üniforması giyen bir kadın arabasıyla duruyordu.

“İnı.” Çarşafı daha sıkıca sardım. “Biraz sonra gelebilir misiniz? Bugün geç saatte çıkış yapacağız.”

Kadın saatine bakıp bana döndü. “On beş dakika?”

Hazırlanmak için acele etme arzum yoktu ama yine de onayladım. Kapıyı kapadıktan sonra yalnız olduğumu bilsem bile iki odaya da bakındım. Karnımda içimi tırtıklayan bir his vardı. Bu yolculuğun sona ermesini hiç istemiyordum. Chance, California’ya vardığımızda aramızdaki şeyin değişeceğine inanmam için bana hiçbir sebep vermemişti zaten. Aslında, bizim için bu yolculuktan ötesinin olmadığı konusunda oldukça açıktı. Ancak dün gece her şeyi değiştirmemiş miydi? Kendime gerçekten değiştirebileceğini düşünme izni vermek istiyordum fakat içimde şu his vardı işte.

Duştayken gözlerimi kapadım, sabahın erken saatlerinde Chance’in üzerimde duruşunu görebiliyordum. Üçüncü defa yapışımızdı ve ilk iki seferimizden çok farklıydı. Çaresizce, aceleyle hareket edişimiz arkamızda kalmıştı ve her güzel harekete duygularımızı yavaşça katmıştık. Daha önce de seks yapmıştım fakat o âna kadar hiç gerçekten sevişmemiştim.

Duşun sıcak suyu tenimi yıkarken o son birkaç ânu aklımda tekrar tekrar oynattım. “Sen harika bir kadınsın,” demişti Chance. “Fantezimi gerçekleştirdiğin için teşekkür ederim. Umarım senin de bütün hayallerin gerçek olur. Bunu hak ediyorsun Aubrey.” O anda bu bana güzel bir konuşma gibi gelmişti. Fakat şimdi düşündüğümde, birden midemde bir kusma hissi oluşturdu ve gözlerimi açıverdim. Chance orada bana veda etmişti.

Aubrey

Odalarımızdan çıkış işlemlerimizi yaptım ve altı saat boyunca lobide oturdum. Bunu yapmam saçmalıktı. Kıyafetlerinin hepsi gitmişti, ben uyurken sıvışıp gittiğine göre geri dönme niyetinin olmadığı açıktı. Yine de nedendir bilinmez, gitmek istemedim. Hıncahınç dolu büyük girişteki deri koltukta oturuyordum. Otelin giriş kapısına gözlerimi dikmiş bakıyordum. Belki fikrini değiştirdi? Belki de bir otobüse atlayıp California'ya giden yolu yarılamış ve sonra ayrıldığı için pişman olmuştu? Ya koşarak geri dönerse ve ben burada olmazsam ne olurdu? Sonra telefon numaramı aldığını ve beni aramamış olduğunu hatırladım. Gerçeklik daha da derine gömüldü.

Ön kapılardan bir çift kol kola içeri girdi. Kadın dar, beyaz bir elbise ve uzun bir duvak içindeydi, elinde kırmızı güllerden bir buket taşıyordu. Adam takım elbiseliydi, çözdüğü kravatı boyunda sallanıyordu ve yakasına bir gül takılmıştı. Adamın kızı kendine çekip uzun, tutkulu bir öpücük verdikten sonra gülümseyerek resepsiyon masasına gidişini izledim. Yanaklarımdan yaşlar döküldü. Bugün ilk defa ağlamıyordum.

“Yeni mi evlendin?” Çeyrekliklerle dolu bir tüple karşımda

oturan yaşlıca kadından gelmişti soru. Bir tayfuna bile dayanacak gibi biçimlendirilmiş, mantara benzeyen beyaz saçları vardı. Yüzümdeki boş bakış aklımın başka bir yerde olduğunu belli ediyordu elbette.

“Pardon?”

Gözlerini ellerime doğru indirdi. Boş boş parmağımdaki yüzüğü çeviriyordum. *Evlilik yüzüğümü.*

“Ah. Hayır. Gerçek bir nikâh yüzüğü değil. Bu sadece... şaka.”
Bana şaka tabii.

Başını salladı. “Kocamla önümüzdeki hafta elli yıldır evli olacaktık.”

Kocasını kaybettiğini düşündüm. “Üzüldüm.”

“Ne için?”

“Olacaktık dediniz. Kocanız vefat etmedi mi?”

“Nerede o günler! O kadar şanslı değilim. Piç herifin yalancı, aldatan ve bir kumarbaz olduğu ortaya çıktı.”

“Peki ne yaptınız?”

“Aklımı bir tarafımdan çıkardım, onu evden kovdum ve kırk yıl önce onu boşadım.”

Gülümседim. Bu sabahki duşumdan beri ilk kez gülümsemiştim.

“İşte böyle. Senin gibi güzel bir kızın yüzünde her zaman o gülümseme olmalı.”

“Teşekkür ederim.”

“Peki piç kurusu ne yaptı?” Bana yanlış yapan adam için kullandığı isim dikkatimden kaçmadı.

Başımı iki yana salladım. “Veda etmeden gitti.”

“Kulağa korkağın teki gibi geliyor.”

Yıkılmışım ve bir aptal gibi hissediyordum. Fakat o haklıydı ve burada oturup onu bekleyerek her şeyi daha kötü hale getiriyordum sadece. Benim için geri dönmeyeceğini biliyordum. Kabul etmekten nefret ediyordum ama Chance bir korkaktı. Hoşça kal diyecek kadar bile cesareti olmayan bencil bir pislikti. Yorgunca iç geçirip ayağa kalktım. “Teşekkür ederim.”

“Neden?”

“Bana aklımı bir tarafımdan çıkarmam gerektiğini hatırlattığınız için.”

Evcil hayvan tesisinin sahibi beni gülümsemeyle karşıladı. “O çok iyiydi. Bir ara yere yığılıp kaldığında hepimizin ödünü patlattı ama sonra arada sırada bayıldığını söylediğinizi hatırladık. Banyo yaptırdık o yüzden geri dönüşünüzde güzel ve temiz kokacak.”

Esmerelda Snowflake kollarıma koşup durmadan etrafımda dönmeye başladı. Telaşlı görünüyordu. Tasmaşının kayışından tutup park yerindeki dolu arabama doğru gittik. Vegas’tan ayrılmadan önceki son durağımız burasıydı.

Bir pus içinde yürüyordum. Bunların hiçbirisi gerçek gelmiyordu. Her an onun sesinin arkamdan geleceğini bekleyerek yürüyordum.

AH-BREE.

“Seni gerçekten bırakacağımı düşünmedin herhalde, değil mi prenses?”

Göğsüm dolu doluydu, her an patlayacakmış gibi hissediyordum ama yaşadığım şok, içimde tuttuğum üzüntü ve çaresizliğin çıkmasını önlüyordu.

Esmerelda’nın arkaya geçmesine izin verdim ve şoför koltuğuna geçtim, arabayı çalıştıracak enerji bile bulamadım. Arkama bakıp, “Buraya kadar. Artık sadece ikimiz varız. Hazır mısınız?” dedim.

Keçi orta konsolun üzerinden atlayıp öne geçerek beni korkuttu. Yolcu koltuğunu durmadan koklayıp yüksek sesli, telaşlı *mee* sesleri çıkarmasını izledim. Gerçekten de benimle iletişim kurmaya çalışıyor gibi görünüyordu.

Chance’in geri dönmeyeceğini hissetti mi acaba, diye merak ettim. Hayvanların öyle komik sezgileri vardı.

“O gitti. Artık Chance yok,” dedim. Tüylü başını nazikçe ok-

şadım ve sözlerimdeki acıyı yuttum. Fısıltıyla tekrarladım. "O gitti."

Hayvan koltukta dönüp durduktan sonra en sonunda durdu ve başını aşağı dayadı.

Sonrasında olana beni hiçbir şey hazırlayamazdı.

Keçiden hıçkırığa benzeyen bir ses çıktı. *Ağlıyor olamazdı.*

Ses gittikçe daha gürültülü bir hal alınca gerçekten de ağladığı sonucuna vardım. Bu tatlı hayvan Chance'ı istiyordu ya da az önce söylediğim şeyi anlamış veya sezmişti.

Üzgün gözleriyle bana baktığında en sonunda kendimi kaybettiğim an oldu. Alnımı direksiyona dayayıp hıçkırarak her şeyin çıkmasına izin verdim. Bir haftadan daha kısa bir süre içinde en büyük mutluluğumu bulmuş ve en büyük kalp acımı yaşamıştım. Sanki yeniden doğmuşum gibi hissettikten sonra bana hayatta yeni bir amaç veren şey tarafından yeniden mahvedilmiştim.

Daha yirmi dört saat önce birlikte yatmış olmamıza rağmen Chance şimdi çok uzakta gibiydi, sanki hepsi bir rüyaydı. Birlikte geçirdiğimiz tek geceden –ilk ve son gecemizden– kalan bacaklarımın arasındaki sızı her şeyin gerçek olduğunun tek kanıtıydı.

Gözlerimi sildim.

Aklını oradan çıkar. Aklını oradan çıkar. Aklını oradan çıkar.

En sonunda arabayı kullanacak kadar cesaret topladığımda, yeni bir yardımcı pilotum vardı. Esmerelda yolcu koltuğuna kıvrılıp orada kaldı.

Las Vegas'tan Ayrılıyorsunuz tabelasının yanından geçerken, keşke dedikleri doğru olsa, diye düşündüm. Keşke Vegas'ta olan Vegas'ta kalsaydı. Fakat ben gerçeği biliyordum. Vegas'ta bana olan şey, beni uzun bir süre boyunca takip edecek bir şeydi.

Aubrey

İki ayın ve kiralık tek katlı, müstakil evime yerleşmek için elimden gelenin en iyisini yapmamın ardından, Chance'i kaybetmenin fazlasıyla ölüm gibi hissettirdiği sonucuna vardım. Kederin beş adımından geçtim resmen: inkâr, öfke, pazarlık, depresyon ve kabullenme.

Vegas'ta gittiğini ilk fark ettiğimde kesinlikle inkâr halindeydim. California'ya gidene kadar yolun kalanında, onu kaybettiğim fikrine daha az, onun beni ektiği düşüncesine daha fazla odaklanmaya başladığımda yerini öfke almıştı.

Temecula'ya varıp bir hafta kadar kaldıktan sonra pazarlık safhası gelmişti. *"Keşke kendimi onun üzerine atmamış olsaydım."* *"Keşke benim için ne anlama geldiğini ona söylemiş olsaydım."* Gittiği için kendimi suçladım.

Dördüncü safhanın diğerlerini gölgede bırakması uzun sürmedi. Depresyon en zoruydu. Neredeyse bir buçuk ay boyunca en kötü halimdeydim. İş dışında evden hiçbir şey için çıkmadım ve bana Chance gibi hissettirecek biriyle asla tanışamayacağım gerçeğiyle debelendim. İşlerin sona eriş şekline rağmen, gerçekten de beni diğer adamlar için mahvettiğini hissediyordum.

Gecenin bir yarısı kan ter içinde uyanıyor, onun tarafından sertçe becerilişimin canlı ve yineleyen rüyalarla acı verecek kadar tahrik oluyordum. Bana tekrar tekrar ne kadar üzgün olduğunu, beni sevdiğini, bir hata yaptığını söylüyordu. Sonra da uyanınca ağlaya ağlaya tekrar uyuyordum. Depresyon asla tam anlamıyla gitmese de, her gün ondan tek bir kelime bile duymadan geçiyordu, bu da kederin son safhasına yol veriyordu: Kabullenme.

Ne kadar zor olsa da, benim için asla geri dönmeyeceğini kabul etmek zorunda kaldığım noktaya en sonunda ulaştım. Hayatıma devam etmekten başka seçim şansım yoktu. Bu da, beni öldürse bile yeniden çıkmayı göz önünde bulundurmam anlamına geliyordu. Bir şey kesindi. Geceleri yataкта uzanıp içimdeyken nasıl hissettirdiğini yeniden yaşayarak onu aşabilmemin hiçbir yolu yoktu.

Hâlâ ona özlem duyuyordum. Bu asla geçmeyecekti belki de.

Eğer altıncı evre diye bir şey olsaydı, herhalde “o boktan arın” diye bir ismi olmalıydı. Sadece arabamda olmanın bile fazla acı verici olduğuna karar verdim. İlişkimizin yarısından fazlası BMW’nin içinde olmuştu. Ne zaman sağıma baksam kahkahasını duyuyor ya da Pixy Stix’lerden birini emerken görüyordum. Yemin ederim ki bazen hâlâ kokusunu alabiliyordum. Chance’in ruhu her zaman o arabanın içinde canlı biçimde duracaktı.

Güneşli bir cumartesi günü, öğleden sonra arabamı takas etmek için bir bayiliğe gittiğimde fazlasıyla duygusal hissediyordum.

En sonunda bir Audi S3’te karar kıldım. Yeni arabamla oradan ayrılmak üzereyken bana yardım eden yetkili kadın arkamdan seslendi.

“Hanımefendi!”

Arkamı döndüğümde elinde Barack Obama sallanan başlı oyuncağını tutarken gördüm. Göğsüm sıkıştı.

“Bir şey unuttunuz. Eski arabanızdan çıkardım. Konsolda biraz yapıştırıcısı kaldı ama çıkarırız. İsteyebileceğinizi düşün-düm.”

Neredeyse ondan alıyordum. Neredeyse. Gözlerimi acıtmaya başlayan yaşlarla savaşıarak avucumu kaldırdım. “Sizde kalsın.”

Chance’ten sonraki aylarda, hayatıma yeni şeylerin girmesine izin vermek eski şeyleri atmaktan çok daha büyük çaba gerektirdi.

Jeremy Longthorpe bir teknoloji şirketinin CEO’suydu ve ayrıca benim de müvekkillerimden biriydi. Son icatlarından birinin patent başvurusu için sayısız saati birlikte geçirmiştik.

Benimle ilgilendiğini açıkça göstermiş olmasına rağmen bana gönderdiği işaretlerin hiçbirini fark etmemişim gibi davranmıştım. Gerçekten tatlı ve gözlükleriyle alışılmadık şekilde yakışıklıydı. Şirketin müvekkillerle çıkmaya karşı yazılı kuralları olmasa da, onunla çıkmak küçük bir çıkar çatışmasına yol açabilirdi.

İşin aslı kendimi hazır hissetmiyordum. Aklım hâlâ Chance’in anılarıyla fazlasıyla meşguldü. Onun fiziksel kanıtını silmek için ne kadar uğraşsam da, ardından kalan kalıntılar ne kadar çabalarsam çabalayayım kolayca yok edilecek cinsten değildi. Canımı yakmış olmasına rağmen, Chance hâlâ kafamın ve kırık kalbimin içinde yerini koruyordu.

Jeremy’yle fazladan zaman geçirmek en basit tabirle dikkat dağınıklığıydı. Bir Cuma akşamı geç saatte çalışmak için ofiste benimle buluşması gerekiyordu. Yoldayken beni arayıp biraz geç kalacağını haber verdi ve getirmesini istediğim bir yiyecek olup olmadığını sordu.

Cevabım, “Hazır yiyeceklerden herhangi biri, benim için gerçekten kötü olan bir şeyler. Öyle bir gün geçirdim,” oldu.

“Hallediyorum,” dedi. *Çok iyi bir adamdı.*

Küçük bölmelerin arasından geçerek köşe ofisime geldiğini görmeden önce, kızarmış bir şeylerin kokusu bana ulaştı. Jeremy’nin elinde iki yağlı paket vardı. “Özellikle bir şey istemediğin için birkaç farklı çeşit yiyecek aldım.”

“Teşekkürler. Açlıktan ölüyorum.”

Yer açmak için kâğıtların birazını itti. "İşe başlamadan önce neden yemeğimizin keyfini çıkarmıyoruz?"

"Tamam," diyerek paketleri karıştırdım.

Taco Bell, Pizza Hut ve Popeyes'dan yemekler getirmişti.

Popeyes.

Kaçamıyordum işte. Chance her yerdeydi. Tavuk nuggetlarının benim olduğunu duyurdum. Tam ben yumulduğumda Jeremy uzanıp birini aldı. "Hey, benim yemeğimi bırak," diye takıldım. Chance'e de ilk tanıştığımızda benzer bir şey söylediğimi hatırladım. Böyle beklenmedik dalgalarla gelen küçük hatırlatıcılar acıyı tam gücüyle getiriyordu sanki.

Birden yemeyi kestim.

Jeremy sandvicini bıraktı. Ağzı doluyken, "Sen iyi misin?" diye sordu.

"Evet. İyiyim."

"Tavuklarından birini aldığım için mi kızdın?"

Yarım bir gülümsemeyle gülümsedim. "Hayır, hayır. Onunla alakası bile yok."

"Aubrey, bir şey olduğu belli. Makine gibi yiyordun ve birden durdun. Ne oldu?"

Muhtemelen yüzümdeki bakış beni ele verdi.

"Benimle konuşabileceğini biliyorsun," dedi.

Birine anlatmak istedim. Kimseye anlatmamıştım. Tek bir kişi bile bana olanları bilmiyordu.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Evet, istiyorum."

Sonraki bir saatte, Jeremy'ye Chance'le aramda geçen her şeyi anlattım. Yargılamada bulunmadan sessizce her şeyi dinledi ve her şeyi dökmek çok iyi hissettirdi.

Kollarını önünde bağlayıp başıyla yavaşça onaylayan Jeremy'nin dudakları anlayışlı bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Pekâlâ, bu çoğu şeyi açıklıyor."

"Ne gibi?"

“Dışarı çıktığımızda sana üstü kapalı bir şey söyledüğimde kendini neden kapadığını.”

“Demek onu fark ettin, ha?”

“Evet. Seninle ilgili her şeyi fark ediyorum.” Başını eğdi, duygularını böyle dolambaçlı bir yoldan itiraf etmiş olmaktan dolayı neredeyse utanmış gibiydi. Başını kaldırdığında, “Senden gerçekten hoşlanıyorum Aubrey,” dedi.

“Ben de senden hoşlanıyorum. Tereddüdümün seninle ilgili bir şeyden olduğunu düşünmeni istemiyorum.”

Elini koluma koydu. “Bak... artık neden bu kadar içine dönük olduğunu bildiğimden, bence dışarı çıkmamız daha da önemli. Söz veriyorum, hiçbir şey beklemeyeceğim. Sadece arkadaşın olmama izin ver. Eğer işler daha fazlasına dönüşürse, ne güzel. Eğer dönüşmezse, en kötü senaryoda bile birlikte iyi vakit geçirmiş olacağız.”

Gülümsedim. “Yani bu defa daha doğrudan çıkma teklifi ediyorsun.”

“Evet. Bir şans ver. Benimle çık.”

Şans ver.* Hikâyeyi anlatırken Chance’in adını kullanmamıştım. O yüzden Jeremy’nin kelime seçimini ironik buldum.

“Şans ver demek, ha?”

“Evet.”

“Tamam Jeremy. Vereceğim.”

* Şans için kullanılan kelime “Chance” olduğu için karakterin adına atıfta bulunuluyor. -çn

KISIM

2

13

Chance 2 Yıl Sonra

Yatağında oturup bacaklarımı yukarı aşağı zıplatırken ellerim yumruğa dönüştü. Bugünü nasıl dört gözle beklediysem, bir yandan da o kadar korkuyla bekliyordum. Yaklaştıkça bu yerden ayrılma konusundaki kaygım daha da büyüyordu. Sıradan gri duvarlara bakarken gerçekten de buraya kadar olduğuna zorlukla inanabiliyordum. Bugün o gündü.

Eklemlerimi çıtırdatarak kalkıp volta attım.

"Derdin ne dostum?" Hücre arkadaşım Eddie dayanamayıp sordu. "Beklediğin şey oluyor işte."

"Kendi tahliye günün gelince nasıl hissettirdiğini göreceksin."

"Aynen öyle. Acayip keyifli hissedeceğim. Yerleri değiştirmek ister misin? Şu anda senin yerinde olmak için sağ taşağımı verirdim."

"Bunu yapacağını biliyorum. Bittiği için minnettar olmadığımından değil. Sadece, buraya geldiğim zamankiyle aynı değil. Bu yer... benim normalim oldu. Buradan çıkıp gitmek kocaman bir kara deliğe girmek gibi olacak. En azından buradayken ne bekleneceğini biliyorum."

“İçeri gireli iki yıl oldu, kırk değil.”

“İki yılda bir sürü şey olabilir dostum. Bunu çok iyi bir yoldan öğrendim.” Sözcükler ağızından çıktığı anda yüreğim çok daha ağırlaştı. İki yıl önce bir annem vardı. Şimdiyse yoktu. *Annem öldü.* Tanrım, artık onun olmadığını düşünmek çok acı vericiydi. O bile, burada kalıp gerçeklikten saklanmak istememe yetecek bir sebepti.

Annem bir yıl kadar önce araba sürerken bir anevrizma geçirmişti. Burada tutsak olmam ve hastane yatağında hayata tutunurken ona veda bile edememem, kendimi asla bağışlamayacağım şeylerden biriydi.

Kendimi bağışlayamayacağım bir sürü şey vardı.

Eddie’nin sonraki sorusu aklımı başımdan aldı. “Onu bulmaya çalışacak mısın?”

“Kimi?”

Kimi olduğunu biliyordum.

“Kim olduğunu biliyorsun.”

Ellerimi endişeyle saçlarımın arasından geçirdim. *Neden onun konusunu açmıştı ki?* Katı bir şekilde, “Hayır,” dedim.

“Hayır mı?”

Ses tonum daha ısrarcı oldu. “Hayır.”

“Neden?”

“Çünkü siktiğimin iki yılı geçti. Herhalde şimdiye kadar evlenmiştir, belki bir bebeği bile vardır. Ah, her şeyimden nefret ettiği ve ölmemi dileğine dair küçük bir detay da var çünkü onun kalbini kırdım.”

Eddie’ye Aubrey’yi anlatmaya hiç niyetlenmemiştim. *Kimseye* onu anlatmaya niyetlenmemiştim, özellikle de onu nasıl bıraktığımla ilgili detayları.

Bir gece rüyamda konuşmuşum. “Aubrey, üzgünüm. Çok ama çok üzgünüm,” tarzı şeyler söylemişim. Eddie’yi uyandırmışım ve zorla benden öğrenmişti. Rüyalar yineleyip durdu ve arada sırada devam etti. Eddie o rüyalarımı Aubrey’lenmek diyordu. “*Dün gece yine Aubrey’lendin.*”

“Senin için kötü dilekleri olup olmadığını bilemezsin.”

“Ne önemi var Eddie? Eğer evlenmediyse bile, o sabah sinsice çıkıp gitmemin sebebi benden nefret etmesini sağlamaktı. Böylece hayatına devam edebilecek ve ben bu cehennemde kalmışken iki yıl boyunca beni beklemek zorunda kalmayacaktı. Yine geri dönüp tekrar onunla olmaya çalışırsam niye kasten kalbini kırayım ki?”

“Onu merak bile etmiyor musun?”

Siktir.

Elbette ediyordum.

Omuzlarımı silkeleyip derin bir nefes verdim ve tekrar yatağa oturarak gözlerimi duvara diktim. “Umarım mutludur ve yoluna devam etmiştir. Bunu gerçekten umuyorum. Ama buna ilk elden tanık olmayı hiç istemediğimden gerçekten eminim.”

“Pekâlâ, karar senin. Sadece daha sonra pişman olmanı istemiyorum. Görebildiğim kadarıyla, o bok sende travma yaratmış.”

“Ah, şimdi de kafa doktoru mu oldun Ed?”

“Bunu görmek için profesyonel olmama gerek yok. Bak, sen iyi bir adamsın. O da bunu benim gördüğüm gibi görürse seninle gurur duyardı. Buraya gelip gidenlerin arasından vaktini en iyi değerlendiren kişisin.”

Çok denediğim kesindi. Lisans eğitimimi bitirmek için bazı dersler almıştım, hatta bitişikteki çocuk hapisanesindeki mahkûmlar için bir futbol programı bile düzenlemiştim. Bu yılların tamamen kayıp olmaması, iyi bir şeyler yapmak için kararlıydım. Eğer burada olmak her şeyden vazgeçmek anlamına geliyorsa, bir hiç için olmasa iyi olurdu. Bu hapisaneyi farklı bir insan olarak terk ettiğime hiç şüphe yoktu. Belki daha mutlu bir adam değildim ama daha güçlüydüm.

Eddie düşüncelerimi böldü. “Sana şunu sormama izin ver. Ya bu hatunun bir yerlerde hâlâ bekâr olduğunu öğrenirsen? İkinci bir şans için hayal kırıklığı yaşamayı riske atmaya değmez mi sence?”

Daha ben cevap veremedi hücresinin kapısının uzun, yavaş bir gıcırtyla açılma sesi koridorlarda yankılandı.

Eddie'ye baktım. "Sanırım buraya kadar."

Bana sarılıp sırtıma pat pat vurdu. "Ne zaman morâlin bozulsa bunu düşün. Hiçbir şey olmasa bile Chancey veledi, hâlâ kıcı sağlam bir şekilde hapisneden çıkan en yakışıklı adamlardan birisin."

Neredeyse histerik kahkahalara boğuldum. Onu çok özleyecektim. "Sen iyi bir herifsin. Bana olayların parlak yanlarını göstermek gibi bir marifetin vardı."

"Senin için bunu yapabildiğime memnunum."

"Temasta kalacağız, değil mi?" diyerek hücreden çıktım.

Mahkûm arkadaşlarımla soru yağmurları, küfürleri ve alkışları arasından geçerek gardiyanı takip ederken derin bir nefes verdim.

Beni salıverilme kâğıtlarını imzaladığım bir odaya götürdü. Bu çok gerçekdışı geliyordu. Çıkarken daha mutlu hissedeceğimi düşünüyordum. Aksine, özgür bir adam olarak gideceğimi düşünmek beni şaşırtıcı bir şekilde uyuşturuyordu.

Gardiyan eşyalarımı bulunduran geniş bir torbayla geri dönene kadar bekledim. Paketi açtığımda terk edilmiş bir hayatın zaman kapsülünü açmak gibi geldi. Teslim olduğumda giydiğim kot pantolonum ve lacivert kapüşonlum, cüzdanım, telefonum ve saatim içindeydi.

iPhone'umun şarjı bitmişti, o yüzden gardiyana benim için bir şarj aleti bulup bulamayacağını sordum. Telefonum eski versiyon olduğu için kimsede doğru alet yok gibiydi. Benim mahkumiyetim başladığından beri Apple iki yeni telefon daha çıkarmıştı. Gardiyan en sonunda ofisten birinden telefonuma uyan bir şarj aleti buldu.

"Telefonunu burada şarj edebilirsin, üzerini giyin, sonra gitmekte özgürsün."

Başımı salladım. "Teşekkürler efendim."

Fişi duvardaki prize soktum ve kıyafetlerimi giydim. Birkaç dakikanın ardından telefonum çalışınca ekranı aydınlandı. Bataryanın kız kardeşime yapacağım ziyareti çıkaracak kadar dolmasına izin verecek kadar bekledim. Aslında beni almasını isteyecektim ama sessiz kalmaya karar vermiştim.

Dışarı çıkma zamanı geldiğinde sudan çıkmış balığa dönmüştüm. Gardiyan kulübesini geçen ayak seslerim kasten yavaştı.

Kapıların dışındaki parlak güneş ışığı üzerimde şok etkisi yarattı. İki yıl önce giydiğim kıyafetlerle devasa hapishanenin önünde duruyordum ve kendimle ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Teslim olduğum gün hem dün gibi hem de bir hayat öncesi gibiydi.

Bir insan kendi hayatıyla nasıl yeniden barışır ki? Kendi kendime, “İşleri nerede bırakmıştık?” diye sorduğumu hissediyordum resmen.

Etrafıma bakındım. Hapishaneden çıktığında ne bok yiyeceğini gösteren bir rehber kitap olmalıydı.

Kilit altındayken hayatınız duraklama tuşuna basılmış gibi oluyordu. Çıktığınızda her şeyin aynı olmasını bekliyor ve istiyordunuz ama öyle olmadığını da çok iyi biliyordunuz.

Şu anda istediğim tek şey, tam olarak hayatımı bıraktığım yere geri dönmektir.

Hayatımı bıraktığım yerde o vardı.

Parmaklarımı şaklattığım anda, arka koltuğunda hayvan koku kusu olan BMW’siyle hapishanenin önüne gelmesi için neler vermezdim. İnsan sadece hayal kurabilirdi.

Aklım kuruntulu ve tehlikeli bir bölgeye gidiyordu. Başımı iki yana sallayıp araba servisi numarası bulmak için telefonumu kurcaladım, sonra internetimin olmadığını hatırladım. Mucizevi bir şekilde internet çalıştı. Telefonum kız kardeşimizle aile planımızın bir parçasıydı, faturayı ödemeye devam etmişti herhalde. Taksi tutmak yerine en yakın tren istasyonuna yürümeye karar verdim. Yürüyüşe başlamadan önce fotoğraf galerime bakma gafletinde bulundum.

Çok-büyük-hataydı.

Çekilen son fotoğraf açıldı. Aubrey'nindi. İşte oradaydı.

Ah. Tanrım.

Kalbim iki yıllık aranın ardından tekrar can bulmuş gibiydi.

Prenses.

Birdenbire, bastırmayı umduğum duygularım bütün ihtişamıyla belirdi, sadece dakikalar önce tecrübe ettiğim uyuşukluğu tamamen alaşağı etti.

Ne kadar güzel olduğunu neredeyse unutmuştum. Aubrey bu fotoğrafı çektiğimi hiç bilmiyordu. Otel odasından çıkmadan önce huzurla uyurken çekmiştim. O ânı her zaman hatırlamak istemiştim.

Kahrolası düğün gecemiz. Sahte olması gerekiyordu ama fazlasıyla gerçekçi hissettirmişti. Hayatım boyunca hiçbir şey bundan daha gerçek hissettirmemişti.

Şimdi o fotoğrafı çekmenin iyi bir fikir olacağını düşündüğüm için kendime sövüyordum. Ona ait her bir görüntüyü silmem gerekirdi, böylece kaybettiğim şeylere asla dönüp bakmam gerekmezdi. Milyonlarca parçaya böldüğümünden emin olduğum bir kalbe bakmazdım.

O zamanlar, onu o şekilde bırakmamın onun iyiliği için olduğuna gerçekten inanıyordum. Aubrey'nin nasıl bir insan olduğunu biliyordum. O iki yılın her bir gününde beni beklerdi. Bu adil değildi. Başından geçen onca şeyin ardından temiz bir başlangıcı hak ediyordu. Yeni bir şehir, yeni bir hayat... En sonunda istediği hayatı yaşamamanın eşiğindeydi. Onu da aşağı çekemezdim, iki yılı daha yalnız ve üzgün şekilde geçirmesine sebep olamazdım. Bundan daha iyisini hak ediyordu o.

Onu becermek kesinlikle planın parçası *değildi*. Yolculuğumuz boyunca birkaç defa neredeyse kontrolümü kaybedecek gibi olmuştum ama Vegas'ta son raddeye gelmiştim. Sahip olduğum her şeyle pes etmemeye çalışmışım. Fakat yeterince güçlü değildim. Odama fırtına gibi daldığında parçalara ayrılmışım. Hayatım boyunca kimseyle öyle tatlılıkla sevişmemiştim ve bu-

gün bile pişman değildim. Onunla geçirdiğim o gece benim için her şeye bedeldi.

Parmağımı fotoğrafın üzerinde gezdirdim. Diğerlerine geçmek için kendimi ikna edemedim. Fakat yaşadığım müddetçe o fotoğrafları asla silmeyeceğimi de biliyordum.

Telefonumu cebime geri soktuğumda parmaklarım bir metal parçasına değdi. Çıkardım. Güneş ışığının altında, teslim olduğum gün hâlâ takmakta olduğum sahte altından nikâh yüzüğü müz parladı. Başparmağımla işaretparmağımın arasında çevirdikten sonra içimde öfke birikmeye başladı.

Orada durmuş yüzüğe bakarken, neden birdenbire bu kadar öfkelendiğimi çözmeye çalıştım. Doğru kararı verip vermediğimden şüphelenmeye başladığım içindi.

Eddie'nin sabahki sorusu, hiç cevap vermediğim o soru, aklımda yankılandı. *"Sana şunu sormama izin ver. Ya bu hatunun bir yerlerde hâlâ bekâr olduğunu öğrenirsen? İkinci bir şans için hayal kırıklığı yaşamayı riske atmaya değmez mi sence?"*

Yüzüğü parmağıma takarken soruyu cevapladım. *"Sikerler, hem de nasıl değer."*

Telefonu cebimden çıkardım. Kalbim göğsümden çıkacak gibi atarken Google'a yazdım: *Aubrey Bloom Temecula.*

Chance

2 Yıl ve 2 Hafta Önce

"Sanık lütfen ayağa kalkabilir mi?"

Ayağa kalktım. Avukatım da benimle birlikte kalktı.

"Bay Bateman, avukatınız bugün işlediğinizi kabul ettiğiniz suçlamaları size açıkladı mı?"

"Evet Sayın Yargıç."

"İfadenizi dinlemeden önce, size yöneltilen suçlamaları, suçunuzu kabul etmenizin etkisini ve duruşmaya katılmanız gerektiğini anladığınızdan emin olmak zorundayım. Bugün burada yaptığımız prosedürün adı konuşmadır. Size bir dizi soru soracağım ve sonra karara varılmadan önce size hakkınızı savunmanız için bir fırsat verilecek. Bu konu hakkında herhangi bir sorunuz var mı?"

"Yok Sayın Yargıç."

"242 numaralı California Ceza Kanunu'nu ihlalle suçlanıyorsunuz. Kasıtlı adam yaralama suçu. Avukatınız bu suçun unsurlarını size açıkladı mı?"

"Evet Sayın Yargıç. Açıkladı."

"Bir jüri tarafından yargılanmanıza karar verildiğini ve bu-

gün suçlamaları kabul ettiğiniz takdirde bu haktan feragat edeceğinizi anlıyor musunuz?”

“Evet, anlıyorum.”

“Bugün bu haktan feragat etmek ve suçlamayı kabul etmek istiyor musunuz?”

“İstiyorum.”

“Kendi sözlerinizle, suçlandığınız suçun unsurlarını belirtebilir misiniz lütfen?”

“Başka bir insana fiziksel zarar vermekle ve ciddi yaralanmaya sebep olmakla suçlanıyorum.”

“Tamam Bay Bateman. Mahkeme suçlandığınız suçun doğasını ve bugünkü ifadenizin sonuçlarını anladığınızı kabul ediyor. Bölge savcısı ile avukatınız, Mahkeme’nin kabul edeceği bir itiraf indirimi pazarlığı sunacak. Bu pazarlığın şartlarından biri, işlediğiniz suç ve suçlu işleme sebebinizi tüm detaylarıyla anlatmanızdır. Bu, suçunuzun doğasına karşı herhangi bir şüpheyi kaldıracaktır. Şu anda Mahkeme’ye ifadenizi sunmaya hazır mısınız?”

Başımı çevirip çoğunlukla boş olan mahkeme salonuna baktım. Bir mübaşir tırnaklarının altındaki pisliği çıkarıyordu. Gri takım elbiseli birkaç adam başlarını eğmiş telefonlarıyla mesaj yazıyorlardı. Sanki dünyayı sarsan bir olay yoktu, bu her günkü sıradan bir olaydı. Paramparça görünen tek bir yüz vardı. Onun gelmemesi için elimden gelen her şeyi yapmıştım ama ısrarcı olmuştu. Mahkeme salonunun üçüncü sırasında, yıpranmış, ahşap sıralardan birinde kardeşim Adele oturuyordu. Burnu kıpkırmızıydı ve yüzünden sessizce yaşlar dökülüyordu. Bütün detayları tekrar duymak zorunda kalacak olmasından nefret ettim.

Dikkatimi beklemekte olan yargıca çevirdim, başımla onaylayıp sessizce konuştum. “Evet Sayın Yargıç. Hazırım.”

“Pekâlâ. Konuşun bakalım Bay Bateman. Mahkemeye 10 Temmuz gecesi olanları anlatın.”

Zorlukla yutkundum. “10 Temmuz gecesi, bir uyuşturucu satıcısının evine gittim ve onu tehdit ettim...”

Yargıç sözümü kesip avukatımla konuştu. “Bu kişi sözde uyuşturucu satıcısı değil mi? Mağdur herhangi bir suçtan hükümlü değil?”

Avukatım cevap verdi. “Hayır Sayın Yargıç. Mağdurun hüküm giydiği bir suç yok.”

Olaya bak. Gerçek suçlulardan önce ben hüküm giymiş bir suçlu olacaktım.

Yargıç sonraki kısımda benimle konuştu. “Bay Bateman, mağdur kişiye mağdur, sözde uyuşturucu satıcısı diyebilir ya da ismini söyleyebilirsiniz. Aksine tolerasyon gösterilmeyecek. Anlıyor musunuz?”

Çenemi öyle çok sıktım ki inci dişlerimden birini çatlattığımı düşündüm ama onayladım. O bok parçasına *mağdur* dememin hiçbir yolu yoktu. Tüm bu trajedideki tek mağdur Adele’di.

“Devam edin.”

“Dediğim gibi. Sözde uyuşturucu satıcısı Darius Marshall’ın evine gittim ve onu tehdit ettim. Sözde uyuşturucu satıcısı, kız kardeşimin erkek arkadaşıydı. Anladığıma göre başka bir sözde uyuşturucu satıcısıyla bir anlaşmazlığı vardı. Diğer uyuşturucu satıcısının nerede olduğunu söylemesi için Darius’u tehdit ettim. Polis iki haftadır diğer sözde uyuşturucu satıcısını arıyordu ve herhangi bir gelişme kaydedemiyordu. Yardım etmek istedim. Darius adamın nerede olduğunu söylemeyi reddetti.”

“Peki polis neden bu diğer sözde uyuşturucu satıcısını arıyordu?”

Sıraya, ardından kız kardeşime baktım. Kırık dökük görünüyordu. Derin bir nefes alıp devam ettim. “Kız kardeşime tecavüz etti. Darius’la ödeşmek için. Onu dayak yemiş ve yaralı bir halde bırakmadan önce de kardeşime geri döneceğini söylemiş.”

Yargıcın yüzü ilk defa yumuşadı. “Peki Darius Marshall sana istediğin bilgiyi vermeyi reddettiğinde ne yaptın?”

Ufak bir zaferdi ama Yargıç da en sonunda Darius’a *mağdur* demeyi bırakmıştı. “Ona saldırdım.”

“Saldırıda herhangi bir silah var mıydı?”

Avukatıma baktım, sonra yargıca döndüm. "Sanmıyorum Sayın Yargıç..."

"Sanmıyor musunuz? Yani emin değil misiniz?"

"Şey... Olay yerinde hiç silah yoktu. Benim üzerimde de olmadığı gibi. Fakat hayır, emin olamam."

"Peki neden emin olamazsınız Bay Bateman?"

"Çünkü saldırının büyük kısmını hatırlamıyorum."

"Anlıyorum. Hatırlayabildiğiniz son şey ne?"

Biliyordum. Fakat sesli olarak tekrarlamak istemediğimden de emindim. Kardeşim zaten öyle kırıllandı ki.

Avukatım bana fısıldadı: "Bunu yapman gerekiyor Chance."

Boğazımı temizledim. "Darius bana bir şey söyledi. Hatırlayabildiğim son şey o."

"Peki ne söyledi Bay Bateman?"

Avukatım öfke göstermemem için beni uyarmıştı. Yumruğumu açıp konuşmak için sahip olduğum iradenin her zerresini kullandım. "O... kardeşimin bağımlı bir orospu olduğunu ve tecrübe sahibi olmasının iyi olduğunu, gelecek haftaya on gramlık uyuşturucu için onun bunun sikini ağzına alacağını söyledi."

Yargıç anında anlayışlı bir şekilde baktı. "Peki Darius Marshall'ın maruz kaldığı yaralanmaları biliyor musunuz?"

"Bana söylendiğine göre kırık bir burun, çatlak göz küresi, beyin sarsıntısı ve birkaç kırık kaburga."

"Ve siz bu yaralanmalara sebep olan hareketlerinizin hiçbirini hatırlamıyorsunuz?"

"Hayır Sayın Yargıç. Hatırlamıyorum. Size söylediğim şeyi hatırlıyorum ve sonra onun 1925 Harmon Sokağı dediğini hatırlayabiliyorum."

"Peki öyleyse Bay Bateman. Buradaki işimiz bitmek üzere. Birkaç soru daha soracağım, ara vereceğiz ve bu öğlen karar için geri döneceğiz."

Başımila onayladım.

"Yaptıklarınızdan dolayı pişman mısınız Bay Bateman?"

Son soru avukatım ile aramızdaki bir anlaşmazlık sebebiydi.

Bana net bir şekilde yalan söylememi söylememiş olsa da satır aralarını okuyabiliyordum. Fakat buraya kadar gelmiştim. Dik duracaktım. Darius'un ambulansla götürülmesinin üzerinden üç saat geçmeden Adele'e saldıran satıcı tutuklanmıştı. Yargıcın gözlerinin içine bakarak dürüstçe yanıtladım. "Hayır. Yaptıklarımın pişman değilim."

Yargıç bizi mahkeme salonuna yeniden çağırmadan önce saat neredeyse dörde gelmişti. Gözlüğünü çıkarıp gözlerini ovaladıktan sonra konuştu. "Bay Bateman. Suçlamaları kabul etmeniz bir sonucu olarak, oy verme, devlet memuru olma, jüride görev alma ve ateşli silah taşıma gibi bazı vatandaşlık haklarınızı kaybedebileceğinizi anlıyor musunuz?"

Yaptıklarımın sonuçlarını düşünmek için iki ay geçirdikten sonra bile kaybettiğim şeyleri umursamıyordum. Sadece Adele'in geceleri tekrar uyuyabilmesi önemliydi. "Anlıyorum Sayın Yargıç."

"Pekâlâ öyleyse. Bay Bateman, bölge savcısı ile yaptığınız iki yıllık mahkûmiyet yeterli bir ceza olarak görülmüş ve mahkeme tarafından da kabul edilmiştir. Mahkeme ailenizin başından geçenlere anlayış gösterse de, yasal sistemimizin gerektiği şekilde işleyeceğine güven duyulmalıdır. Kafasına göre kanun kesenlerin şehirde dolaşıp kendi uygun gördükleri şekilde intikam almalarına izin veremeyiz. İşlerinizi yoluna koymak için istediğiniz izin, pasaportunuzu teslim etmeniz ve California eyaletinden ayrılmamanız koşuluyla kabul edilmiştir. On dört gün içinde Los Angeles Eyaleti İslahevi'ne teslim olmanız uygun görülmüştür." Yargıç tokmağını vurdu ve işte öylece, hükümlü bir suçlu oluverdim.

Chance

Evim kumsaldan caddelerce uzakta olsa bile havaya okyanus kokusu hâkimdi. Derin bir nefes alıp ciğerlerimi özgürlükle doldurdum. *Kahretsin, iyi kokuyordu.*

İki yıllık cehennem için teslim olmadan önce yaptığım son şey kız kardeşimi rehabilitasyona yatırmak olmuştu. İyi olduğunu biliyordum. Her cumartesi ziyaretime geldiğinde yüzünde görüyordum. Yine de bir sebepten, haber vermeden belirip ona sürpriz yapma konusunda endişeliydim.

Evimin ağır metal kapısının kilidini açtığımda, evim dediğim yüksek tavanlı mekânda pop müzik yankılanıyordu. Duyduğum şeye gülümsedim, kötü müzik zevki çocukluğumuzda beni delirtirdi. "Adele?"

Yenilenmiş bir depoda yaşıyordum –yüksek tavandan dolayı ses normalde daha sessiz çıkardı ama içerideki hoparlörlerden yankılanan Taylor Swift için bu tamamen etkisizdi. "Adele?" Biraz daha yüksek sesle seslendim. Başından geçen onca şeyin ardından onu korkutmak istemiyordum. Hâlâ her şeyden ürküp ürkmemediğini bilmiyordum. Saldırıdan sonra odaya biri girdiğinde sırıyordu, hem de orada olduklarını bilmesine rağmen.

Anahtarımı kapının yanındaki masada duran kâseye bıraktım ve mutfığa yöneldim.

Gömlek ve boxerlı bir adam granit tezgâhımda ütü yapıyordu. Birbirimizi aynı anda fark ettik. Ütüyü bir silahmış gibi kaldırdı, ellerimi teslim olurcasına kaldırdım. "Adele burada mı?"

"Sen kimsin?"

"Rahatla ahbap," diye konuştum sakince, ellerimi sürekli görebileceği şekilde havada tuttum. İki yılı hapishanede geçirmenin tek iyi yanı, şiddet içeren bir durumu nasıl yatıştıracağını öğrenmiş olmamdı. "Ben Adele'in abisiyim. Burada yaşıyorum."

Boxerlının gözleri parladı. "Chance?"

Birimizin ampulünün yanmıştı en azından. "O ben oluyorum."

"Siktir. Üzgünüm. Gelecek hafta çıkıyorsun sanıyordum."

"Kalabalık yüzünden yetersiz alan." Gözlerimi kısarak hâlâ havada tuttuğu ütüye baktım. "Şu şeyi artık indirmek isteyebilirsin belki, ha?"

"Tabii. Elbette. Üzgünüm." Ütüyü tezgâha bırakıp bana doğru geldi, elini uzattı. "Harry. Harry Beecham. Senin hakkında çok şey duydum."

Benimle dalga geçiyor olmalısın! Harry mi? "Keşke ben de aynı-sını söyleyebilseydim."

"Sence giderken uğrayabilir miyiz..." Kız kardeşim mutfağın köşesini dönünce sesi birden kesildi. "Aman Tanrım!" Kollarıma fırladığında beni yere yıkacaktı. "Buradasın! Evdesin!"

"Evdeyim." Adele bana sımsıkı sarıldı. Ağlıyordu ama ona son sarıldığımdakinin aksine bunlar mutluluk gözyaşlarıydı. Küçük kardeşime iyice bakmak için geriye çekildim. Onu iki haftada bir görüyordum ama sadece görmemi istediği şeyin parçalarını görüyordum. Artık yirmi sekizindeydi. Üzerinde etek ve kız işi bir bluz vardı, saçını başının tepesinde toplamıştı. Anne-mize çok benziyordu.

"Sen... farklı görünüyorsun. Yetişkin gibi."

Gözyaşlarını silip eteğini düzeltti. "İş için böyle giyiniyorum. Sana söylemiştim. Artık bir sekreterim."

Harry boğazını temizledi. Herif hâlâ boxerıyla duruyordu. "Geç kaldım. Gitmem gerekiyor. En sonunda seninle tanışmak harikaydı Chance."

Onu inceledim. "Umarım önce bir pantolon giyersin."

Yarından geçerken Adele'in omzuna nazikçe dokundu ve yumuşakça konuştu: "Sabah için izin kullan. Öğlen görüşürüz."

Adele, Boxerlı Oğlana gülümsedi, sonra altdudağını ısırarak bana baktı. "Üzgünüm. Bilmiyordum... Harold çalıştığım muhasebe firmasının ortaklarından biri."

"Muhasebeci mi?"

"Evet." Kız kardeşim gülümsedi. "Normalde çıktığım tarzda biri değil, ha?"

Kız kardeşimin ezik üstüne ezik seçmek gibi bir hüneri vardı. Normalde takıldığı çevreler muhasebe toplantılarına olanak sağlayacak kişiler değildi. "Sana karşı iyi olduğu sürece sorun yok." Kendime engel olamadım. "Tabii ben varken kahrolası bir pantolon giyerse iyi olur."

Adele ile bütün sabahı konuşarak geçirdik. Annemiz hakkın-da konuşmak en zor kısımdı. İki yıl önce olanların ardından kız kardeşim için bu iki yöne de gidebilirdi. Annemizin ölümü onun ilerlemesini engelleyebilirdi. Hayatını gerçekten baştan yarattığını öğrendiğimde rahatlamıştım. Başımdan geçen her şeye değ-diğini gösteriyordu. O... mutlu görünüyordu.

"Ee." Adele içtiğimiz kupaları alıp lavaboya koydu. Kalçasını tezgâha yaslayıp kollarını göğsünde bağladı. "Onu görecekmisin?"

"Kimi?" *Neden yine bu oyunu oynuyordum ki? Kimden bahsettiğini çok iyi biliyordum.*

"Karını." Gözleriyle parmağımda unuttuğum yüzüğü işaret etti. Elimini cebime soktum.

"O karım değil."

Adele gözlerini devirdi. "Sahte karını. Neyse işte. Onunla görüşecek misin?"

“Bu konuyu hiç açma Adele.” Baş başa ilk ziyaretimizde kendimi kaybetmiş ve kardeşime Aubrey’yle ilgili içimi dökmüş-tüm. Anında pişman olmuşum. Sonraki yirmi üç ayı Aubrey’ye yazmam ve nerede olduğumu söylemem için ikna etmeye çalışarak geçirmişti. Hatta Aubrey’ye ziyarete gidip sohbet etmeyi ve umudu canlı tutmayı bile önermişti.

“Daha onunla ilgili şeylere bakınmadın mı?”

“Henüz dışarı çıkalı üç saat oldu.”

Kız kardeşim gözlerini kıstı. “Öyleyse bu evet anlamına mı geliyor?”

Başımı iki yana sallayıp cevap vermedim ama cevabı biliyor-du. “Gidip uzun, sıcak bir duş alacağım. Uzun zaman oldu.”

Kardeşimin yüzündeki umutlu bakış düşüverdi. Ona doğru gittim ve göz göze gelebilelim diye çenesini yukarı kaldırdım. “Hey. Seninle gurur duyuyorum. Artık geçmişi düşünmeyelim, olur mu? Özgürüm. Sen saçını lanet olası bir topuz yapmışsın ve kaşığın süzgeç olarak icat edildiğini düşünen bir adamla çıkıyor-sun. Sonuç olarak her şey yolunda derim ben, ne dersin?”

Gözleri doldu yine, bana son bir kez daha sarıldı. Kardeşim iyiydi. Bu akşam gönül rahatlığıyla uyuyabilirdim. Las Vegas’ta Aubrey’yi uyurken bırakıp gittiğimden beri ilk defa rahatça uyuyacaktım belki de. Bunu düşününce uzanıp göğsümdeki sancıyı azaltmak için ovaladım.

“Bu akşam eve geldiğimde burada olacak mısın?”

“Aslında kuzeye gitmeyi düşünüyordum. Bir iş fırsatını görmeye gideceğim,” diye yalan söyledim. Birdenbire, canım başka bir yolculuğa çıkmak istiyordu.

91 numaralı karayolundan I15’e geçtiğimde ve Temecula için ilk tabelaları görmeye başladığımda endişem arttı. Nereye gittiğimi ya da oraya vardığımda ne bok yiyeceğimi hiç bilmiyordum ama iyi olup olmadığını görmem gerekiyordu.

Benzinlik ve market karışımı bir yerde durarak tipik takipçi

atıştırma lıkları aldım. Fun Dip, Sour Patch Kids,* patlamış mısır ve elbette, Pixy Stix. Kasiyer bana, ortaokulun köşesinde çocukları minibüsüne çağırabilirmişim gibi bir bakış attı. Omzumu silkerek, "Tatlıya zaafım var," dedim. Umurumda bile olmadı.

California'nın bu kısmında üç yüz altmış beş günün üç yüz otuzunda hava güneşli olabilirdi ama pikap kamyonetle Temecula şehir merkezine giden Jefferson Caddesi'ne girdiğimde yağmur yağmaya başladı. Saat neredeyse beşti. Sokağın üzerine dizilmiş ofislerden takım elbiseli insanlar çıkmaya başladı. 4452 yazan uzun binayı bulup yarım blok öteye park ettim ve koltuğuma yerleşip bekledim. Kısık sesli müzik ve şekerle dolu bir çantayla gecenin kalanı boyunca burada oturup basit şeylerden zevk alabilirdim. Bu kadar uzman bir takipçi olacağımı kim düşünürdü ki?

Onu görene kadar iki saat geçti. Binadan dışarı çıktı ve önündeki kaldırıma yağmur yağarken binanın çıkıntısının altında durdu. Görülmek istemediğim için koltuğumda daha aşağı kaydım, ona sadece direksiyonun üzerinden bakıyordum.

Çok güzel görünüyordu. Kestane rengi saçları daha uzundu, dalgaları daha gevşekçe sırtının yarısına kadar dökülüyordu. Zümrüt yeşili, ipeksi bir bluz solgun tenini daha çarpıcı bir hale getirmişti. Siyah bir etek kalçalarını sarmalıyordu ve arkasını göremiyor olsam bile kumaşın o şekilli kışına nasıl tutunduğunu hayal edebiliyordum. Muhteşem. Kaliteye ve şımarıklığa sahip olduğunu biliyordum. İki yıl olmuştu, yine de onun için hissettiğim şey azıcık bile azalmamıştı. O yüzden herifin birinin elini onun ince beline doladığını gördüğümde direksiyonu tutan parmaklarım bembeyaz oldu.

Orospu çocuğu. Yalnız olmasını beklemiyordum ama gördüğüm şeye hazırlıklı değildim. Lacivert takım elbiseli ve Clark Kent gözlükleri takan pislik bir şemsiye açtı ve Aubrey'yi yanına çekti. *Benim Aubrey'm.* Adam onu yağmurdan koruyarak sokağın karşısındaki park alanına götürürken ve görüş alanımdan

* Bir çeşit ekşi jelibon. -yhn

çıkarken nefes almadım. Dakikalar sonra caddeye bir araba çıktı, trafiğin izin vermesini bekliyordu. Arabadaki gülümseyen yüzlerini görmeden önce bile onlar olduğundan emindim. Siyah bir lanet olası BMW. Adamın adı büyük ihtimalle Biffy'ydi.

Karamsar bir halde iki saat daha kamyonetimde oturdum, onları takip etmedim. Eğer sadece herifin biriyle yürüdüğünü görmek bile beni paramparça ettiyse, fazlasını görmeye hazır degildim. Fakat gitmeye de hazır degildim.

Niyetim öfkelenip içmek değildi. Öte yandan, birkaç saat öncesine kadar takip etmeyi de planlamıyordum. Aubrey'nin Jefferson'daki ofisine sadece birkaç sokak ötedeki bir motele giriş yaptım ve odamı bile görmeden önce bitişindeki bara girdim. Şimdi, üç saat sonrasında küfelik olmuştum. Barmen Carla ile anında tanışmıştık.

"Bir taneye daha hazır mısın Avustralyalı?"

Bardağımı kaldırıp içindeki buzu salladım. "Durmadan doldur Carla bebeğim." Bana doğru gelip işveli bir gülümseme atarak bardağımı doldurdu. Bu kadın cidden seksiydi. 1940'lı yılların poster kızlarına benziyordu, saç başının tepesinde eski moda kıvrımlarla yapılmıştı. Boynundan yukarısı Amerika'nın nostaljisi gibi görünüyordu. Fakat kolları rengârenk dövmelerle doluydu. Modern zamanın Jessica Rabbit'i gibiydi.

Normalde az içen biri idim, sert içki yerine bira ya da şarap içerdim ve bu zehri en son tüketişimin üzerinden iki yıl geçmişti. Dördüncü rom ve kolamı bitirdiğimde, düşündüğümde daha sarhoş olduğumu fark ettim; dilim dolanıyordu ve... sorunlarımı hiç tanımadığım bir barmene anlatıyordum. İki saatten kısa sürede Bebek Carla'ya bütün hayat hikâyemi anlatmıştım bile.

"Peki neden korkuyorsun?" diye sordu, kollarını bara yasladı.

"Onu incitmek istemiyorum."

"Kulağa zaten incitmişsin gibi geliyor."

Haklı olduğu bir yan vardı.

“Ne düşündüğümü bilmek ister misin?”

“Başka hangi sebeple bu akşam burada olayım ki?”

Carla güldü. “Bence sen *kendin* incinmekten korkuyorsun.”

Ertesi sabah uyandığımda korkunç şekilde akşamdan kalmalığımdı. Haykıran bir baş ağrım olmasına ve ağzımda bir çöl varmış gibi hissetmeme rağmen, şafağın ilk ışıklarıyla bedenimi yataktan dışarı sürükledim. Aubrey takım elbiselinin biriyle ayrılmıştı, hoşuma gitmeyecek kadar rahat görünüyordlardı. İşe birlikte gelip gelmeyeceklerini görmem gerekiyordu.

Ofisinden üç bina ötede bir Starbucks vardı, işten önce buraya uğrayabilme ihtimali olduğunu düşündüm. O yüzden bütün bloğu görebileceğim bir yere park edip pozisyonumu aldım. Üç saat geçti. İkinci bir kahve almaya çaresizce ihtiyacım vardı ve Aubrey’den bir iz yoktu.

Torpedo gözünden bir beysbol şapkası çıkardım ve güneş gözlüğü taktım. Harika bir gizlenme tekniği değildi ama şu anda onunla karşılaşma olasılığım çok azdı. Ayaklarım betona değdiği anda köşeyi döndüğünü gördüm. *Siktir*. Bir an için donakaldım ve sonra neyse ki içgüdüme devraldım.

Hemen kamyonetime geri atladım ve aşağı kaydım. Telefonuyla mesaj yazmakla meşguldü ve Starbucks’ın kapısına gelene kadar başını kaldırmadı. *Bu yakındı*.

Birkaç dakika sonra beyaz, orta boy bir kahve bardağıyla dışarı çıktı ve benden tarafa hiç bakmadı. *Lanet olsun*. Giderken de gelirken olduğu kadar güzel görünüyordu. Ayrıca yalnızdı.

O öğleden sonra aynı şeyi yaptım. Onu beş dakikalığına görmek bile bütün günü değer kılmaya yetiyordu. O yüzden ertesi gün tekrar gittim... ondan sonraki gün de. Aubrey’nin belli bir rutini vardı. Şaşırmadım. Dokuz buçukta geliyor ve yedide çıkıyordu. Akşam takiplerimin üçünün ikisinde, işten çıktığında o şerefsiz herif onunlaydı.

Hatta ben bile bir çeşit rutin oluşturdum. Sabah takiplerim

için şafakla birlikte kalkıyordum ve günümü günbatımıyla bitiriyordum. Aradaki zamanda birkaç saatliğine ayrılıp iki kasaba ötedeki bir spor salonuna gidiyordum. Akşamlarıymısa, dertlerimle Bebek Carla'yı boğarak geçiriyordum.

Bu sabah ise ben gitmeye hazırlanırken otel, kahve sürahisini hazırlamamıştı ve biraz kafein almak için ölüyordum. Aubrey'nin rutinini hemen hemen çözdüğüm için kamyonetimden çıkıp onun Starbucks'ına girdim. İçeride olmak bana heyecan verdi, gerçi onun saatlerce gelmeyeceğinden emindim.

Kendime sade kahvemi söyledim, kasadaki genç kız gülümse-di. "Size başka bir şey getirebilir miyim?"

"Hayır. Bu yeterli. Teşekkürler." Sonra ağzımdan bir fikir kaçı-verdi. "Aslında var. Her sabah dokuzu yirmi geçe buraya gelen kadını tanıyor musunuz? Kestane rengi saçları var ve muhtemelen üç pompa yağsız vanilya kremalı, az köpüklü, ekstra sıcak latte söylüyor."

"Tabii. Aubrey."

Cebimden bir yirmilik çıkarıp kıza uzattım. "Bugünkü kahvesi benden."

Kız kafası karışmış göründü.

"Üstü kalsın. Bir de, ona kahve ısmarlamak isteyen adamın tipini ona tarif etmeyin, olur mu?"

Omzunu silkip yirmiliği kotunun ön cebine soktu. "Oldu bilin."

Birkaç saat sonra Aubrey'nin tam saatinde oraya girmesini izledim. İçeri girerken mesaj yazıyordu. Fakat elinde üç pompa yağsız vanilya kremalı, az köpüklü, ekstra sıcak lattesıyla, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle oradan çıktığında, o gülümsemeyi yüzüne konduruşumun son defa olmamasını istediğimi biliyordum.

Chance

Birkaç günün ardından takip yolumu değiştirmeye karar verdim. Henüz Aubrey'nin evine gitmemiştim. O isteyken evine gitmek bana hayatı konusunda bazı ipuçları verirdi; adı lazım değil ama Clark Kent'in mal ikiziyle düzüşüp düzüşmediğine dair. Onunla yüzleşmeden önce mümkün olduğunca fazla bilgiye ihtiyacım vardı, bazıları beni hasta edecek olsa bile.

Arabayı önüne çektiğim ufak, kahverengi, tek katlı evin dış tarafı tipik Aubrey gibi görünüyordu. İlginç, biraz dağınık ama aynı zamanda alışılmadık ve büyüleyici şekilde güzeldi. Gerçi gözüme takılan ilk şey ön bahçedeki çimler oldu. Sanki aylardır kesilmemiş gibi görünüyordu. Ne çeşit sikik bir adam kadınının çimlerinin on santim uzamasına izin verirdi?

Pislik.

Beysbol şapkam ve güneş gözlüklerimle herhangi bir meraklı komşu olmadığından emin olmak için etrafa bakındım. Pencereden içeri bir göz attığımda dışarıdan daha düzenli olduğunu gördüm. Oturma odası krem rengi mobilyalarla döşenmişti ve sehpanın üzerinde ipek çiçekler vardı. Orada bir adamın yaşayıp yaşamadığına dair herhangi bir belirti yoktu.

İçeride bir gölgenin hareket ettiğini görünce neredeyse çalılardan arasına düşecektim. Aubrey olamazdı çünkü buraya gelmeden önce onun güvenli bir şekilde ofis binasına girmesini beklemiştim.

Evindeki kimdi be?

Adrenalinle doldum. Evin diğer tarafındaki pencereye yürümeye karar verdim, fazlasıyla büyümüş çimlerin arasından geçtim, yine uzun çimenlere söve söve yürüdüm.

Pencere pervazına dayanmış yüzü gördüğümde ödüm boku ma karışacaktı. Herhangi bir yüz de değildi.

“Hassiktir, olamaz!” diye bağırđım.

Sesim onu korkutmuştu herhalde, doğruca yığılıverdi.

Mutton. *Siktir be. Mutton!*

Pencereden keçinin yerde uzanmasını izledim. Bayılmıştı. *Tabbii ki. Hay senin.* Onu uyandırmaya çalışarak pencereye vurmaya devam ettim.

“Hadi küçük adam. Uyan.”

Birkaç dakika sonra en sonunda vücudunu kıvırdı ve dik durdu. Daireler çizmeye devam ediyordu, altüst olmuş gibiydi. Ona ulaşmam gerekiyordu ve pencereyi kırarak açmaya karar verdim. Mecbur kalırsam değıştirdim. İlk çekişimde kolayca yukarı kayarak beni şaşırttı.

Penceresini açık bırakacak kadar deli miydi? Gece de böyle uyuyordu herhalde, herhangi bir manyağın isterse yatak odasına girmesini kolaylaştırıyordu.

Gelecekte bunu hatırlamam gerekecekti.

Pencereden yarıya kadar girdim. Bana doğru gelmesi için ellerimi kör bir keçinin önünde salladım. “Hergele! Benim. Buraya gel ahabap.”

Hayvan doğruca bana doğru gelip yüzünü avucuma dayadı. Başını eskiden yaptığım gibi nazikçe kaşıyarak konuştum, “Sen akıllı bir oğlansın. Hâlâ burada olmana inanamıyorum.” Kendi kendime homurdandım. “Sen delirmişsin prenses. Tamamen kafayı yemişsin. Ama onu tutmana memnunum.”

Bana deli diyebilirsiniz ama beni hatırlıyordu sanki. Uzun bir şekilde *meeledi*. İkinci seferde resmen ‘babaaa’ gibi söylediğine yemin edebilirdim.

“Burada neler oluyor bakalım? Sen benim casusumsun. Mutlu mu? Benden nefret ediyor mu? Söyle bana.”

“*Mee.*”

Başını daha sertçe kaşıdım. “Heh, senden fayda yok.” Yüzümü yalamaya başladı. “Tanrım. Leş gibi kokan nefesini özleyeceğimi hiç düşünmezdim.”

Mutton gitmeme izin vermedi. Komşulardan birinin beni hırsız sanabileceği aklıma geldi. Hayatımın şu noktasında tutuklanmak ihtiyacım olan son şeydi. Gözlerimi odada gezdirdim ve dolabın kapağında bir erkek takım elbisesinin asılı olduğunu gördüm. Yüreğim sancılandı.

Keçiyi alnından öptüm. “Gitmem gerek. Geri gelip seni tekrar göreceğim. Söz veriyorum.”

Homurtular çıkardı.

“Biliyorum. Artık bana güvenmiyorsun. Şu anda güvenmen için hiç sebebin yok. Yeniden kazanmam gerek.”

Geldiğimden beri ilk defa boynundan sallanan metal parçasını fark ettim. “Bu halt da ne? Sana tasma mı takıyor?” İsme daha yakından baktım.

Pixy.

Birden daha hızlı atmaya başlayan kalbim umutla doldu. Parmağımı süslü harflerin üzerinde gezdirdim. Son iki yılda yaşadığım her şeyin ardından, neden bu ânın gözlerimin dolmasına sebep olan ilk an olduğunu bana sormayın. Bunu sürdürmem için gereken doğru bir işaretti. Sonuçta belki de ölmemi dilemediğini gösteren küçük bir umut işaretiydi.

Beni bırakmasını sağlamak birkaç dakikamı aldı. Benimle gelmek için pencereden atlamaya çalışıyordu. En sonunda pencereyi kapatabildim.

Arkamı döndüğümde keçinin yüzü hâlâ pencereye yapışmış vaziyeteydi. Hayatıyla ilgili daha fazla ipucu öğrenmek için evi

daha çok gezebilirdim ama o kadarı şansımı zorlamak olurdu. Mutton'a... *Pixy*'ye de söylediğim gibi... hayatlarına tekrar dönme şansımı kazanmalıyım, çalmamalıyım.

Şehir merkezine dönmeden önce halletmem gereken bir iş daha vardı. Eve gelirken yolumun üzerinde bir ev eşyaları dükkânı gördüğümü hatırladım.

Oraya çabucak uğradıktan sonra gösterişsiz bir çim biçme makinesiyle geri döndüm.

Aubrey'nin bahçesindeki çimleri biçmem kırk dakikamı aldı. Evin yan tarafına gittiğimde *Pixy*'yi hâlâ aynı yerde beklerken gördüm. Yanımdan geçen birkaç komşuya yüzümde kocaman bir gülümsemeyle el salladım. Bahçe işi yapan gerçek bir erkek için Biffy Clark Kent'in tembel kıcını terk ettiğini varsaymalarını umdum. Ya öyle olacaktı ya da belki de sadece bir bahçıvan olduğumu düşünmüşlerdi.

Çimlerdeki pürüzsüz izlere hayranlıkla bakarak elimin tersiyle alnımı sildim. Buradaki işim bitmişti ama asıl iş daha yeni başlıyordu.

O akşam, nasıl becerdiysem onu kaçırmıştım. Ya öğlen çıkmıştı ya da hâlâ içeride geç saate kadar çalışıyordu. Sekiz buçuğa kadar bekledikten sonra en sonunda pes ettim ve bara gitmek için isteksizce ayrıldım. İçimde beni tüketen kocaman bir hayal kırıklığı hissi vardı. Günün sonunda Aubrey'yi görmek her zaman ödülümüdü ve bugün kandırılmışım gibi hissediyordum.

"Bebek Carla, yolla gelsin," dedim her zamanki tabureme otururken.

Tezgâhı siliyordu. "Avustralyah! Bu akşam geç kaldın. Taki bin uzun mu sürdü?"

"Eh. Bugün o kadar harika değildi."

İçkimi vermek için tezgâhı silmeyi bıraktı. "Ne oldu?"

"Günün sonunda ne olduysa onu kaçırdım."

“Yeteneğini kaybediyorsun,” derken koyu ahşap tezgâha rom-kolamı bıraktı.

“Bir şeyi kaybediyorum... aklımı belki de.”

Carla dirseklerine dayanarak eğildi, devasa göğüs dekoltesini gözler önüne serdi. “Bugün iyi olan bir şey var mı?”

Gülmeye başladım. “Aslında harika bir şey oldu. Keçimi buldum.”

“Çekicini mi?”

Tekrar güldüm. “Keçimi. K ile.”

Gözleri büyüdü. “Ne?”

Ona hikâyeyi anlatmaya koyuldum, Aubrey ile birlikte yoldayken onu bokun –gerçek anlamda– içinde bulduğumuzu.

“Yaa... bu çok tatlı. Yani senin çocuğun gibi bir şey.”

“Aubrey de öyle söyledİ.”

Yüzümdeki melankoli hissini fark etmişti herhalde. “Sorun ne?”

“Odasında bir adamın ceketi vardı. Sanırım adam onunla yaşıyor. Belki de nişanlı ya da evli bile olabilir.”

“Şey, bunu bilemezsin, değil mi? Çünkü onunla *konuşmadın*.” Sildiği bezi alıp şakayla başıma doğru savurdu.

“Bunun dikkatle halledilmesi gerekiyor. Batırmak istemiyorum.”

“Dikkatlice halletme var, bir de kaçınma var. Daha ne kadar böyle kapıda kamp kuracaksın? Yara bandını hızlıca çekmen lazım dostum.”

İçkimden son bir yudum daha aldıktan sonra bardağı indirdim. “Haklı olmandan nefret ediyorum Bebek Carla.”

“O zaman benden her zaman nefret ediyor olmalısın.” Göz kırptı.

Ertesi sabah Aubrey işe giderken inanılmaz güzel görünüyordu. Rüzgârlı bir gündü, saçlarını daha da söz dinlemeyen bir hale

getirmişti. Her zamanki gibi Starbucks'ta durup kahvesini aldıktan sonra binaya yöneldi.

Göğsümdeki sızı gittikçe büyüyordu çünkü o günün yaklaş-tığını biliyordum. Birkaç gün içinde "yara bandını çekeceğime" yemin etmiş olsam bile, yine de ona nasıl yaklaşacağımı hâlâ çö-zememişim.

En sonunda güvenle içeri girdiğinde derin bir soluk verdim ve Starbucks'a gidip kendi kahvemi almak için kamyonetimden çıktım. Bu sabah yine akşamdan kalmaydım; alarmı duymayıp uyuyakalmıştım, ondan önce gelip kahvesini ödeyemeyecek ka-dar geç gelmişim.

Bugün yeni bir şey denemeye karar verdim. Aubrey'yi tatmak istedim. *Şey, keşke tabii. Onun yerine tadının nasıl olduğunu gör-mek için her zaman sipariş ettiği şatafatlı kahveden sipariş ver-meye karar verdim.*

"Büyük boy, üç pompa yağsız vanilya kremalı, az köpüklü, ekstra sıcak latte alacağım."

Genç kasiyerin yüzü beni her görüşünde olduğu gibi aydın-landı sanki. "Bugün onun kahvesini... kendinize mi söylüyorsunuz?"

"İşleri değiştiriyorum, evet."

"Adınız ne?"

"Adımı ne yapacaksınız?"

"Sadece özel içeceklerle uygulanan bir prosedür. İçeceklerin üzerine yazıyoruz."

"Ah... Chance."

Adımı siyah bir kalemle bardağın kenarına yazdı ve siparişi-mi almam gereken tezgâha doğru yürüdüm.

Baristanın benimkinden önceki içecekleri hazırlamasını izle-dim. Pişirme ve köpük yapma arasında ne biçim bir süreç vardı. Bir fışkırtma için beş papel alıyorlarsa karmaşık olsa iyi ederdi.

Kasiyerin sesini duydum. "Aubrey. Niye bu kadar çabuk geri döndün?"

Gözlerim anında ona yöneldikten sonra hemen beysbol şapkamı aşağı indirdim ve arka duvara doğru döndüm. Kalbim gümbürdedi. Göğsüm kasıldı. Midem bulandı. Bir adrenalin patlaması oldu.

Ah, siktir.

Siktir.

Siktir.

Siktir.

Kalbim hiç bu kadar hızlı atmamıştı. Arkamdan gelen sesini duydum. “Erkek arkadaşım konuşmak için ofisime geldi ve dirseğiyle kahvemi devirdi. Masamın her yanına döküldü.”

Sikik sakar.

“Üzüldüm. Sana ücretsiz bir tane daha getireyim.”

“Çok teşekkürler Melanie. Buna çok memnun olurum.”

Sanki duvarlar üzerime kapanıyordu. Isınan sütün sesi aniden sağır ediciydi. Sırtımı duvara dönüp arkasından yavaşça geçip gidebilir miyim, diye merak ettim. Tam hareket etmeye başladığım sırada kahvemi hazırlayan çocuk, “Chance!” diye seslendi.

Aubrey, “Chance mi dediniz?” dedi.

O anda tam arkasıdaydım.

Aubrey’ye masumane bir ilgi duyduğumu düşünen Melanie, çöpçatanı oynamak için o ânın iyi bir zaman olduğuna karar verdi. Beni gösterdi. “Chance önceki gün kahvenin parasını ödeyen adam. Tam şurada.”

Aubrey öyle hızlı döndü ki sergilenmek için dizilmiş plastik, buzlu içecek bardaklarını domino taşı gibi yere devirdi.

Az önce yarattığı felaketten rahatsız olmamış gibiydi, elini göğsünde tutarak öylece bana bakıyordu. Sanki kalbini içeride tutuyordu.

Beysbol şapkamı çıkarıp göğsüme dayadım. Yalvaran gözlerle, “Prenses,” diye fısıldadım.

Bana sanki bir hayalet görmüş gibi bakarken, başını “bu olmaz” der gibi iki yana sallıyordu.

Ona doğru bir adım attım.

Elini yukarı doğru kaldırıp beni olduğum yerde durdurdu. "Hayır! Bana yaklaşmaya cüret etme."

Kalbim mideme kadar düşüverdi ve iç organlarımla burulduğumu hissettim.

Olayların böyle olacağını düşünmemiştim.

Ellerimi yukarı kaldırdım. "Gelmeyeceğim ama lütfen, sadece beni dinle."

"Beni takip mi ediyordun?"

"Pek sayılmaz."

İkimiz de sessizleştik. Utançla dolarak eğilip devirdiği bardakları toplamaya başladım. Aubrey olduğu yerde donakaldı.

Meraklı Melanie tezgâhın arkasından konuştu: "Neden sadece söylemesi gerekenleri dinlemiyorsun?"

Aubrey'nin göğsü hâlâ şişip iniyordu. En sonunda konuştu: "Sana şunu sorayım Melanie. Eğer bir adam seni önemseydiğini inanmanı sağlasaydı, sonra seni becerseydi ve ertesi sabah hoşça kal yazan bir kâğıt bile bırakmadan gitseydi, onu dinler miydin?"

"Muhtemelen hayır." Sonra gülererek, "Şey, eğer Chance'inki gibi bir kıcı varsa, belki," diye ekledi. Diğer kadın çalışanlardan biri kıkırdadı.

Aubrey bana gözlerinde hançerlerle bakıp devam etti: "Tamam... Peki ya ardından iki yıl boyunca hiçbir temasta bulunmadıysa, sonra bir anda yaşadığın şehirde belirip seni takip ediyorsa, onu dinler miydin?"

"Kesinlikle hayır," dedi Melane. "Bu sadece garip."

"Davamı sundum."

Aubrey yanımdan geçip kapıdan çıktı. Gitmişti.

Kalbimi söküp bana yedirmiş gibi hissederek, Starbucks'ın ortasında yenik bir halde durdum.

Bir dakika boyunca dükkânın penceresinden dışarı boş boş baktıktan sonra kafamın içinde korkunç bir şekilde anneminki-ne benzeyen bir ses duydum. "Hayallerimi girdikleri yerden çıkar ve onun için savaş."

Ve bu kısa süreli felcimin sonu oldu.

Kapıdan dışarı fırlayıp sokaktan aşağı koşturdum, binaya girmeden önce ona yetişebilmeyi umuyordum.

Aubrey'nin nerede olduğuna dair bir işaret yoktu. Dönen kapılardan geçtiğimde onu asansörü beklerken buldum. Birinin içine girdiği anda kapıları açmak için elimi araya soktum.

Yalnızdı.

Yüzünden gözyaşları akıyordu. *Ağlıyordu.*

Asansör yukarı çıkarken durdurma butonuna bastım.

"Ne bok yiyorsun sen?" diye bağırdı.

Nefes nefese, "Eğer bu beni dinlemediyi sağlayabilmenin tek yoluysa, o zaman öyle olsun," dedim.

"Beni istersen burada, ne bileyim, iki yıl falan tutabilirsin. Seninle konuşmayacağım. Belki o zaman nasıl hissettirdiğini anlarsın."

Kollarımı titreyen bedeninin yanlarına dayayarak onu sıkıştırdım. "Seni her zamanki kadar inatçı gördüğüme memnun oldum prenses."

Yakınlığımdan rahatsız olmuş görünerek konuşmadan önce yutkundtu. "Ofise geri dönmem gerekiyor. Şu asansörü çalıştır, yoksa polisi arayacağım."

"Şokta olduğunu anlıyorum. Bu şekilde öğrenmemen gerekiyor."

"Kalbini parçalara ayıran kişinin artık seni takip ettiğini öğrenmenin iyi bir yolu var mı?"

Haklı olduğu bir nokta vardı.

"Muhtemelen hayır. Fakat açıklamama izin vermelisin."

Sonrasında ağzından çıkan sözleri duymak benim için zordu. "Seni aşmak ne kadar uzun zamanımı aldı, farkında mısın? Hayatım daha yeni yeni normale dönüyor. İki yılın ardından geri dönüp de, seni bırakmak için o kadar zorlukla savaştıktan sonra yeniden hayatıma girmene izin vermemi bekliyor olamazsın. En sonunda seni aştım. Lütfen. Gitmen için sana yalvarıyorum."

Kalbim öyle sıkışıyordu ki patlayacak gibiydi.

Gitmeme izin vermişti.

Şey, çok kötüydü. Çünkü ben geri döndüm.

“Gideceğim... şimdilik. Fakat neler olduğunu açıklamama izin vermeyi kabul edene kadar buradan ayrılmayacağım. Eğer her şeyi dinledikten sonra hâlâ gitmemi istersen, Tanrı’ya yemin ediyorum ki yaşadığın müddetçe beni bir daha asla görmeyeceksin Aubrey.”

Bana bakarken gözleri tekrar dolmaya başladı. Gözlerimi onunkilerden ayırmadan asansörü çalıştırdım ve sonraki katın tuşuna bastım.

“Sunrise Motel’de, sekiz numaralı odada kalıyorum. Hâlâ eski telefon numaramı kullanıyorum. Dinlemeye hazır olduğunda beni ara.”

Kapılar kayarak açıldığında dışarı çıktım, Aubrey’yi asansörde onu onun tarafına atarak bıraktım. Sadece topu patlatmayı tercih etmemesini umuyordum.

Chance

Mağdur, takipçinin varlığının açık bir şekilde farkındayken bu yaptığım hâlâ takip etme sayılır mıydı ki? Artık Aubrey şehirde olduğumu bildiği ve yakalanma riskim ortadan kalktığı için tamamen farklı bir deneyimdi.

Sonraki hafta boyunca, resmen bir mucize olmasını umarak Temecula'da kamp kuruyordum. Tek gerçek stresim, beni aramasını beklemektir. Durmadan telefonumu kontrol ediyor, belki de aradığını kaçırdım, diye düşünüyordum. Fakat hiç aramadı.

Onu zaten yaptığımdan daha çok kızdırmak istemediğim için, birkaç günlüğüne ofisinin dışında beklemeye bir ara vermeye karar verdim. Onun yerine bütün sabah spor salonunda deli gibi çalışıp bezginliğimi vücudumdan çıkardım. İki yıldır bir kadına dokunmamıştım, istediğim tek kadın ise belli ki başkasıyla birlikteydi ve benden ölesiye nefret ediyordu. O yüzden onu geri alana kadar ağırlık kaldırmak benim başa çıkma yolumdu. Yalnızca Aubrey'yle yapabileceğim şeylerin hayalini kuruyordum.

Spordan sonra öğlenin ilk saatlerinde onun evine gidip çimleri biçmeye devam etmiştim. Birisinin icabına bakması gerekiyordu, Tanrı aşkına. Kuru yaprak serdim, iki prenses çiçeği çalıştı

ektim. Prenses çiçeği diye bir şeyin olduğu kimin aklına gelirdi ki? Kusursuz seçimdi.

Komşular beni çalışırken görmeye alıştı. Pikap kamyonetim ve arkasındaki çim biçme makinemle, işimin bahçıvanlık olduğunu düşünüyorlardı. Terleten sıcaklığın altında günlerce çalıştıktan sonra tenim daha koyu bir tona bürünmüştü. Son zamanlarda bebek arabalı annelerin sayısında da bir artış vardı. Ellerimde toprakla onlara el sallıyordum. Bu yeni kadın izleyicilerden bazıları günde birkaç defa geçiyordu.

Ancak öğlenlerimi Aubrey'nin bahçesinde geçirmemin en iyi yanı keçiyile geçirdiğim vakitlerimdi. Her zaman pencerenin önündeydi, sanki beni bekliyordu.

Pixy.

Hâlâ ona o şekilde seslenmeye alışmam gerekiyordu.

Ona öğle yemeği getirmiştım. Birlikte yemiştik. Taze çimen kokusu ile birlikte onun nefesinin kokusuna sağlıksız bir şekilde bağımlı oluyordum.

Leş kokulu Hergele.

Akşam rutinim de her zamankiyle aynıydı. Bara gidip bütün sorunlarımı Bebek Carla'ya dökölüyordum.

Ancak bir Cuma gecesi, rutinimde sürpriz bir değişiklik oldu. Bardaki taburemde otururken Carla, "Aubrey'nin nasıl görüldüğünü söylemiştin?" diye sordu.

"Niye ki?"

"Sadece bana onu tarif et."

"Minyon ama kıvrımlı, dalgalı kestane rengi saçları, kocaman gözleri, krema gibi teni..."

"Mesela leopar desenli bir ceketini var mı?"

Çenemi kaşıdım ve bir sabah ofise giderken öyle bir şey giydiğini hatırladım. "Evet... evet, var. Ne oldu?"

"Sanırım az önce buradaydı. Tarife uyan bir kadın ön pencereden bize doğru baktı. Onunla göz teması kurduğumda gitti."

Arkamı döndüm. "Ne?"

Carla elini kapıya doğru salladı. "Peşinden gitsene."

Hiç düşünmeden taburemden atladım ve dışarı koşturdum. Aubrey'nin Audi'si park alanından çıkıyordu. Hızla yola çıktı-ğında kalp atışım hızlandı. Bara yürüyerek geldiğim için onu takip bile edemedim. Arabayı uçar gibi kullanan küçük prensesim onu duramayacağım kadar hızlıydı.

Telefonumu çıkarıp numarasına bir mesaj yolladım.

Ben: Şimdi kim kimi takip ediyor?

Cevap yoktu. Birkaç dakika sonra bir mesaj geldi. Kalbim fırlayacaktı sanki.

Aubrey: Tesadüftü.

Ben: Araba sürerken mesaj atma.

Aubrey: O zaman niye bana mesaj yolladın? Ayrıca bana ne yapacağımı söyleme.

Ben: Kenara çek prenses.

Aubrey: Seni takip etmiyordum.

Ben: Arabanı kenara çekene kadar bana mesaj atma.

Ekranıma bakarak park alanında öylece durdum. Birkaç dakikanın ardından telefonum tekrar titredi.

Aubrey: Her gece yaptığın şey bu mu? Kadın bulmak için kasabadaki barları mı dolaşıyorsun?

Ben: Park ettin mi?

Aubrey: Evet.

Ben: Ben bu şehirde sadece tek bir kadın için dolaşıyorum. Bahsi geçen kadın beni içmeye yönleltiyor. Dolayısıyla, bara.

Aubrey: Keşke sadece evine gitsen. Bana mesaj atmayı bırak.

Ben: Mesaj atmayı keseyim mi? Titreşimi sevdiğini sanıyordum.

Cevap yoktu.

Bununla biraz ileri gitmiş olabilirdim. Onunla eskisi gibi şakalaşmak için fazla erkendi. Başka bir mesaj yolladım, eve gitmemi söylemesine karşı ona dürüst bir cevap yolladım.

Ben: Benim evim senin olduğun yer.

Aubrey: Vegas'ta beni becerip terk ettikten sonra evimizi yakıp yerle bir ettin.

O kelimeleri görmek canımı öyle çok yaktı ki. Cevap vermeden önce neredeyse bir dakika boyunca onlara baktım.

Ben: Yaptığım şeyi yapmamın bir nedeni vardı ve sana bunu yüz yüze açıklamam gerekiyor. Mesajla yapmayacağım.

Aubrey: Yaptığın şeyin hiçbir mazereti yok.

Ben: Neredesin? Yanına geliyorum.

Aubrey: Hayır. Lütfen gelme.

Ben: Eğer benden kurtulmak istiyorsan eninde sonunda beni görmek gerekiyor.

Aubrey: Bunu neden yapıyorsun?

Çünkü seni seviyorum.

Siktir.

Bu da nereden çıktı böyle?

Ben: Lütfen bara geri dön ya da ben senin olduğun yere gelebilirim. İçtiğim için araba süremem.

Aubrey: Bu akşam seninle görüşmem. Hazır değilim.

Ben: Hiç hazır olacak mısın?

Aubrey: Sanmıyorum.

Ben: Adam kim?

Aubrey: Kim kim?

Ben: Erkek arkadaşın.

Aubrey: Yani zaten bilmiyor musun? Ne biçim bir takipçisin sen?

Ben: Bana adını söyle.

Aubrey: Adı Richard.

Ben: Seninle mi yaşıyor?

Aubrey: Bu seni hiç alakadar etmez.

Ben: Ceketini dolabının kapağında gördüm.

Aubrey: Yatak odama mı bakıyordun?

Ben: Evet. Sadece sen evde olmadığında. Evine de hiç girmedim. Girmem de zaten.

Aubrey: Bu yine de hastalıklı bir şey.

Ben: Bu arada, onu hâlâ yanında tuttuğuna inanamıyorum.

Aubrey: Ben önemsemediğimi iddia ettiğim şeyleri terk etmem.

Ben: Ben de öyle. O yüzden buradayım.

Aubrey: İki yıl sonra mı?

Ben: Bulduğum ilk fırsatta buraya geldim.

Doğru olsa bile kafasını karıştırdığımı biliyordum. Cevap vermedi. O yüzden tekrar mesaj attım.

Ben: Ona Pixy adını vermişsin. Benden nefret etmediğinin bir kanıtı bu.

Aubrey: Bunu daha fazla yapamam.

Onu daha fazla üzmem istemedim. O yüzden mesaj atmayı kestim. Bara döndükten on beş dakika sonra telefonum tekrar titreyerek beni şaşırttı.

Aubrey: Bahçe işini ne zaman yaptın?

Ben: Bütün gün, sen isteyken.

Aubrey: Teşekkürler.

Eğer bir kalbin gülümsemesi mümkün olsaydı, yemin ederim o anda benim kalbim bunu yapıyor olurdu.

Ben: Rica ederim.

Aubrey: Lütfen artık ona mısır yedirme. Sindiremiyor ve hoş bir görüntü değil.

Sessizce güldüm.

Ben: Eyvah.

Bu, bu gecelik sohbetimizin sonu oldu. Benim olmasını umabileceğim her şeyden daha bile fazlasıydı.

Aubrey ne olursa olsun hâlâ beni görmekten kaçınıyordu. Başka bir hafta daha geçtiğinde, yaklaşımımı daha agresif bir hale getirmem gerektiğini biliyordum. Geçen her günle birlikte, gidişimin ardındaki sebebi bilmiyor oluşu canımı daha da çok sıkıyordu. Ben de bu konuşmayı yüz yüze olmadan yapmayı hâlâ reddediyordum.

Korkmasını anlıyordum ama konuşabilmemiz için onu yalnız yakalamanın bir yolunu bulmak gittikçe daha çok önem kazanıyordu.

Bir perşembe günü öğlen, Avustralya'daki temsilcimden yeni bir pazarlama fırsatıyla ilgili bir telefon aldım. O yüzden yeni bir iş anlaşmasına girmeden önce benim pozisyonumdaki herhangi birinin yapacağı şeyi yaptım: Kendime bir avukat tuttum.

Chance

“Saat on birde Bayan Bloom’la bir randevum var.”

Resepsiyonist gülümsedi ve randevu defterine baktı. “Bay Piçardo?”

“Bizzat kendisi.” Sersem gibi dişlerimi göstererek sırtıyordum. Muhtemelen kadın heyecanımın ona yönelik olduğunu düşünüyordu. Hoş biriydi, birçok erkeğin etrafında pervane olduğuna bahse girerdim. Fakat coşum tek bir kadının etrafında dönüyordu. İnterkomdan gelen sesini duymak bile kalbimin hızını artırdı.

“Evet Kelly?” dedi Aubrey.

“Saat on birdeki randevunuz burada.”

“Teşekkürler. Beş dakika sonra onu içeri getirebilir misin? Düzenleme yapmam lazım.” Masanın kâğıtlarla karmakarışık olduğunu gözümde canlandırdım.

Kelly tuşu bırakıp bana döndü. “Oturabilirsiniz. Aslında ona on dakika vereceğim. Şirketteki en iyi avukatlardan biri ama masası genelde felaket yeri gibi oluyor.”

Resepsiyon bölümüne oturdum ve beklerken bir magazin karıştırdım ama odaklanamadım. Bu randevu için neredeyse bir

haftadır bekliyordum. Dün gidip yeni bir takım elbise almıştım. Özel dikim olduğu için üstüme tam oturuyordu. Aynaya baktığımda, iki yıldan beri ilk defa yansımamdan bana bakan kişiden nefret etmemiş olabilirdim.

Kravatımı düzelttim ve seçmeme yardım eden kadının haklı olmasını umdum. Kravattaki mavinin gözlerimi ortaya çıkardığını ve bir kadını tutsak etmemesinin mümkün olmadığını söylemişti. Garip bir şekilde kelime seçimi Aubrey'ye yapmak istediğim şeydi... onu tutsak etmek istiyordum. Büyük ihtimalle hayatımızın kalanı boyunca. Bu kadınla sadece sekiz gün geçirmiş olabilirdim ama çoğu insanın altı ay çıkarak yaşadıklarını yaşamıştık. Temecula'ya gelmek son iki yıldır düşünerek geçirdiğim şeyi doğrulamıştı; konu Aubrey Bloom olduğunda halim haraptı.

Kelly masasının etrafından dolandı. "Bay Piçardo? Hazırsanız size yolu göstereyim."

Derin bir nefes aldım. "Fazlasıyla hazırım."

İki uzun koridordan ve birkaç takım elbiselinin yanından geçtik. Bu yer Biffy'lerden oluşan kahrolası bir açık büfe gibiydi. Bir köşeden daha döndükten sonra Kelly bir kapıda durdu. Köşe ofisi.

Güzelmiş prenses. Burada takdir görüyordu. Bir çeşit gurur hissettim.

"Merhaba Aubrey. Bay Piçardo burada."

"Teşekkürler."

Kelly içeri girebileyim diye kenara çekildi. Avukatım aşağı bakıyordu. Başını tamamen kaldırmadan konuşmaya başladı. "Sizinle tanışmak..."

Aubrey donakaldı. Bir saniye için gözlerinde heyecan kıvılcımı gördüğüme yemin edebilirdim. Fakat çabucak yok oldu... yerini öfke aldı. Tepkisini bekliyordum.

"Bay Piçardo, ha?" Gözlerini devirdi. "Bunu nasıl anlamadım acaba?"

"Çünkü İspanyolca konuşmuyorsun." Gülümsedim ama o eğlenmiş görünmüyordu.

"Chance. İş yerimdeyim. Burada senin oyunlarını oynayamam. Gitmen gerekiyor."

Ceketimi ilikledim. "İş için buradayım."

"İyi deneme. Ben telif hakları avukatıyım. Eğer kamuya açık alanda alkol aldysan ya da iffetsiz ve cinsel bir davranışta bulunmaktan tutuklandıysan, üç kapı ilerideki Celino ve Barnes'a gitmen gerekiyor."

"Benim telif hakları avukatına ihtiyacım var."

"Öyle mi?" Söylediğim tek kelimeye inanmıyordu.

"Öyle."

"Pekâlâ, konu öyleyse başka bir avukatla konuşman gerekecek." Masasının etrafından dolaşıp kollarını göğsünde bağladı. Bana karşı sert davranışı asırlardır gördüğüm en seksi şey değildi de neydi?

"Başka avukat istemiyorum."

"Bu çok kötü."

Bir an için birbirimize baktık. Sonra gülümsedi. Mutlu bir gülümseme değildi, *az sonra kışına bir şey sokacağım, keyfini çıkar* gülümsemesiydi. Umurumda değildi. Her türlüşünü görmek hoşuma giderdi. Ben de ona gülümsedim, iki kat genişti.

Oflayıp ofisten çıktı.

Birkaç dakika sonra geri döndü. İyice yerleşip masasının önündeki sandalyeye kurulmuştum. O içeri girdiğinde ayağa kalktım. Onun arkasından içeri bir adam girdi. *Prenses beceren.*

Aubrey konuşurken kendinden oldukça memnun görünüyordu. "Richard. Bu Bay Bateman. Bay Bateman'ın bir telif hakları avukatına ihtiyacı var. Ben bu öğlen aynı saate iki randevu almışım, belki onu sen alabilirsin diye düşündüm."

Clark Kent özentisi bana elini uzattı. "Richard Kline."

Başım la onayladım. "Dick.* Seninle tanışmak güzel." Elini sallarken öyle bir sıktım ki saldırı bile kabul edilebilirdi.

* Dick, Richard adının kısaltması için kullanılırken aynı zamanda argoda penis anlamına da gelir. -çn

Aubrey'nin çenesindeki kasılmayı yakaladım. Sonra beni düzeltti. Sıkıdığı dişlerinin arasından, "Onun adı Richard," dedi.

"Sorun değil." Dick elini salladı. "Alışkınım. Normalde adımı kısaltmam ama babamın adı da Richard ve herkes ona Dick derdi."

Aubrey'ye gülümsedim.

Köpürüyordu.

"Neden ofisime gitmiyoruz, size nasıl yardım edebileceğime bakarız?"

"Aslında Bayan Bloom'u beklemeyi tercih ederim. Bana özellikle tavsiye edildi."

Aubrey, "Uygun değilim," diye patladı.

Dick, Aubrey'nin bu küçük tavrına şaşırmış gibiydi. Bu bir sebepten içimi ısıttı. Adama küstah şımarıklığını göstermemiş olmasından *hoşlandım*. Hepsini bana sakla bebeğim. Bütün şımarıklığını *ve* kıcını istiyorum.

"Pekâlâ." Dick, Aubrey'ye döndü. "Bugün başka ne yapman gerekiyor? Belki öğleden sonraki randevularından birini ben alabilirim?"

"Bay Bateman'ı almanı tercih ederdim."

Dick bana özür diler gibi baktıktan sonra onunla konuştu, ses tonu üstünlük taslar gibiydi. "Belli ki Bay Bateman işlerinin biz-zat seninle halledilmesini istiyor Aubrey."

Aubrey'ye gülümsedim. "Sizin tarafınızdan *halledilmeyi* dört gözle bekliyordum."

Dick imdadıma yetişti. "Neden ofisime geçip programını temizlemene yardım edebilmek için neler yapabileceğimize bakmıyoruz? Böylece Bay Bateman'la işine başlayabilirsin."

Dick ve Aubrey ofisten çıktı ve beş dakika sonra Aubrey yanında resepsiyonist Kelly'yle birlikte geri döndü. "Otur Kelly." Yanında şaperon getirmişti.

Onunla güzel güzel yalnız kalamayacağım için hayal kırıklığına uğradım ama bu beni engellemedi. Öte yandan Aubrey mutlu değildi. Oflayarak çekmecesinden sarı bir not defteri çıkardı ve

masasına çarptı. “Ne türden bir yasal desteğe ihtiyacınız var Bay Bateman?” Kalemı yazmaya hazırdı ve başını kaldırıp bakmadı. Kelly karşısında oynanan sahne yüzünden şaşkınlığa düşmüş görünüyordu.

“Aslında iki tane var.” Yanımdaki dosyayı açıp geniş bir zarfı çıkardım ve masanın üzerinde ona doğru ittim. “Fotoğraflarımdan bazılarını reklam kampanyalarında kullanmak isteyen bir şirketten teklif aldım.”

Alayla güldü. “Ah. Doğru ya. Sen kış modeliydin.”

Onu dikkate almadım. “Her neyse. Fotoğrafları kullanmak isteyen şirket fotoğrafların haklarını almak istiyor ve fotoğrafı internet sitelerinde izinsiz kullanan bir Amerikan şirketi var. Sözleşmeyi imzalamadan önce onlara kaldırmaları için bir ihtarname göndermem gerekiyor.”

“Tamam.”

“Ayrıca sözleşmenin de gözden geçirilmesini istiyorum.”

“Başka bir şey?”

“Belki sözleşmenin şartlarını akşam yemeğinde tartışmak istersin?”

“Sanmıyorum.”

“Kahvaltı?”

“Dışarı çıkın Bay Bateman.”

Ayağa kalktım. Epey ileri gitmiştim ve sınırlarımı zorlamak istemiyordum. “Belgelere bakma fırsatın olunca bana nasıl ulaşacağını biliyor musun?”

“Evet.” En sonunda başını kaldırıp baktı. “Belli ki sen *artık* her zaman müsaitsin.”

Tepesi atmıştı. Fakat nasıl oluyorsa tepesinin atması bana umut verdi. Eğer umursamasaydı şimdiye kadar gevşemiş olurdu. “Vaktinizi ayırdığınız için teşekkür ederim.”

“Kelly. Lütfen Bay Piçardo’ya yolu göster.”

Sonraki üç gün de rutinine bağlı kaldım. Şey, çoğunlukla yani. Jefferson Caddesi'ne normal vaktimde vardım, sabah Starbucks'a girdim ve sabah kahvemi içerken gazetemi okudum. Her gün Aubrey'nin kahvesinin parasını ödedim ve siparişine küçük bir şeyler ekledim. Dün, muzlu ve fındıklı muffindi. Bugünse çikolata parçalı, kahveli kekke karar kıldım. Ben de aynı şeyi yiyip aynı kahveyi içtim. Şu anda Aubrey ile edebileceğim kahvaltıya en yakın şey buydu.

Baristam Melanie ile çabucak arkadaş olmuştuk. Bana lattemi verirken, "Senin ödediğini söylediğimde gülümsüyor, bil istedim," dedi.

"Öyle mi yapıyor?"

Melanie başını salladı. "Çabucak gizlemeye çalışıyor ama ben görüyorum."

Az önce günümü güzelleştirdiğini hiç bilmiyordu. "Teşekkürler Melanie."

Bana bir sır veriyormuş gibi tezgâhın üzerinden eğildi. "Hepimiz seni destekliyoruz."

Bu tatlıydı. Fakat Aubrey'ye ne yaptığımı bilmiyorlardı.

Saat sekizde kamyonetime geri döndüm. Ona yakın olmak istiyordum ama tamamen suratının dibinde olarak onu öfkelen-dirmek istemiyordum. Beni gördüğünü belli etmiyordu ama her sabah orada olduğumu biliyordu.

Tıpkı saat gibi, dokuz buçukta Aubrey Starbucks'a girdi. Birkaç dakika sonra çıktı. Elinde kahve ve çikolata parçalı, kahveli kekiyle ofisine doğru iki adım attı, doğruca kamyonetime doğru gelerek şaşkınlıktan dilimin tutulmasına sebep oldu.

Penceremi aşağı indirdim.

"Gelecekte en azından kahvaltımı az yağlı söyleyebilir misin?"

Gerçekten söylemek istediğim şeyi söylememek için kendimi durdurmak zorunda kaldım –evinde her sabah ona istediği şeyi yapacağımı söylemek isterdim. Onun yerine, "Elbette," dedim.

Başını salladı ve sonra arkasını döndü ama iki adım sonra duraksadı. Konuştuğunda arkasını dönmedi. "Bu sabah prenses çiçekleri çiçek açtı. Çok güzeller." Sonra on saatliğine gitti.

Spor salonuna gittim ve Aubrey'nin evindeki yeni projem için ihtiyacım olan sonraki malzemeleri almak üzere birkaç saati Home Depot'ya geçirdim. Normalde Temecula'ya arabayla girmeye karar verdiğimde, kolayca tanınmamak için motosikletim yerine pikap kamyonetimi almıştım. Kamyonetin oldukça işe yarar olduğu ortaya çıkmıştı.

Cehennem gibi sıcak bir öğlendi, alnımdan akan teri silmek için tişörtümü çıkardım. Otuz iki derecelik sıcaklıkta Aubrey'nin arka bahçesine sekiz defa gidip gelerek sedir ağaçları taşımıştım. Pikabımın kasasının kapağını kapatırken sık sık yanımdan geçen bir kadın benimle konuşmak için durdu.

"Selam. Ben Philomena." Şu kısa, beyaz tenis eteklerinden birini giyiyordu, dizlerine kadar gelen yağmur botları ve daracık, düşük yakalı bir sıfır kollu vardı. Gökyüzü masmaviydi ve günlerdir yağmur yağmamıştı. Gözlerim dekoltesine indi, fark etmemek elde değildi. Dev gibi memeleri vardı.

"Chance," dedim başımı sallayarak.

Alçıklı elini kaldırıp sokağın aşağısını işaret etti. "Sokağın aşağısında yaşıyorum Chance. Bir haftadır burada çalışmamı izliyordum. Bana da yapmak ister misin diye merak ediyordum." Bir şeyler yapmamı teklif ediyordu ama yapmamı istediği şey kesinlikle bahçesi değildi. İki yıl olmuştu, görünüş ortadaydı ama bende ilgi sıfırdı.

Gözlerine baktım. "Teşekkürler. Ama ben sadece Aubrey'yi yapıyorum."

"Şanslı kadın. Sen gerçekten... eve bir cazibe kattın."

Bir zamanlar donuk görünen eve baktım. Şimdi oldukça iyi görünüyordu. "Sağ ol. Prensес çiçeğı çalıları."

"Bahçıvanlıktan bahsetmiyordum."

Konuyu değiştirmeye çalıştım. "Umarım elini çok kötü şekilde incitmemişsindir."

“Geceleyin domuzuma takıldım. Sadece o ve ben varız. Evin erkeği o.” Göz kırpıp uzaklaştı ve omzunun üzerinden bir bakış attı. “Eğer fikrini değiştirirsen 41 numaralı evdeyim. Uğra. Ne zaman istersen.”

O gece daha geç saatlerde, günümü Bebek Carla’ya anlatırken barın üzerindeki telefonum titredi. Adele’e mesaj atmıştım ve ondan bir mesaj bekliyordum. Aubrey’den olduğunu görünce acayip heyecanlandım.

Aubrey: Fotoğrafın bugün internet sitesinden kaldırıldı. Ayrıca hasarın telafisi için pazarlık yaptım.

Ben: Vay canına. Bu harika. Gerçekten iyisin.

Aubrey: İşimde iyiyim. Feragatname imzalaman lazım. Ayrıca sözleşmede bazı değişiklik önerim var.

Ben: Neredesin? Şimdi uğrayabilirim.

Aubrey: Yarın dokuz buçukta ofisime uğra.

Ben: Kahvelerimizi yanımda getiririm.

Titreşimler durdu ve konuşmamızın sonu olduğunu düşündüm. Bir dakika sonra telefonum barın üzerinde dans edince kalbim de onunla birlikte dans etti. Azıcık umutlanmak için çaresiz olduğunuzda size nelerin umut verebildiğini görmek oldukça harikaydı.

Aubrey: Pixy için bir ağıl mı inşa ediyorsun?

Ben: Evet.

Aubrey: Buna bayılacak.

Bunun ardından telefonum sessizleşti ama bir tarafıma bile takmadım. Sabahleyin Aubrey’yle bir randevum vardı.

Chance

Yeşil yeni en sevdiğim renkti. Aubrey'nin de sevdiği belliydi, çünkü takip ritüelime başladığımdan beri ikinci defa yeşil bir bluz giydiğini görüyordum. Koyu renk, ten rengini krema gibi gösteriyordu ve gözlerindeki yeşil bana annemin uğur taşı olan peridotun rengini hatırlatıyordu. Resmen bir taşla iki defa vurulmuş gibi oldum; hem annemi düşündüm hem de Aubrey'nin iki doğum gününü kaçırdığımı fark ettim.

Boğazımı temizleyip, "Güzel görünüyorsun," dedim.

"Söylediklerimin tek kelimesini bile duydun mu?"

Aslında duymamıştım. Onu gözlerimle soymakla fazla meşguldüm. Tanrım ona neler yapmak istiyordum. Masası odaklanmayı imkânsız hale getiriyordu. Masanın arkasında oturuyordu ama gözümde canlandırabildiğim tek şey kışının masanın üzerinde, başımın da bacaklarının arasında olmasıydı. Gözlerimiz kenetlendi ve ne düşündüğümü gördü.

"Yapma." Gözleri yalvarıyordu ve tek elini havaya kaldırdı. Fakat bugün üstüne gitmem gerekiyordu.

"Konuşmamız gerek Aubrey."

"Hayır. Gerekmiyor. Ben isteyim ve bu bir iş toplantısı. O

yüzden Kelly burada.” Yine yanımda oturan resepsiyonisti işaret etti. Eğer Aubrey, Kelly’nin önünde içimi dökmeyeceğimi düşünüyorsa çaresizlik seviyemi yanlış değerlendirmişti.

“O zaman işten sonra beni gör. Kahvaltıda beni gör. Sabahın ikisinde beni gör. Yeri ve zamanı umurumda bile değil. Sadece gör beni Aubrey. Konuşmamız gerekiyor. Birlikte her şeyi düzeltmemiz gerekiyor.”

“Ben zaten düz zemindeyim ve birlikte geçirdiğimiz vaktin bu ofisle sınırlı olacağına karar verdim.”

Bir dakika için birbirimize baktık. Çekingen davranan tek kişi zavallı Kelly’ydi. Sanki tualete gitmesi gerekiyormuş gibi yerinde kıpırdandı. En sonunda bakışma savaşımızı bozdum. “Pekâlâ Aubrey. O zaman bana bir şans bırakmıyorsun.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Konuşmamızı şimdi burada yapacağız o zaman.”

Aubrey ayağa kalkıp kollarını göğsünde bağladı. “Yapmayacağız!”

Ayağa kalkıp ona katıldım, duruşunu taklit ettim. “Evet. Yapacağız.”

Kelly’nin sesi endişeliydi. “Gitmemi ister misiniz?”

Aubrey ile aynı anda cevap verdim. Fakat ben “evet” derken o “hayır” diye bağırdı.

Kelly ayağa kalktı, Aubrey ona dik dik bakınca geri oturdu.

“Nereden başlasak Aubrey? Kelly bütün hikâyeyi bilmediğine göre, belki de son görüştüğümüzde odada bir masa varken neler olduğundan başlamalıyız?”

Aubrey’nin gözleri alev aldı.

Kelly’yle konuşmak için döndüm. “Hiç Las Vegas’ta bulundun mu? Orada bir otel var...”

“Gidebilirsin Kelly.” İki defa söylenmesine gerek bile yoktu. Kelly odadan dışarı fırlayıp kapıyı arkasından kapadı. Çıkarken ona teşekkür etmeyi hatırlamam gerekiyordu.

“Bunu neden yapıyorsun Chance?” Sesini sert tutmaya çalışsa da çatlamıştı.

“Sadece beni dinlemeni istiyorum. Ondan sonra eğer istersen seni yalnız bırakacağım. Sana söz veriyorum.”

“Söz mü?” dedi alayla oflayarak.

“On beş dakika. O kadar sürecek.”

“On.”

Şu küstahlığı yok mu? Elimde olmadan gülümsedim. “Pekâlâ. On. Oturabilir miyiz?”

Aubrey isteksizce oturdu. Bu an için iki yıldan fazla zamandır bekliyordum, yine de birdenbire nereden başlayacağımı bilemedim. O yüzden hikâyenin başladığı yerden başladım.

“Sana kardeşim Adele’den bahsettiğimi hatırlıyor musun?”

Başıyla onayladı.

“Sana zorlu bir yoldan geçtiğini anlattım. Fakat gerçekten ne kadar zorlu olduğunu söylemedim.”

Yüzü hafifçe yumuşadı. Nefesimi oflayarak verirken elimi saçlarımın arasından geçirdim. Karnımdan boğazıma doğru çıkan bir yangın vardı. Zaman, olanları biraz bile olsun dindirmemişti. Bu sohbeti iki yıl önce dedektifle de yapıyor olabilirdim. Sözcükleri söylemek çok zordu. “Adele tecavüze uğramıştı.”

Aubrey’nin ağzı açık kaldı, eli göğsüne doğru kalktı.

“Onun yanında değildim. Kötü insanlarla arkadaş oldu.”

“Çok üzgünüm. O iyi mi?”

Kız kardeşimin halini hatırlayarak gülümsedim. Saçını kahrolası bir topuz yapmıştı. “Evet. Şimdi oldukça iyi gidiyor.”

Aubrey başını salladı. “Yani o yüzden mi gittin?”

“Evet. Ancak fazlası var.”

“Fazlası mı?”

“Uzun bir hikâye. Fakat polis adamı bulmakta sorun yaşıyordu ve ben bir şeyler yaptım.”

“Ne tarz şeyler?”

Sonraki kısmı söylerken gözlerine baktım. “Bir adamı, kardeşime saldıran adamı nerede bulabileceğimi söyleyene kadar dövdüm.”

En büyük korkularımdan biri, itirafımın onu korkutacağıydı.

Fakat Aubrey irkilmedi bile. *İşte benim kızım. Korkusuz.* Tepkisi bana devam etmem için cesaret verdi. "Onu kötü şekilde yaraladım. Yaptığımın bedelini ödemek zorunda kaldım. Seni bıraktıktan sonra öğlen, iki yıllık hapis cezama başladım."

Aubrey bana gözlerini dikip baktı. Söylediğim her şeyi sindirmesi için ona bir dakika verdim. Sonra söylemek için geldiğim şeyi bitirdim. "Temecula'ya gelmeden önceki gün çıktım. İçeri girmeden önce seninle buluşmayı hiç planlamadım. Yoluculuğumuz boyunca mesafemi korumak için elimden gelen her şeyi denedim. Ama yapamadım."

"Neden bana anlatmadın?"

"Çünkü sen daha iyisini hak ediyordun. İki yıl boyunca beni beklemeni istemedim. Daha yeni bir eziği terk etmiştin ve yoluna bakmaya hazırdın. Sana daha fazla yük bindiremezdim."

"Yani onun yerine kalbimi mi kırdın?" Sorusunu kötü bir ifadeyle sormadı, her şeyin mantığını anlamaya çalışıyordu.

Başımınla onayladım. *Benim mantığımı da.*

Uzun bir süre boyunca sessiz kaldık. Masasında birleştirdiği ellerine bakıyordu. Söylemem gereken bir şey daha vardı ve beni duyması gerekiyordu. Yerimde kıpırdanıp öne doğru eğildim, ellerini ellerimle kapladım. "Bana bakabilir misin?"

Tereddüt etse de baktı.

"Üzgünüm prenses. Her şey için. Seni incittiğim için. Seni arkada bıraktığım için. Uyandığında orada olmadığım için. O zamandan beri de her gün yanında olmadığım için."

Aubrey gözlerini yumdu. Yüzünde acı dolu bir ifade vardı ve onu oraya koyan kişi olmaktan nefret ettim. Kollarımı ona dolayıp sıkıca sarılmayı çok istesem de yapmadım. Yeterince ileri gitmiştim ve daha fazlası bencillikti. Kalbim göğsümden çıkacak gibiydi ve en sonunda gözlerini açtığında, birleşmiş ellerimize bakıyordu. Hâlâ parmağında takılı olan yüzüğe. *Nikâh yüzüğümüze.*

Gözleri doldu.

Sessizlik işkence gibiydi. "Senin ve Adele'in başından geçenler için çok üzgünüm," derken sesi boğuktu.

"Ben de öyle. Sadece arkamda bırakıp yoluma devam etmek istiyorum."

Başka bir sessizlik daha oldu. "En sonunda mutluydum. *Richard* beni mutlu ediyor."

İşte bu canımı yakmıştı.

Devam etti: "Bunu sindirmek için zamana ihtiyacım var. Son iki yılı senden nefret ederek geçirdim."

"Anlıyorum." *Telaflı etmeme izin ver prenses.*

"Burada daha ne kadar kalacaksın?"

Sen yeniden benim olana kadar.

"Henüz bir planım yok. Fakat şu anda bir projenin ortasındayım."

Bu dudaklarının kenarlarının birazcık yukarı kıvrılmasına sebep oldu. Gerçi hızla yeniden ciddileşmişti. "Zamana ihtiyacım var," diye tekrarladı.

İki uzun yıl olmuştu ama en sonunda bana huzur verecek şeyi söylemiştim. Şimdi Aubrey'ye kendi huzurunu neyin vereceğini görmek için beklemem gerekiyordu.

Aubrey'ye her şeyi anlattıktan sonra ne hissedeceğimi düşündüğümünden emin değildim, belki biraz rahatlama hissi falan. Fakat işin gerçeği, kendimi öncekinden daha endişeli hissediyordum. Öncesinde bitmemiş bir meselemiz vardı. Fakat şimdi... ya olan her şeyi öğrenince beni bağışlarsa ama yine de benimle birlikte olmaya hiç ilgisi olmazsa? Ya yeni bir kapı açmıştı ya da en sonunda kendimize son bir veda sunmuştuk.

Ona mesafe vereceğime söz vermiş olmama rağmen ofisinin dışında kamyonetinde iki saat boyunca oturdum. Sadece iyi olup olmadığını kendi gözlerimle görmem gerekiyordu. Başım zonkluyordu ve koltuğumda kıpırdanıp birkaç dakikalığına gözlerimi kapamaya hazırladım. Fakat tam gözkapaklarım kapanmadan önce yeşil bir renk dikkatimi çekti. Aubrey elinde evrak çantasıyla binanın önünde duruyordu. Güneş gözlükleri

takılıydı, bakışlarını indirdi ve caddenin karşısına geçti. Çoğu günün aksine telefonunu kontrol etmiyor ya da enerjik bir şekilde yürümüyordu. Aksine duruşunda yenik bir görüntü vardı ve güçlkle yürüyor gibi görünüyordu. Arabasını park ettiği park alanında gözden kaybolduktan sonra Audi'sinin çıkışını ve eve dönüşünü izledim.

Kendimi bile şaşırtarak onu takip etmedim.

Onun yerine enerjimi başka bir yere yönlendirmeye karar verdim. Bir savaşı kazanmak için rakibini iyi tanıman gerekirdi. Dick'i biraz daha tanımanın zamanı gelmişti.

Saat neredeyse yediye gelirken hasmım kendini gösterdi. BMW'sine doğru aceleci adımlarla yürüdü ve Aubrey'nin evinin tersi yöne gitti. Çabucak U dönüşü yaparak onu takip ettim. Prenses beceren otoyoldan çıkmadan önce bana tam yarım saat boyunca araba sürdürdü. California'nın bu kısımlarına aşina değildim ama huzurlu muhitlerde olmadığımızı bilmek için coğrafya uzmanı olmaya gerek yoktu.

Bariz belirgin işaretler vardı: camları kırılmış ve tahta çakılarak kapatılmış pencereleri olan binalar, grafiti, dağınık bahçeler, terk edilmiş duran hurda arabalar. Birkaç ticari binanın altında dükkânlar vardı, kapılar ve pencereler demir kepenklerle kapalıydı. Dört yolun birleşim yerinin köşesinde duran bir polis arabası vardı.

Dick nerede yaşıyordu böyle yahu?

Yarım sokak arkasından takip ettim, kamyonetimin dikkatini çekmemesi için dikkat ediyordum. Kapılarımı kilitlemek isteme sebep olan ara sokaklara girip çıktı. En sonunda yavaşlayıp kaldırımın kenarına çekti. Sokağın diğer tarafına, birkaç araba ötesine park ettim. Eğer bu boku sürdüreceksem gerçekten de sık sık bir dürbüne ihtiyacım vardı. Dick arabasının arka koltuğuna uzanıp bir çanta çıkardı ve ön koltukta kıyafetlerini değiştirmeye başladı.

Ne sikim yapıyordu bu?

Park ettiğimiz yer viran haldeki bir sokaktı. Başlarmda bandana olan yarım düzine adam kenarda takılıyordu. Birkaçını eyalet hapisanesinde bıraktığımdan epey emindim. Dick dışarı çıktı, gergince etrafına bakındı ve harap binalardan birine doğru yürüdü. Birkaç beton basamaktan aşağı indi, bodrum girişine benziyordu.

Birkaç dakika sonra başka bir adam aynı kapıya gitti. Bu adamın uzun, bakımsız bir sakalı vardı ve yün bir şapka takıyordu. Üzerinde ağır, ordu ceketi vardı. Hava sıcaklığı otuz derecenin üzerindeydi hem de. Ayrıca durmadan yüzünü kaşıyor ve yürürken etrafına bakıp duruyordu.

Dick uyuşturucu mekânında mıydı? Gün, gittikçe daha ilginç bir hal alıyordu.

İki yılı suçlularla dolu bir yerde geçirdikten sonra gece köktüğünde oradan siktir olup gitmek için gerilmeye başladım. Terk edilmiş gibi görünen mahalle birdenbire can bulmaya başladı. İnsanlar karanlığın gölgelerinde gizlenebilinceye kadar dışarı çıkmıyorlardı.

Fakat bekledim. Eğer Dick burada olabiliyorsa ben de olabildim. Bir saatten fazla olmuştu ki Prenses Beceren koşar adımlarla basamakları çıkıp sokağa girdi. Elinde kahverengi bir kâğıt paket vardı, arabasına hiç vakit kaybetmeden bindi. Kapısı kapanır kapanmaz havalı arabası yola düştü.

Onu takip etmedim.

Merak galip geldi, ne yaptığının farkına varmadan bir baktım ki kamyonetimi kilitliyorum. Binarın kapısına gittiğimde ne yapacağımı planlamamıştım, Dick'in sık herif olduğunu Aubrey'ye göstermek için kanıt olarak kokain mi alacaktım? Bu akıllıca bir şey olmazdı. Neyle karşı karşıya olduğumu anlamam ve bu bilgiyle ne yapacağımla ilgili daha sonra endişelenmem gerekecekti.

Merdiven dardı, kapalı kapıya sadece birkaç adımda gidiliyordu. Dibine varınca, kapıyı aralık halde buldum. Ayrıca içerdiden müzik de geliyordu. İtekledim. Başta birazcık. Sonra biraz

daha. Ta ki kapı ardına kadar açılana ve ben neredeyse içeri düşene kadar.

Uyuşturucu mekânlarına izinsiz girdiğim için kafamda bir silah bulmayı bekleyerek yukarı baktım. Ancak bundan daha farklı bir şey bulamazdım. Bir rahip kapıyı açık tutuyor ve eliyle arkasındaki yeri işaret ederek beni karşılıyordu.

"İçeri gelin. Sevgi'nin Kepçesi bu akşam karnınızı doyurmaktan mutluluk duyar."

Nereye girdiğimi anlamam bir dakika sürdü. Bir aşeviydi. Prenses Beceren uyuşturucu almıyordu. Muhtaçları doyuruyordu.

Sikerler.

Seviyemi kesinlikle yükseltmem gerekiyordu.

20

Chance

Aubrey ve Dick oldukça hayırsever görünüyordu.

Birkaç gün sonra Jefferson'da kamyonetimde otururken yerel bir gazeteyi açtım ve toplum bölümünün tam ortasında Aubrey'nin güzel gülümsemesi ile birlikte yeni açılan bir hayvan barınağıyla ilgili bir makale vardı.

Sherman, Kline ve Lefave Avukatlık ve Danışmanlık şirketinin avukatlarından Aubrey Bloom ve Richard Kline, Park Street Hayvan Barınağı'nın büyük açılışına katıldılar. Park Street yönetim kurulunda bulunan Kline ve Bloom barınağın yeni tesisini desteklemek için tam beş yüz bin dolar toplanmasına yardım etti.

Makalenin sonunda barınağın telefon numarası vardı. Anında aradım.

Bir kız cevap verdi: "Park Street Hayvan Barınağı?"

"Merhaba, gönüllü arıyor musunuz diye merak ediyordum?"

"Aslında evet efendim. Köpeklerin gezdirilmesi için yardıma ihtiyacımız var. İlginizi çekebilecek bir şey mi?"

"Kesinlikle. Bu öğlen uğrayabilirim."

“Aslında doldurmanızı isteyeceğimiz bazı belgeler olacak, o yüzden haftanın ilerleyen günlerine kadar başlayamayabilirsiniz.”

“Sorun değil. Yardım etmek için sabırsızlanıyorum.”

Al sana Prenses Beceren.

Takipçi, bahçıvan, keçi bakıcısı... Temecula’daki ikametim sırasında Chance Bateman’ın yeni uğraşları arasında köpek bakıcılığını da ekleyebildiniz.

Günlük rutinim, Aubrey ile Starbucks’ta sanal kahvaltı etmek, spor salonuna gitmek, bahçıvanlık (aslında Pixy zamanı), ardından öğleden sonra bir seferde üç ya da beş köpeğin çektiği tarafa sürüklenmekti. Gerçek işi olmayan biri için hayatımda hiç olmadığım kadar meşguldüm ve vücudum hiç bu kadar iyi olmamıştı.

Bir cuma öğlen, bir danua, bir Alman çoban köpeği kırması ve bir tazıyı parkta yürütürken Aubrey’den bir mesaj geldi.

Aubrey: Bugün yeni kontratını aldım. Bu öğlen imzalamanı istiyorlar, böylece prodüksiyon tarihi belirleyebilecekler.

Havlayan üç köpeği tek elimle kontrol etmeye çalışarak, cevap vermek için telefonumun konuşmayı mesaja çevirme özelliğini kullandım.

Ben: Slater Park’ta köpek gezdiriyorum. Hemen sonrasında oraya gelebilirim.

Aubrey: Köpek mi gezdiriyorsun?

Bunun ilgisini çekeceğini biliyordum. Aslında buna güveniyordum. Bu, yeni girişimimi öğrenmesine izin vermek için kumsuz bir zamanlamaydı.

Ben: Barınakta gönüllü çalışıyordum. Makaleyi gördüm. O yerin senin için anlamını biliyorum. Yardım etmek istedim.

Aubrey: Sen ciddi misin?

Ben: Onları geri götürdükten sonra beş gibi ofisine geleyim mi?

Aubrey: Bu akşam planlarım var, o yüzden o zamana kadar ofisten çıkmış olmam gerekiyor. Şimdi parka uğrasam hızlıca imzalasam olur mu?

Ben: Seninle nerede buluşayım?

Aubrey: Dördü çeyrek geçe girişteki büfede.

Ben: O zaman görüşürüz.

Süper.

Dürüst olmam gerekirse aslında köpekler beni yürütüyordu. Gitmek istedikleri yere beni götürmelerine izin veriyordum. Barınağın verdiği pembe plastik poşetlerle boklarını toplayıp parktaki çöplüklere atıyordum.

Senin için yaptığım şeyler yok mu Aubrey Bloom.

Aubrey'yle buluşma zamanımız gelince köpekleri dizginlemek gereklilik haline geldi. "Atlarınızı şaha kaldırmayın millet. Hadi bu tarafa gidelim." Zaten büyük olan iki tanesi köpekten çok ata benziyordu.

Onu görünce durdum. Başta beni görmedi. Aubrey kolunun altında karton zarfla tek başına duruyor, elinde külahta dondurma tutuyordu. Gözlerim dilinin dondurmanın üzerinde kayışını takip ederken ağzım sulandı. Güneş ışığı saçlarındaki doğal kıvılcıllara vuruyordu. Hafif bir rüzgâr alay edencesine eteğini uçuşturdu. O bacakları özlemiştim.

Aslında derinlerine gömülmüşken sırtıma dolanışlarını özlemiştim.

Bunu düşününce aletim seğirdi. Köpekler ben ona bakabiliydim diye birden durmaktan dolayı mutlu değillerdi. Birdenbire ona doğru koşup beni de peşlerinde sürükleyerek intikamlarını aldılar.

Aubrey havlayan üç canavarı zaptetmek için çabaladığımı görünce kahrkahlara boğuldu.

“Ellerin dolu gibi.” Gülümsedi.

Ondan samimi bir gülümseme kazanmak için bile bunlara değerdi, son zamanlarda çok ender oluyordu. Altdudağında azıcık dondurma vardı ve yalayıp temizlemek istedim. Görünüşe göre köpekler de Aubrey’ye benim gibi abayı yakmıştı. Üzerine atladılar. Dauna cinsi olan dondurmasının yarısını mideye indirdi. Dondurma salyayla kaplandığı için kalanını da yemesine izin verdi. Aubrey dikkatleri tamamen üzerine çekiyor gibiydi, üçünün de üzerine çullanıp yüzünü yalamalarına izin verdi. Çoban köpeği Aubrey’nin bacağına sürtünmek üzere gibiydi.

Köpeklerin yaptıklarına ceza yoktu tabii.

Hayatımda bir şeyi hiç bu kadar çok istememiştim.

Kayışlarına iyice asılarak, “Çocuklar sakinleşin. Zavallı Aubrey’ye biraz mesafe bırakın.”

“Sizden gelmesi çok ilginç bir tavsiye Bay Piçardo.”

“En azından ben seni yalamaya çalışmadım.” Kaşlarımı oynattım. “Bunu düşündüm tabii.”

“Düşündün demek?”

“Evvvet. Aslında az önce. Ama istediğimde kendime hâkim olabiliyorum. Bu benim için artı bir puan, değil mi?” Göz kırptım.

“Şey, hayvan gibi davranmadığın için tebrikler.”

“Bazen o kadar kolay olmuyor çünkü neyi kaçırdığımı biliyorum, şey hanımefendi kısımlarının tadına önceden baktığım için.”

Başını iki yana sallayıp, “Ağzın çok bozuk,” dedi.

“Hoşuna gidiyor.”

“Hayır, gitmiyor.” Gözlerini devirdi ama yüzündeki şey eğlence ifadesiydi.

İşte benim edepsiz kızım.

Dosyayı açıp çantasından bir kalem çıkardı. “Sözleşmeni imzalamalıyız. Dikkatlice inceledim. İsteddiğimiz her şeyi barındırıyor, sürpriz falan yok ama imzalamadan önce bakmak istersen bakabilirsin.”

İmzamı altına atabildiğim kadar hızlıca atıp kalemi ona geri uzattım. "Gerek yok. Sana tamamen güveniyorum." Doğruca gözlerine bakarak ekledim, "Senin benim için aynısını söyleyebileceğini sanmıyorum ama onun üzerinde çalışıyorum."

Kendini birden kapattı sanki. "Haklısın. Aynı şeyi söyleyemem." Dosyayı tekrar kolunun altına soktu. "Gitsem iyi olur. Olmam gereken bir yer var."

"Dickster'la randevun mu var?"

"Ona öyle demeyi kes. Son defa söylüyorum, onun adı Richard."

Ses tonum ciddi bir hal aldı. "Hadi ama prenses. Sadece şakalaşıyorum... senin hanımefendi kısmın... Dick... hepsi. Mizah anlayışımı biliyorsun. Eskiden hoşuna giderdi."

"Gerçekten mi? Hoşlanır mıydım? Komik çünkü ben bacaklarımın arasında bir sızıyla ve senin yokluğunla uyanmanın öncesini pek hatırlamıyorum."

Siktir.

Sanki doğruca karnıma bir yumruk atmış gibi hissettim.

Bu hiç kolaylaşacak mıydı?

Ona doğru bir adım attım. "Olanlarla ilgili daha fazla konuşmamız lazım. Ben..."

Aubrey saatine bakıp gerileyerek, "Gerçekten gitmem gerekiyor," dedi.

Köpekler kıpırdanıyorlardı ve beni serbestçe koşturan bir çift ufak Yorkshire Terrierlerine doğru çekmeye başladılar. Onlara, "Siktir! Yavaşlayın," diye bağırdım.

Ne yardımcılardı ama.

Yeniden önüme döndüğümde hatunum gitmişti.

O fiyaskodan sonra doğruca bara gittim ve bütün hikâyeyi doğruca Bebek Carla'ya boca ettim.

Bana ikinci içkimi verirken başını iki yana salladı. "Ne düşünüyorum biliyor musun? Bence o da senin kadar kötü."

“Söylediğin şeyi açıkla.”

“İkiniz de oyunlar oynuyorsunuz.”

İçkimi bardağımda çevirdim. “Şey, eğer bu bir oyunsa artık bir eğlencesi kalmamaya başlıyor.”

“Senin burada olmanı istemiyor gibi davranıyor, yine de kendisi seni takip ederken yakalandı. Eğer gerçekten de seninle bir şey istemiyorsa davayı asla almazdı. Erkek arkadaşına doğruyu söyleyebilir ve müvekkilleri ol ya da olma, kışını kaldırıma atırırdı. Seni ondan saklıyor çünkü sana karşı hâlâ hisleri var ve sevgilisinin bilmesini istemiyor. Kör müsün Avustralyalı?”

Kalbim yenilenen bir umutla dolarak daha hızlı attı. “Hiç o şekilde düşünmemiştim.”

“Bu kedi-fare oyununa bir nokta koyman gerekiyor. Kızın niyetinin ne olduğunu öğren. Sen iyi bir adamsın Chance. Onu kötü şekilde incittiğini biliyorum ama sen de incindin. Bunu öğrenmesi gerekiyor. O yüzden tüm bunlarla ilgili iyiymişsin gibi davranmayı bırak.”

“Ne öneriyorsun?”

“Sabırlı kahraman davranışını kes artık. Bahçesine daha kaç tane çalı ekebilirsin Bay Yeşil Parmak? Bu hiçbir şeye yardım etmiyor. Senin asıl istediğin kendini onun çalısına ekmek! Vakit harcamayı kes ve ona ne istediğini söyle.”

Kıkır kıkır güldüm. “Ne yeşil parmağı. Sanırım şu noktada artık uyuşmuş, yeşil bir aletim var.”

“Yeşil Dev,” diye takıldı.

“Shrek,” diyerek lafa atladım.

İkimiz de kahkahalarla güldük. Kahkahamız dindiğinde ona baktım. Beni hep dikkatle dinlerdi. Arkadaşlığı benim için gerçekten kıymetliydi. “Sensiz ne yapardım ben Carla?”

Yorumumla kızarmıştı sanki. Bu hiç ona uygun bir hareket değildi.

Boğazını temizleyerek ellerini bara dayadı. “Bak, bütün ciddiyetinle bu akşam ona gitmelisin. Ona tüm bu saçmalıklar olmadan nasıl hissettiğini söyle. Sonsuza kadar etrafında

olmayacağını anladığından emin ol. Zaman değerlidir. Eğer o umursamıyorsa seni mutlu etme fırsatına bayılacak bir sürü başka kadın var.”

Bir saniye için, gözlerindeki bakış bana kendisinden mi bahsediyor, diye merak ettirdi.

Hafta sonunun kalanında Aubrey’yi takip etmedim. Onu azıcık bile görmeden bütün bir günü geçirdiğim ilk seferdi. Fakat gerçekten de güzel yüzünün ve leziz kıcının caydırıcılığı olmadan düşünmek için yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Carla’yla yaptığım son konuşma özgüvenimi tavana çıkarmış olsa da, yalnız zaman geçirdikçe içime daha çok şüphe sızmaya başlıyordu.

O pazar gününün büyük kısmını çamaşırhanede geçirdim. Kıyafetlerimin kurutucuda dönüşünü izlemek meditasyon yapmama ve her şeyi derinlemesine düşünmeme yardım etti.

Her zaman, ne kadar sürerse sürsün kasabada kalacağımı söylemiş olsam da, Aubrey beni çoktan sildiyse bunu yapmak istemiyordum. Eğer koşullar ne olursa olsun Dick ile kalmak niyetindeyse, o zaman gerçekten bilmem gerekiyordu. Beni affetmesini sağlamak bir şeydi. Beni affetmesini VE bana ikinci bir şans vermesini; sözümona onu mutlu eden ve ben yokken yanında olan bir adamı terk etmesini istemek başka bir şeydi.

Yarın akşam Aubrey işten eve döndüğünde, hepsinin cevabını bir seferde almak için uğraşmaya karar verdim.

Chance

Pazartesi sabahı Jefferson'daki kahvaltı rutinini atladım ve doğruca Aubrey'nin evine gittim. Bugün daha uzun bir gün olacaktı, Pixy'nin ağılının son dokunuşlarını yapacaktım ve bu akşam işler istediğim gibi gerçekleşmezse diye her şeyin düzgün olduğundan emin olacaktım.

Keçinin favori dürümlerinden iki tane almak için –mısırsız– durdum ve öğle yemeğini pencereye götürdüm.

Birkaç ısırıkta yiyip bitirmesini izlerken başını kaşıdım. “Dinle, sana önemli bir şey söylemem gerekiyor.”

Başını kaldırıp bana bakmaktansa dürüm paketlerini yalamakla meşguldü.

“Eğer gidersem seninle alakalı olmadığını bilmeni istiyorum. Tamam mı?”

“Mee.”

“Her gün seni görmekten ve üçümüzün birlikte olmasından daha çok istediğim bir şey yok. Sadece, artık bu mümkün mü bilmiyorum. Eğer değilse tekrar gitmek zorunda kalacağım çünkü kalmak beni çok üzecek.”

Bana mahzun gözlerle baktı. Güya kördü ama bazen beni görebildiğine yemin ederdim.

“Eğer bu olursa seni hiç unutmayaçağıma yemin ederim Hergele. Tamam mı?”

Pixy çenesini elime dayadı ve daha önce hiç yapmadığım bir şeyi yaptım. Eğilip alnını öptüm. Temecula’da bulmayı umduğum tarzda bir öpücük değildi ama ona yakın en iyi şeydi. Aubrey’yle geçirdiğim zamanın resmi maskotuydu o, her zaman paylaştığımız güzel anıların merkezinde olacaktı. Onu hiç unutmayacaktım. İkimizin bir fotoğrafını çektim. Artık ölmeden önce yapılacaklar listemden “bir keçiyi öp” maddesini çıkarabilirdim.

Öğlenin kalanı prenses çiçekleri arayarak geçti. Ektiklerimden çalmak istemediğim için onları satan bir çiçekçi bulmam gerekti. En sonunda bir buket yaptırabildim ve otelime götürdüm.

Duş alıp koyu renk bir kot pantolon ve üstüme oturan siyah bir gömlek giyip biraz parfüm sürdüm. Bu akşam olabildiğince iyi görünmem ve kokmam önemliydi. Önceden Aubrey’yi aramamaya karar verdim. Oraya gitmememi söylemesini istemedim. O yüzden bu akşam kapısında belirlemek tam bir kumardı.

Berrak bir geceydi. Evinin içindeki ışıklar karanlık sokağı aydınlatıyordu.

Evdeydi.

Evdeydim.

Kalbim gümbürderken kamyonetimi köşeye park ettim ve ne söyleyeceğimi prova ederek orada en az yirmi dakika oturdum. Arabamı önüne park ettiğim evden biri çıktı.

İncecik geceliği ve terlikleriyle kışını sallayıp memelerini gösteren bir kadın kamyonetime yaklaştı. Elindeki alçıyı görünce Aubrey’nin sürtük komşusu Philomena olduğunu fark ettim. Şimdi bacağına da bir alçı vardı. Ne oluyordu yahu? Hatun ateşli bir karmaşaydı resmen.

“Selam yakışıklı. Kamyonetinin burada durduğunu gördüm.”

“Üzgünüm. Burada yaşadığını fark etmedim. Tam evinin önüne park etmemeliydim.”

“Şaka mı yapıyorsun? Belki de en sonunda benim çimlerimi biçmek istediğine karar vermişsindir diye heyecanlandım.”

“Hayır, iş için burada değilim.”

“O zaman belki de doğrudan içeri gelip beni becermek ister-sin?”

“Vay, şey... ııı... sevimli... alçlarına... rağmen baştan çıkarıcı bir teklif olsa da, gerçekten de onun için uygun değilim. Ama sağ ol.”

“O zaman neden bir içki içmeye gelmiyorsun? Isırmayacağı-ma söz veririm.”

“Hayır. Aslında Aubrey’nin evine gidiyordum.”

Alçısını kalçasına dayadı. “Aubrey’nin erkek arkadaşı oldu-ğunun farkındasın, değil mi?”

“Bunun epey farkındayım, evet.”

“Pekâlâ, eğer fikrini değiştirirsen beni nerede bulacağını bili-yorsun.” Yaklaşan bir arabaya bakmak için başını kaldırdı. “As-lında, tam da köşeyi döndü gibi duruyor. Bu ilginç olacak.”

“Kim?”

“Yanımızdan geçen BMW Aubrey’nin erkek arkadaşınıdı.”

Midem kasıldı. *Siktir.*

Philomena en sonunda beni yalnız bırakıp evine geri döndük-ten sonra ne yapacağımı bilemeyerek orada uzun süre oturdum. Çiçekleri alıp en sonunda kamyonetten çıktım, hemen kapısının önüne bırakmayı planlıyordum.

Yaklaşırken pencereden gördüğüm net görüntü neredeyse kalbimi durduracaktı. Aubrey kanepede Richard’la oturuyordu, başını omzuna dayamıştı. Dingin görünüyordu. *Huzurlu.* Film izliyor gibi görünüyordlardı.

Gördüğüm şey her ne kadar canımı yaksa da bakışlarımı ka-çıramadım. O görüntü rüyalarımın esansıydı. Her gece eve ge-lip onunla bunu yapmaktan daha çok istediğim hiçbir şey yok-tu. Sadece onunla olmak isterdim. Ben orada dururken geçen

her saniyeyle birlikte şüphe tohumları büyüyordu. Birdenbire, Temecula'ya geldiğimden beri ilk defa, hem de o kadar takip etmelerime rağmen, ilk defa kendimi dışarıdan biri gibi hissettim. Birden gerçekler kafama dank etti. Hapishane beni bir zaman kapsülüne atmıştı ama zaman kesinlikle geçmişti. Aubrey yoluna devam etmişti.

Yoluna devam etmiş.

Seni kahrolası gerzek Chance.

Yaptığın şeyi bunun için yaptın, unuttun mu? Onun için istediğin şey güya buydu.

Bunu fark etmemin üzerinden en azından yirmi dakika geçmişti ve hâlâ kusursuzca biçtiğim çimlerin üzerinde duruyordum. Neden hasta gibi hissettiğimi biliyordum.

Onun yasını tutuyordum.

İlk seferinde onu bırakıp gitmem onu yıkmıştı. İkinci defa gidişimse beni yıkacaktı. Bu defa, sanki nasıl gidileceğini bilmiyordum. Veda etmeden gidemezdim. Şimdilik kapısına çiçekleri bırakacaktım, belki ona bir mesaj gönderir ya da Hermosa Kumsalı'ndaki evime geri dönme planlarımı haber vermek için yarın onu arardım.

Kapısının önüne gelip çiçekleri hoş geldiniz paspası üzerine bırakmak için diz çöktüm. Bir patırtı beni ürküttü. Pixy kokumu falan almıştı sanırım. Yemek odasının penceresinde bitiverdi, hemen giriş kapısının diğer tarafındaydı.

Anında meelemeye başladı.

“Şşşt!” diye uyardım.

Tam uzaklaşmaya başladığım sırada dış tarafın ışıkları parladı ve ön kapı açıldı. Arkamı döndüm.

Aubrey orada duruyordu. “Chance...”

Elimi yavaşça kaldırıp, “Selam,” dedim.

“Burada ne yapıyorsun?” Başını eğip çiçekleri gördü, onları almak için eğildi. “Bunları kapıma mı bırakıyordun?”

“Aynen öyle. İçeri gelmeyi planlamıyordum.”

Dick arkasında belirip elini sahiplenici bir şekilde onun incecik beline koydu. Gözlerim eline odaklandı, sonra başımı kaldırıp Aubrey'nin korkulu ifadesiyle karşılaştım.

"Bay Bateman," dedi Dick. "Size nasıl yardım edebiliriz?"

Biz.

Sikeyim seni Prenses Beceren.

"Yasal meselelerimle ilgili yardımları için Aubrey'ye teşekkür etmek adına küçük bir şey getirmiştım."

"Bu çok hoş ama buraya gelmek yerine ofise uğramalıydınız."

Puşt.

"Aslında sabah erkenden gideceğim. O yüzden bu tek fırsattı."

Aubrey çiçeklere bakıyordu. Başını anında kaldırdı ve şimdi onun bakışları benimkileri deliyordu. "Kasabadan ayrılıyor musun?"

"Aynen öyle. Buradaki işim bitti." Doğruca gözlerine bakarak devam ettim, böylece bunun ne kadar ciddi olduğunu anlayacaktı. "Veda etmeden gidemezdim."

Orada ne diyeceğini bilemeyerek durdu. Pixy, Aubrey'nin bacaklarının yanında duruyordu. Neye yöneldiğini bilerek eğildim, gözlerimi kapayarak yüzümü son bir kez yalamasına izin verdim. Ayağa kalktığımda keçiyle aramdaki ani bağdan kafası karışmış görünen Dick bir hayvana bir bana baktı.

Aubrey'yi daha sıkıca tutarak, "Pekâlâ, size en iyi dileklerimizi sunuyoruz."

"Teşekkürler." Tam gitmeye davranmıştım ki son bir kez arkamı döndüm. Sesim boğuktu. "Ona iyi bak."

Son yorumumun ne kadar uygunsuz olduğunu umursamadım. Söylenmesi gerekiyordu.

Acımı yutup ona bir daha bakmadan çimlerden yürüdüm. Bakamazdım. Köşeyi döndükten sonra kamyonetime bindim ve hızla sürdüm.

Doğruca otel odama gittim. Bara gidip Carla'ya veda etmek istiyordum ama kendimi kaybedene kadar içmekten korkuyordum. Yakında bir gün, ona bir mektup yazardım ya da arkadaşlığının benim için ne kadar değerli olduğunu bilmesini sağlardım.

Aubrey mesaj atmadı ya da aramadı. Bu sadece gitmemin en iyisi olduğu kararımı güçlendirdi.

Dönüp durdum, uykum yoktu. Ona bir daha asla dokunamayacağımı bildiğim için hissettiğim fiziksel acıdan kurtulamıyordum, uykusuzluğu kabullendim. Yatağımın kenarına oturdum, telefonumu belki de yüzüncü defa kontrol ederken toplanmış bavuluma bakıp saçlarımı sinirle çekiştirdim.

Elime baktım, Vegas'tan aldığımız sahte altından yüzüğü çıkardım ve öfkeyle çöp kutusuna attım. Bir parçam beni aramasını hiç beklemiyor olsa da, büyük bir parçam aramadığı için paramparça olmuştu. Canımı en çok sıkan şeyse hâlâ geleceğimi onsuz gözümde canlandıramıyor oluşumdu.

Kapımın tıklatılması beni zıplattı.

Motel hoş bir bölgede değildi, o yüzden kapıyı açmadan önce gözetleme deliğinden baktım. Gördüğüm şey perişan haldeki Aubrey'ydi. Karmakarışık olan kalbim az önce bütün umudunu kaybetmiş olmasına rağmen hızla attı.

Kapıyı açtım ama o içeri girip yatağıma otururken hiçbir şey söylemedim. Tam karşısında durmaya devam ettim. Birbirimize gözlerimizi dikmiş halde bakarken sessizlik sağır ediciydi. Sonra o konuşmaya başladı.

"O gün seni lobide tam altı saat bekledim..."

Yanağından aşağı bir damla gözyaşı yuvarlanınca bir peçete aldım ve yanına otururken ona verdim. Sonraki söyleyeceği şeyin beklentisiyle vücudum gerildi.

"Geri döneceğinden çok emindim. Kafamın içinde durmadan Arizona'dayken bize yemek almak için dışarı çıkıp geri döndüğün gece bana söylediğin şey vardı. Ben korkmuştum, sen de 'sana böyle bir şeyi asla yapmam' demiştin. O yüzden bir süre umuda tutundum. Kendimi bir aptal gibi hissettim çünkü bütün

eşyaların gitmişti, yine de geri döneceğine inandım. Seninle sadece sekiz gün geçirdiğimizi biliyorum ama sana karşı kimseye karşı olmadığımından daha yakın hissettim. Seninle bir gelecek gördüm.”

Göğsüm sıkıştı. “Temecula’ya geldiğinde neler olduğunu anlat bana. Duymak acı verse bile her şeyi bilmeye ihtiyacım var.”

“Uzun bir süre çok depresif haldeydim. Kendimi yeni bir işe attım. Taşındıktan birkaç ay sonra bir adamla tanıştım. Gerçekten çok iyi bir arkadaşım oldu. Adı Jeremy’ydi. Çok tatlı ve bana karşı çok iyiydi. Altı ay kadar arkadaş kaldıktan sonra sevgilim oldu. Seninle aramda olan her şeyi biliyordu.” Biraz kahkaha atıp ilk defa benden tarafa baktı. “Senden nefret ediyordu.”

Bu içimi acıtsa bile gülümsedim.

Devam etti, “Bir duvar ördüm, geçmesine izin vermedim. Gitmiş olmana ve canımı yakmış olmana rağmen kafam hâlâ seninle doluydu. Hâlâ tek istediğim, tek özlemini duyduğum sendin. Nereye gitsem her şey bana seni hatırlatıyordu. Jeremy bunu biliyordu. Benden ona verebileceğimden daha fazlasını istedi. Kalbimi istedi ama kırmış olmana rağmen o hâlâ sana aitti.”

“Richard ile nasıl tanıştın?”

“Jeremy ile aramızdakiler bittikten sonra gerçekten yardıma ihtiyacım olduğuna karar verdim. Kariyerim, özel hayatım, hatta ailemle ilgili şeylerin içinde... kendimi... kapana kısılmış hissettim. Bir terapistle görüşmeye başladım. Bana bazı değişiklikler yapmam ve gittiğin için kendimi suçlamayı bırakmamda yardımcı oldu. Güven ve terk edilme sorunlarımı aşmama yardım etti. Onlar konusunda hâlâ uğraşıyorum. Ayrıca senin geri dönmeyeceğini kabullenmem gerektiğini görmemi sağladı. Yedi ay önce Richard hayatıma girdi, yeniden biriyle olmaya hazırdım. Şirkete ortak olarak işe alınmıştı. O şekilde tanıştık.”

“Adıyla dalga geçip duruyor olsam bile iyi bir adama benziyor.”

“Ona senden hiç bahsetmedim. Evet, harika bir insan. Onunla çok fazla ortak ilgi alanımız var. Tutkumun peşimden gitmem

için beni cesaretlendiriyor. Hayvan barınağı işine dahil olmaya başlama sebebim o."

"Bu iyi bir şey."

"O yöne gitmem için bana ilham veren ilk kişi o değildi. Benim için yaptığın tek şey oydu Chance. Bana kısacık bir zamanda hayatı nasıl yaşayacağım ile ilgili çok şey öğrettin. Kalbimi kırmış olmana rağmen seninle tanıştığım için asla pişman olmadım. Geriye dönsem de bunu değiştirmezdi. Bana her zaman acayip manyakça gelen şey buydu. Şu anda olduğum kişinin birçok parçasının sebebi sensin."

"Onu seviyor musun?"

Hiç tereddüt etmeden, "Evet," dedi. Cevabı doğruca göğsüme sıktığı bir mermi gibi hissettirdi.

Yutkunarak, "Tamam..." dedim.

"Kafam çok karışık. Richard'a çok fazla değer veriyorsa da yalan söylemeyeceğim. Senin gelmen dünyamı tepetaklak etti. Gitmenin asıl sebebini asla tahmin edemezdim. Doğru olduğuna inandığım her şey... öyle değil. Beni başka sebeplerden ötürü bırakıp gittin sanıyordum."

"Sana bir iyilik yaptığımı düşündüm."

"Neden seni beklememi istemedin?" Sesi acı dolu geldi. "O günlerin her birinde beklerdim."

Saçını okşadım. Kendime engel olamadım. "Buna hiç şüphem yoktu. Fakat bana güceneceğini düşündüm. Hapishanenin bana ne yapacağını bilmiyordum ve belki de değmeyebilecek bir adam için beklememi istemedim. Gerçekteyse deneyimim beni güçlü bir insan yaptı ama o zaman bunu bilmenin imkânı yoktu. Her şeyden ötesi, yeni bir başlangıç yapacakken hayatını beklemeye almak zorunda kalmayı hak etmedin."

"Şimdi her şeyi daha net bir şekilde anlıyor olsam da gidiş şeklin yine de travma yaratan türdendi. Richard ile işler farklı olsaydı bile bir daha gitmeyeceğin konusunda sana tamamen güvenebilir miydim bilmiyorum."

Bunu duymak beni tedirgin etti. Kaçak oynamaya son verdim.

“Sadece şuna cevap ver, gerçekten çok mu geç kaldım?”

Kalbim gümbürdüyordu. Tereddüt etti ve gözlerindeki bir şey bana umut kırıntısı verdi. Bu an son fırsatım gibiydi ve yalvarmayacak kadar gururlu değildim.

Ben önünde dizlerimin üstüne çöküp başımı karnına yaslar-ken o hâlâ yatakta oturuyordu. “Sadece yapılması gerekeni söyle Aubrey.” Tekrar ettim: “Sadece bana bir şans daha vermen için yapmam gerekeni söyle.”

İki yıldır bir kadın tarafından dokunulmamıştım, o yüzden parmaklarını saçlarımın arasından geçirdiğinde hayatımda yaşadığım her şeyden daha iyi bir his verdi sanki. Nefesim tekle-di. Onun nefes alıp veriş ritmi de bozuldu. Ondan gelen her ses doğruca aletime gidiyordu. Ona bu kadar yakın durmak tadına bakmak için beni çaresizleştiriyordu. Bana karşı cinsel çekimini avantajıma kullanmayacağım diyemezdim.

Eğer pis oynamam gerekirse oynardım. Karnına doğru ya-vaşça konuşarak devam ettim, “Senin için telafi etmeme izin ver. Yemin ederim bütün acıyı unutacaksın. Kendi adını bile hatırla-mayacaksın.”

“Hayır,” diye soludu.

Dudaklarımı aşağı indirdim ve göbek deliğinin aşağısından konuştum. “Seni tatmin ediyor mu? Sana gerçekten ihtiyaç duy-duğun şeyi veriyor mu?”

Bacakları titriyordu. “Chance, dur.”

Vücudunun tepkisi benim için yeterli bir cevaptı.

Tekrar oyuna döndüm.

“Prenses, şuraya bak. Bavulum toplu. Sabah gitmeye hazırım. Kalmam için bir sebep var mı? Sen söyle.”

Güzel yüzünden işkence gibi bir bakış geçti. “Hiçbir şey için söz veremem.”

“Söz istemiyorum. Şans istiyorum. Yeniden arkadaşın olarak başlamak isterim... başladığımız şekilde.”

Ayağa kalkıp volta atmaya başladı. “Ben hâlâ Richard ile birlikteyim. Onu aldatmayacağım.”

“Aldatmanı istemedim.” Yavaşça ona doğru yürüdüm, yırtıcı hislerime rağmen avına yaklaşan bir aslan gibi görünmemeye çalışıyordum. “Sana şunu sormama izin ver. Kalmamı istiyor musun?”

Başını kaldırıp gözlerime baktı ve “Evet,” diye fısıldadı.

“O zaman buradayım.”

Geriledi. “Gitmem gerek. Dondurma alacağımı ve arabama benzin dolduracağımı söyledim.”

“O zaman onları alsan iyi edersin. Dikkatli ol. Saat geç oldu. Seni bir daha ne zaman göreceğim?”

“Sabah Richard’ın toplantısı var. Yarın saat dokuzda Starbucks’ta kahvaltı etmek için buluşalım.”

“Biz? Birlikte? Starbucks’ta?”

“Evet. Benimle aynı şeyi sipariş verme ama. Bu ürkütücü.”

Sırıttım.

Kapı arkasından kapandığında önceki gülümsememin yerini kocaman, parlayan bir gülümseme aldı.

Çöp kutusuna doğru yürüyüp karıştırarak yüzüğümü çıkardım ve tekrar parmağıma taktım.

Yavaş ve temkinli giden yarışı kazanır.

22

Chance

Gecenin yarısını Aubrey'nin bana yeniden güvenmesini sağlayacak büyük bir proje bulmaya çalışarak geçirdim. İki uzun yıl olmuştu ve onu öyle feci şekilde geri istiyordum ki –hem lafın gelişi hem de kelimenin gerçek anlamıyla– patlayacakmışım gibi hissediyordum. Fakat sonunda, büyük bir proje falan olmadığını biliyordum. *Biz* nasıl olduysak o şekilde olması gerekiyordu. Sadece kendimiz olacaktık, her seferinde biraz daha.

Tabii bu karşıma çıkan her uygun avantajı kullanmaya çalışmayacağım anlamına gelmiyordu. Sadece o avantajları zamanla, azar azar serpiştirmem gerektiği anlamına geliyordu.

Duştayken Aubrey'nin gözlerini parlatan şeyleri düşündüm. Gözlerinin parladığını gördüğüm o ilk seferde bir lokantadaydık ve ona kendi tabağımdan yedirmiştım. Sriracha sosu damlayan yağlı yumurtalar ve sosis. Onun ellerimden yiyişini izledikten sonra bir daha asla yalnız yemekten keyif alamayacağımı düşünbilmişim sadece. Ayrıca aksanıma karşı bir ilgisi olduğundan da epey emindim. Bu iki küçük şey aklımdayken düşüm beklediğimden biraz daha uzun sürmüş olabilirdi. Fakat kahvaltı randevum için hazırdım. Ayrıca Aubrey için ölümüne açtım.

Yerel bir şarküteriye uğrayıp bazı şeyler aldım, Avustralya kahvaltım için hazırlıktı. Evimden ayrılmadan önce kız kardeşimin yiyecek stokundan en sevdiğlerimi aşırımtım. Starbucks'a elimde büyük, kahverengi bir paketle erkenden gittim; Aubrey gelmeden önce, kahvaltı getirmemin sorun olmaması için Melanie ile konuşmak istiyordum.

"Bu sabah geciktin." Melanie bir bardak çıkardı ve arkasındaki barista için üzerine yazmaya başladı.

"Ondan iki tane yapabilir misin? Kahvaltıda biriyle buluşacağım." Kibirli gülümsemem Melanie'ye o kişinin kim olduğunu söylemeye yeterdi.

Melanie'nin gözleri büyüdü. Benim için gerçekten heyecanlı görünüyordu. "Yani bu sabah parasını ödemek yerine gerçekten onunla kahve içeceğini mi söylüyorsun?"

"Aynen öyle."

Ellerini birleştirdi. "Biliyordum! Richard iyi bir adam falan. Ama aynı şey değil. Aubrey'nin daha önce hiç görmediğimiz bir yanını ortaya çıkardın."

O yanın gerçek Aubrey olduğunu ve benim için hâlâ saklı tuttuğunu umdum. Şu iyi huylu Dick'in kızımın dövüşmekten hoşlandığını ve içindeki edepsiz yanı bilip bilmediğini merak ettim. Tamamen bihaber olduğuna kalıbımı basardım. "Dinle Melanie. Bu sabah yanımda kahvaltı getirmemin sorunu olur mu? Aubrey ile paylaşmak için bir şeyler aldım."

"Tabii ki olmaz. Ne istersen. Gereken neyse yap."

"Sağ ol Melanie."

Bulabildiğim en rahat koltukları seçtim. Kösedeydi, iki kahverengi, yıpranmış, deri sandalyelerin ortasında ufak bir masa vardı. Kahvaltımızı hazırlamadan önce sandalyeleri birbirine yaklaştırdım. Aubrey tam dokuzda geldi.

Masamıza geldiğinde ayağa kalktım. Önce garip bir an oldu. Eğilip onu öpmek istedim, sadece yanağından olsa bile. Fakat beden dili gergindi, neredeyse endişeli denilebilirdi. "Günaydın." Başımı salladım.

Kendini gergince gülümsemeye zorladı. "Selam."

Arkamdaki masayı gösterdim. "Kahvemizi aldım ve kahvaltımızı hazırladım."

Oturdu. "Bütün bunlar nedir?"

"Avustralya kahvaltısı."

"Avustralya kahvaltısı mı? Buradaki Starbucks'ta mı?"

"Aslında buraya getirdim. Melanie'nin haberi var, sorun yok."

Aubrey omzunun üzerinden kasaya baktı. Melanie ve diğer ikisi açık açık yüzlerinde kocaman gülümsemelerle bizi izliyordu. Yeniden bana dönünce gözlerini devirdi. "Bana ne yedirdiğini söyle bakalım."

Pis pis güldüm. Kaşlarını çattı. "Bazı kurallar koymamız gerekiyor."

"O zaman başarısız olmam için uğraşıyorsun."

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Eğer kural koyarsan kendime engel olamayacağımı biliyorsun. Onları bozmak isteyeceğim."

"Bir numaralı kural: Kuralları bozmak yok."

"Bu biraz uç noktada değil mi? Eğer dört numaralı kuralı bozarsam kafadan iki kuralı bozmuş olurum. Şimdiden zorlaştırıyorsun."

"Gidebilirim."

"Neden bunu yapasın? Zor olduğun zamanlarda senden daha çok hoşlanıyorum."

"Hoşlanırdın tabii."

"Neden önce sana bir şeyler yedirmiyoruz? Bence henüz bir şey yemediğin için fazladan terssin."

"İyi." Masadaki yemeklere bakıp dudaklarını yaladı.

Hassiktir. Bu düşündüğümden daha zor olacaktı.

Ona göstermek için kızarmış ekmeği kaldırdım. "Bu vegemite.* Avustralyalıların en sevdiği şeydir." Kız kardeşim ile ikimiz

* Vegemite, Avustralya'ya özgü, bira mayasından yapılan, macun kıvamında bir yiyecek. -çn

Avustralya'yı arkamızda bırakmış olabilirdik fakat ayrılamadığımız belli şeyler vardı.

"Bu kulağa biraz... iğrenç geliyor."

"Eğer tek o varken yersen öyle olabilir. Ancak yağla birlikte sürdüğünde acayip iyi oluyor."

Isırması için ekmeği uzattım. Elimden almaya yeltendi. Uzatığım ekmeği geri çektim. "Avustralya geleneği, birbirimizi vegemite ile besleriz. Yeni arkadaşlar arasında bir barış teklifi gibi bir şey." Tamam, o kısmı tamamen ben uydurdum. Fakat selamlaşma öpücüğünü atladığım için bir şeylere ihtiyacım vardı.

Başını iki yana salladı ama keyifli görünüyordu. "Tamam." Aubrey ağzını açık gözlerini yumdu.

Yüce Tanrım. Bu kadın ölümüm olacaktı. *İki yıl.* Şimdi onca zaman boyunca hayalini kurduğum kadına, boyalı dudaklarını açmış ve gözlerini kapamış bir halde beni beklerken bakmak zorunda kalmıştım. Ben de hapishanenin kısıtlama testi olduğunu düşünmüştüm.

Çoğu Amerikalının aksine Aubrey vegemite'ı sevdi. Garip bir sebepten de olsa hoşlanacağını biliyordum. Gerçek konuşmadan kaçınıp küçük konuşmalar yaparak getirdiğim her şeyi yalayıp yuttuk. Güvenini geri kazanmaya başlamak için Adele'in benim için ne anlama geldiğini görmesi gerektiğini biliyordum. Ayrıca kendimi ona açmak da istiyordum, saydamlık güveni açığa çıkarırdı. Dr. Phil hapishanede en çok izlenen programlardan biriydi.

"Adele'le çocukken, ona basit şakalar yapmaktan hoşlanırdım. Uyurken streç film ile onu yatağa sabitledim. Klozetin üstünü de streç filmle kapladım, böylece yere işerdi. O yatağa girip ışığı kapatana kadar yatağın altında saklanırdım. Sonra dışarı çıkıp ödünü patlatırdım."

"Ben de eskiden bir kardeşim yok diye kendimi mahrum hissedirdim."

"Evet, pekâlâ. Bir keresinde benimle ödeşti." Ona kızarmış ekmeğin son lokmasını uzattım ve ağzını açarken tereddüt etmedi. Dick'leyken salata söylemesini ve benimleyken onu karbon-

hidratlarla, boş kalorilerle beslememe izin vermesini neden bu kadar çok seviyordum?

“Ne yaptı?”

“Sekiz ya da dokuz yaşlarındaydı, o yüzden ben de on ya da on birdim herhalde. Futbolu ve kızları yeni yeni keşfetmiştim. Fark ettiğim bir kız vardı ve o da beni fark etmiş gibiydi. Izzy. Bir gün antrenmanlarımdan birinde tribündeydi ve ben de artistlik yapıyordum. Topu dizimde ve kafamda sektiriyordum. Izzy etkilenmişti. Onu tam istediğim yere getirmişt看. Ta ki arkamı dönene kadar.”

“Adele ne yapmıştı?”

“Beyaz formamın arkasını vegemite’la boyamıştı. Sen kızarmış ekmeklerin arasında yedin. Fakat pek hoş bir görüntü değildir.”

Kahkaha attı. “Yemeyi bitirdikten sonra söylediğine memnun oldum.”

“Izzy ilgisini kaybetti ve ben de kirli şortlu Chance oldum.”

İkimiz de kahkahalara boğulduk. “Düşünsene, yıllar sonra o kirli şortlu kış meşhur oldu.”

“Biliyorsun, o posterde yüzüm de var. Popomun da sadece küçük bir kısmı görünüyor.”

“Güven bana. Sattıran şey o kış.”

“Kıçımı yüzümden daha çok beğendiğini mi söylüyorsun sen?”

Başını iki yana sallayıp cevap vermedi ama yanakları biraz pembeleşti. “Peki Adele ile nasıl ödeştiniz?”

“Ödeşmedim.” Omzumu silktim. “Aslında onunla gurur duydum.”

İki saat boyunca konuştuk. Hiçbir şeyden. Her şeyden. Orada günlerce oturabilirdim. Aubrey’nin masanın üzerindeki telefonu titrediğinde, ikimizin gözleri de ekranda parlayan isme odaklandı, sonra birbirimize baktık. Richard. Dick.

“Gitmeliyim. Burada iki buçuk saattir oturduğumuza inanamıyorum. Geç kalacağımı ofistekilere söylemedim bile.” Ayağa kalktı, ona katıldım. “Bugün için planların ne bakalım?”

“Köpekleri gezdireceğim, avukatım için çiçek ekeceğim. Klasik şeyler.”

El çantasını karıştırıp bir dizi anahtar çıkardı. Anahtarlıktan birini çıkarıp bana uzattı. “Al bunu. Çalışırken tuvaleti falan kullanman gerekirse girersin.”

Bu tuvaletimi yapacağım bir yerden çok daha fazla anlama geliyordu. Anahtarı elinden aldım, sonra parmaklarımı onunkilere geçirdim. “Teşekkürler.”

Bir adım yaklaştım. *Siktir, çok güzel kokuyordu.* “Özel Koleksiyon Sümbülteber Gardenya,” diye mırıldandım. Kokuya şartlanmış şeklime bizzat Pavlov’un kendisi salya akıttırdı. Bu beni otel odalarımızdaki o ilk geceye geri götürdü. Koku, banyosunu kaplıyordu ve o siyah, dantel külodu lavabonun üzerindeydi. *Siktir.* Kendi işimi görmek onun etrafındayken yaşadığım susuzluğa hiç etki etmiyordu. Pantolonum daralmaya başlıyordu.

“Parfümümün adını hatırladın.”

Bu defa kendime engel olamadım. Kolumu ensesine doğru dolayıp onu sıkıca sarılmak için kendime doğru çektim. “Seninle ilgili her şeyi hatırlıyorum,” diye fısıldadım kulağına.

Ayrıldığımızda kızarmıştı ama bakışlarımdan kaçmak için aşağı baktığında ve pantolonumdaki bariz çıkıntıyı gördüğünde pancar gibi oldu.

Açıklama olarak sessizce, “İki yıldan fazla oldu,” dedim.

“Sen... yapmadın mı?”

“İki yıldır bir kadının içine girmedim.” Sonra söylediğim şeyi iyice düşündüm. “Seninle tanıştığımдан beri başka bir kadına dokunmadım. Dokunmayı planlamıyorum da.”

Konuşmadan önce yutkunmasını izledim. “Kahvaltı için teşekkürler.”

“Seni bir daha ne zaman göreceğim prenses?”

“Yarın sabah kasabadan çıkmam gerekiyor. Muhtemelen erkenden yola çıkacağım ve geç döneceğim. Sana yarından sonraki gün mesaj atarım belki.”

O cevaptan nefret etsem de kabul ettim. “Güvenle gidip dön.”

Birkaç köpek gezdirdim, spor salonuna gittim ve Aubrey'nin evini bugünlük atlamaya karar verdim. Bu sabah onunla geçirdiğim vakitten sonra eve geri döndüğünde takipçi sapıklık yaparak işleri batırmak istemedim. Evinin içine girdiğim anda tam anlamıyla araştırma yapacağıma hiç şüphe yoktu. O yüzden oraya gitmek yerine duş aldım ve en sevdiğim barmenle biraz kaliteli zaman geçirmek için bara gittim. Bu saatlerde mekân hep boştu.

"Bugün özellikle muhteşem görünüyorsun Bebek Carla." Büyük, beyaz puantiyeli kırmızı bir gömlek vardı üzerinde, geniş memelerinin hemen altından bağlanmıştı, pürüzsüz teninin çoğunu açığa seriyordu. Kırkların kapak kızı tarzını kırmızı bir fularla tamamlamıştı.

İçimi doldurdu. "Bugün iyi bir ruh halindesin. En sonunda biraz cesaretini toplayıp o kadının peşinden mi gittin?"

"Üstünde çalışıyorum."

"Neredeyse iki haftadır üstünde çalışıyorsun."

"Bu bir maraton, sürat koşusu değil." İçkimden büyük bir yudum aldım.

"Nesin sen, Dalai Lama mı?"

"Budist bir keşiş gibi hissetmeye başlıyorum. Onlar da kimseyle yatmıyor, değil mi?"

"Sana şunu sormama izin ver. Neden bir bara gidip istekli bir kadın seçerek edepsiz işlerini halletmiyorsun? Uzun zaman oldu. Sadece seks yap. Terli, bedenlerin çarpıştığı, anlamsız, pis seks. Kendini daha iyi hissetmeni sağlayabilir."

Dürüst olmam gerekirse son zamanlarda birkaç kadını fark etmiştim. Fark etmemek için ölü falan olmam gerekirdi. Yine de vücudum kimseyle birlikte olma arzusu barındırmıyordu. "Aldatıyormuşum gibi hissederdim."

"O başkasını beceriyor olsa bile mi?"

İşte bu siktiğimin lafı acıtmıştı. "Sağ ol Carla."

“Üzgünüm.” Sırıttı. “Ama fikrini değıştirirsen haberim olsun.”

Parmağımdaki yüzüğe baktım. Kafalarımız güzelken Elvis’in önünde söylenmiş yeminler olabilirdi ama nasıl olursa olsun onlara bağılydım. Artık hayatına geri döndüğüme göre, yeminlerimizi o da hatırlıyor mu, diye merak ettim.

Chance

Suçluların suçlarını tekrarlama oranlarının yüzde elli olduğunu söylerler. Tam da istatistiği destekleyecek biri olma yolunda gidiyordum. Elimde anahtar olsa da ve teknik olarak bir suçlu olmasam bile, gizlice gözetleme merakım bana kendimi tam da bir hükümlü gibi hissettirmişti.

Masumca başlamıştı gerçi. Önce banyoya girmiştim, sonra Pixy susamış gibi görünüyordu. O yüzden bir kâse bulabilmek için mutfağın yarısına bakınmışım. Bunda suçlanacak bir şey yoktu ki. Gösterişli birkaç şarap kadehi, üstünde hukuk firmasının adının olduğu kahve kupaları, etiketleri öne bakan konserveleler. Önünde gururlu bir horoz resmi olan iki acılı sos şişesi görünce gülümsedim. *Kızım da sosumdan hoşlanıyor.*

Oradan sonra daha göze çarpan araştırmalara geçmiştim. Banyoda sadece bir tane pembe diş fırçası vardı. Küvet sadece kızların kullandığı saçma şeylerle doluydu. Lavabonun üzerindeki krem tüpünü açıp koklamış olabilirdim. Aubrey gibi kokuyordu. Yine mal gibi gülümsüyordum. Ta ki aynalı banyo dolabını açana kadar. Tylenol, deodorant, jiletler, şunun bunun fazlaları ve... doğum kontrol hapları. Küçük, oval kutusunu aç-

tım ve bu haftanın Pazartesi, Salı, Çarşamba günlerinin çoktan açılmış olduğunu gördüm. Ayın kalanlarını tuvalete atma dürtüsü çok güçlüydü. Fakat öyle bir şeyin ardından dallanıp budaklanacak şeyleri düşünemiyordum bile. Koridorda daha ileri gittim.

Yatak odasındaki sürgülü dolap kapaklarını açtım. Kapaklardan biri yerinden çıkmıştı ve neredeyse kafama düşecekti. *Görüyorum ki prenses beceren hiçbir şey tamir etmiyor.* Dolapta erkek kıyafetlerine dair bir iz yoktu, bu da banyodaki ilaç dolabımı gördükten sonra kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağladı.

Şifoniyerinin üzerinde çerçevele birkaç fotoğraf vardı, birinde Aubrey ve babası olduğunu tahmin ettiğim adam hukuk fakültesi mezuniyetindeydi. Adam kameraya gururla bakarken Aubrey ona bakıyordu. Adamın da bir avukat olduğunu hatırladım. Birkaç tane daha vardı. Birinde o ve arkadaşlarının gençlik halleri vardı. Diğerinde yaşlıca bir kadınla birlikteydi. Birbirlerine benziyorlardı, büyükannesiydi herhalde. Son fotoğraf göğsümde ezici bir hisse sebep oldu. O ve Dick... Pixy aralarında duruyordu. Mutton, seni kahrolası hain. Bakmak ne kadar canımı yaksa da beş dakika boyunca gözlerimi dikip bakmaktan kendimi alamadım. Aubrey'nin yüzünde genişçe bir gülümseme vardı. O... mutlu görünüyordu. *O ben olmalıydım.*

Kaldırabileceğim kadar şeye bakmıştım ve yatak odasından çıkmak üzereydim ki son şifoniyerin çekmecesinin önünde durdum. Gözlerim üst çekmeceye takıldı, kareydi; iç çamaşırlarını koyacağın türdeydi. Bugün zaten götlük yaptığımı göz önünde tutarak yavaşça açtım. İçi dantellerle doluydu. Ve bir not vardı.

Ukala,

Yapacak daha iyi bir işin olmadığına göre şu dolabın kapılarını tamir etmeye ne dersin?

Rahat beş dakika boyunca güldüm. Birbirimizi çok iyi tanıyorduk. Sonra da gardırobunun kapılarını tamir ettim.

Dün sabahtan beri ne sesi ne de soluğu çıkmıştı. Belki yarın mesaj atar diye umuyordum, akşam dokuza doğru telefonumda adı belirince acayip heyecanlandım.

Aubrey: Kapıları tamir ettiğin için teşekkürler sapık.

Ben: Senin için ne olursa yaparım.

Beş dakika geçti. Bariz şekilde eşyalarını karıştırdığım için özür dilemeli miydim bilemedim.

Aubrey: Hiçbir şeyi denemedin, değil mi?

Ben: Ben giyinip bakmaktan ziyade koklayıcıyım. Artı, senin kıçını dantel içindeyken beğeniyorum, kendiminkini değil.

Aubrey: Çok komik.

Ben: Kıçını dantel içindeyken sevdiğimi söylerken şaka yapmıyordum.

Telefonum sessizliğe gömüldü. Belli ki bu sohbeti arkadaşça bölgeden biraz uzaklaştırmıştım. Neden şansımı biraz daha zorlamayayım dedim.

Ben: Seni özledim. Seni bir daha ne zaman görebilirim?

Aubrey: Yarın öğleden sonra köpek yürürken görüşmeye ne dersin? Ofisteki son randevum dört gibi bitmiş olur.

Ben: Dört buçukta seninle barınakta buluşuruz.

Aubrey: Tamam.

Ben: İyi geceler prenses.

Aubrey: İyi geceler Chance.

Ertesi gün öğleden sonra barınakta buluştuk. Aubrey benden sonra geldi, o havalı takımıyla her zamanki gibi güzel görünüyordu. Fakat tuvalete gidip kot pantolon, beyaz bir tişört, parmak arası terlikler ve at kuyruğuyla geldiğinde efsanevi gö-

rünüyordu. İki köpeğin tasmalarını takıp parka doğru giderken gözlerimi ondan alamadım.

“Ne? Bana bir şeyler yolunda değilmiş gibi bakıyorsun.”

“Sadece sana bakıyorum. Bu mümkün mü emin değilim ama sanırım seni her gördüğümde daha da güzelleşiyorsun.”

Parka girerken sessizdi. Bir süreliğine yürüdük ve sonra bir banka oturduk. “Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Ne istersen.”

“Nasıldı? Yani hapishane?”

Sanırım son iki yılı gerçekte ne yaparak geçirdiğimi merak etmesi mantıklıydı çünkü ben onun son iki yılı nasıl geçirdiğini merak ediyordum. Arayı kapatıyordu.

“Çok... aşağılayıcıydı. Fazla kalabalıktı, yine de aynı zamanda ıssızdı.”

“Hiç ziyaretçin oldu mu?”

“Her cumartesi Adele geldi.”

“Peki annen? Hâlâ hasta büyükannenle mi ilgileniyor?”

“Hayır, o vefat etti.”

Aubrey bana baktı. Yüzü asıldı. “Çok üzgünüm. Bu düşünce-sizceydi. Büyükannen hastaydı. Düşünmem gerekirdi.”

“Bilemezdin.” Boğazımı temizledim. “Aslında artık ikisi de yok. Annemi ilk yılımda anevrizmadan kaybettik.”

“Aman Tanrım, Chance. Çok üzüldüm.”

“Teşekkür ederim.”

Taşıdığım su şişesini açtım ve nefes nefese olan köpeklere verdim. Şişe boşaldığında Aubrey hâlâ bana bakıyordu. O yüzden bütün dikkatimi ona çevirdim ve düşündüğü şeyi duymak için bekledim.

Konuşmadan önce yüzünden aşağı bir damla yaş aktı. “Çok şey kaybettin.”

Yaşı silip yanağını avuçladım. Elime doğru eğildi. Kaybettiğim şeyleri hatırladığımda zorlukla nefes alabiliyordum. “Evet. Kaybettim.” Gözlerimi kısa bir süreliğine kapayıp kendimi top-

ladım. Yeniden açtığımda Aubrey hâlâ beni izliyordu. O yüzden devam ettim. "Bazen, gerçekten ihtiyaç duyduğün şeyin farkına varman için her şeyi kaybetmen gerekir."

Parmaklarımı parmaklarına doladı ve sıkı. Bankta bir saat boyunca öyle oturduk, ta ki gezdirdiğimiz dört köpek gitme vaktinin geldiğine karar verene kadar. Ona hapishanede başlattığım futbol kliniğini anlattım. O bana barınağın kurulması ve işlenmesi için yapması gereken her şeyi anlattı. Şirketi ona epeyce ücretsiz iş yapma izni veriyordu, bu da onu mutlu ediyordu. İki yıl önce istediği tarzda bir dengeyi bulmuş gibiydi.

Köpekleri barınağa götürdükten sonra onu bırakmaya hazır değildim. Ön tarafta dururken, ilk randevunun garip sonuymuş gibi hissettirdi. "Gidip bir şeyler yesek mi?" diye sordum.

Altdudağını ısırdı. "Bu akşam planlarım var gibi."

Dick. Başımı salladım ve bakışlarımı indirdim.

"Ama..."

Umutla başımı kaldırdım. Yavru köpek bakışlarımı kaybetmemiştim.

"Öyle kesin planlar değildi. Belki değiştirebilirim."

"Bunu çok isterim. Bu akşam seni geri vermeye hazır değilim," diye dürüstçe cevapladım.

Başını sallayıp bir dakikalık izin istedi, konuşmasını duyamayacağım bir yerde yapmak için uzaklaştı. Geri döndüğünde telefonunu çantasına attı. "Canın ne istiyor? Eve uğrayıp gideceğimiz yere göre giyinmem lazım. Köpekler her yerimi pisletti, iş kıyafetimi geri giymek istemiyorum."

"Eve sipariş versek?"

Birkaç saniyeliğine düşündü. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum Chance."

Üç parmağımı havaya kaldırdım. "Uslu olacağım. İzci sözü."

Fikri düşünürken bana gözlerini kısarak baktı. "Tamam."

Diğer elim arkamdaydı ve iki parmağımı çaprazlamıştım.

Evinden birkaç sokak uzaktaki İtalyan restoranından carbonara soslu spaghetti ve parmesanlı tavuk pizulası söyledik. Geldiği anda paylaşarak yumulduk. İki yemeği de bitirdikten sonra bir parça ekmek koparıp sosa bandırdı. “Bakıyorum da karbonhidrat yasağını kaldırmışsın. Eskiden kendine ayda bir yemek hakkı verdiğini hatırlıyorum.”

“Yemeği çok fazla sevdiğime karar verdim. O yüzden ekmek ve makarnadan vazgeçmek yerine, spor salonunda düzgünce çalışmaya geçtim. Richard beni koşmaya alıştırdı ve bir dilim cheesecake’in kalorisini yarım saatte yakabileceğimi fark ettim. Kesinlikle o yarım saate değer.”

Bakışlarımı kaçırdım. Onun hakkında konuştuğunu ve Aubrey için yaptığı bütün iyi şeyleri duymak beni zıtlasmaya düşürdü. Her şeyden biraz daha keyif aldığı için mutluydum ama hayatın sunduğu şeylerden keyif almasını öğreten kişi ben olmadığım için üzgündüm. Eğer dürüst olmam gerekirse, dudaklarından o adamın adını duymak beni kırıyordu.

“Üzgünüm.” Somurtkan yüzümü fark edince samimiyetle özür diledi.

“Götlük yapıyorum. Yediğin ve egzersiz yaptığın için memnunum.” Bir dakikaya ihtiyacım vardı, o yüzden kalkıp tabaklarımızı lavaboya götürdüm. Ben bulaşıkları makineye doldurmaya başladığımda Aubrey de masayı temizledi. Yaptıklarımız çok... evcimen hissettirdi. Çok doğruydı. Onunlayken de böyle hissediyor mu, diye merak ettim.

Yemeğimiz bittiğinde saat daha sekizdi. Gereğinden uzun kalmamam gerektiğinin farkındaydım ama gitmeyi de hiç istemiyordum. Gözlerimi mutfak zeminine diktim. Sıvada çatlaklar vardı –başka bir günün projesiydi. “Gitmemi istiyor musun?” Başım hâlâ eğikti fakat gözlerim umutla dolu bir halde ona baktım.

Başını iki yana sallayıp yumuşakça konuştu. “Ne dersin, film mi izlese?”

Pixy oturma odasında bize katıldı. Kanepeye oturduğumuz anda hergele bitişikteki aşk koltuğuna zıpladı. Başını kolluğa

dayayıp bize gözlerini dikti. "Orası onun yeri sayılır," dedi Aubrey.

Ne izleyeceğimiz konusunda tartıştıktan sonra en sonunda Aubrey'nin anlatıp durduğu bir Netflix dizisinde karar kıldık. Şu eski *Eveli ve Çocuklu* dizisindeki annenin de olduğu, motosiklet çetesiyle ilgili bir diziydi. Hapishanedeki dinlenme odasında bir televizyonumuz vardı ama motosikletçilerle ilgili bir dizinin izin verilenler listesinde olmasının imkânı yoktu. Televizyon programları gibi anlamsız şeylerde bile birkaç yıl geride kalmıştım.

"Biliyor musun, motosikletini o mola yerinin park alanında ilk gördüğümde, kendimi arkasında giderken ve kollarım şu adama dolanmış bir şekilde hayal ettim." Televizyondaki sarışın bir herifi işaret etti, parlak beyaz spor ayakkabılarıyla bir Harley sürüyordu. "Sürmenin nasıl hissettireceğini merak ettim."

"Öyle mi?" Ayakları kanepenin üzerindeydi ve uzatmıştı. Dizleri kıvrıktı ama ayakları baldırına kadar geliyordu. Düşünmeden ayaklarından birini ellerime alıp ovalamaya başladım. Önce endişeli göründü ama omuzları çabucak rahatladı. "İyi geldi mi?"

"Hııı... hııııı."

"Sanırım Hermosa Kumsalı'na bir yolculuk yapacağım."

"O neden?"

"Motorumu almak için. Sana bir gezinti borçluyum."

Ben ayağını ovalarken gözlerini yumdu. "Bu hoşuma giderdi."

Benim de prenses. Benim de.

"Seni ilk gördüğümde ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

Kıs kıs güldü. "Muhtemelen hayır."

"Gözlerimi senden alamadım. Muhteşemdin ama o oynayan başlı oyuncakla oynarken gülümseyişin bana bir şeyler yaptı."

"Benden nefret ettiğini sanıyordum."

"Ben de sürmenin nasıl hissettireceğini merak ettim. Ancak benim aklımdan geçen şeyde motosiklet falan yoktu."

Gözlerimiz kesişti ve göz bebeklerinin gerçek anlamda genişlemesini izledim. *Siktir*. Tahrik oluyordu. Başparmaklarımı ayağının bir noktasına bastırdım ve gözlerini yumup ufak bir inilti

koyuverdi. "Tanrım, bu sesi seviyorum." Kendi sesimdeki kalınlığı duydum. Aletim de ona uyacak şekilde sertleşiyordu.

Ovalarken kaslarındaki gerginliğin gevşediğini hissettim. Fakat yerini farklı bir gerginlik almıştı. Etrafımızdaki hava ham bir cinsel enerjiyle doldu. Dokunuşumdan hoşlanıyordu, hissettirdiği şeye yavaşça kendini bırakıyordu. Her ovalayışımla nefes alıp verisi boğuklaşıyordu. Tanrım, parmaklarımın altındaki hissini özlemiştim. Vücudunu öyle fena şekilde kendiminkinin altında istiyordum ki, kendimi fazla hızlı hareket etmekten alıkoymak neredeyse acı vericiydi. Elimi dizinin arkasına doğru kaydardım ve ona bir santim daha yaklaştım. Vücudu dokunuşuma karşı öyle duyarlıydı ki.

Gözleri kapalıyken, "Chance," diye inledi.

Yavaşça ona doğru eğildim. "Aub..."

Kapı ziline sesi Aubrey'nin üzerine dökülen bir kova dolu su buzlu suyla eşdeğerdi. Gözleri açılıverdi ve başını kaldırdı, vücudu kaskatı oldu. Kapıdaki kim olduğunu düşündüğünü anlamak için roket bilimci olmaya gerek yoktu.

"Ya gelen... Richard'sa?"

"Öyle olsa ne olmuş? Yanlış bir şey yapmadık."

"Ama... ona bizden bahsetmedim. Önceki gece kapıma geldin ve kasabadan ayrıldığını söyledin. Onun bile şüphelenmesini sağladığından eminim. Eğer burada olduğunu öğrenirse aramızda bir şeyler olduğunu düşünür."

Arunda savunmacı bir hal aldım. Ayağa kalktım. "Aramızda bir şeyler oluyor."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Kapı tekrar çaldı. Ön kapıya gidip açmaktan ve Dick'e ikilemesini söylemekten daha çok istediğim bir şey yoktu. Fakat Aubrey paniklemiş görünüyordu. Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. "Ne yapmamı istiyorsun? Arka kapıdan sıvışarak kaçayım mı?" Alaycılık ediyordum. Gerçi bana bakışından istediği şeyin tam olarak bu olduğunu anladım. "Benimle dalga geçiyor olmalısın."

“Üzgünüm. Gerçekten üzgünüm. Ben... ben... burada olduğumu öğrenmesine izin veremem.”

Uzun bir süre boyunca birbirimize baktık. Bu şekilde ayrılmak bana kocaman bir şey gibi hissettirdi. Sanki *ben* diğer adammışım gibi. Dick değil. Deli gibi acıttı ama istediği şeyi yaptım. Tek kelime daha etmeden arka kapıdan çıktım.

Dick’in içeri girdiğini görene kadar arka pencerede bekledim, sonra ön tarafa geçtim. Yine dışarıdan izleyemezdim. Beni öldürdü bu. Ayrıca belki de arabasının bütün gece orada kalacağını görmek için oturup beklememin imkânı yoktu. O yüzden gittim. Evinin dışındaki sokakta tekerlek izleri bırakmış olabilirdim ama gittim işte.

Köpürerek otobana çıktım ve Hermosa Kumsalı’na doğru yol aldım. Ya bunu yapacaktım ya da Carla ile birlikte kendime acımanın içine yuvarlanacaktım ve şu anda kendime o konuda güvenmiyordum. Bir saat kadar gittikten sonra benzin uyarı lambası yandı. Mola yeri ve benzinlik karışımı bir yere girdim, park ettim ve başımı birkaç dakikalığına direksiyona dayadım.

Ne yapıyordum ben? Aubrey mutluydu. En azından ben ben-cilce hayatına geri girene kadar öyleydi. Beni geri istemesini öyle çok istiyordum ki, artık orada olmayan bir şeyi görüp görmediğimi sorguluyordum. Bir saatlik yolculuk beni iki konu arasında ileri geri götürüyordu: Bana yeniden güvenmeyi öğrenmesi için zamana ihtiyacı olduğu ve etrafında dolanarak yanlış bir şey yaptığı.

Tam arabadan çıkmak üzereyken gök sanki yarıldı. Yağmur yağmaya başladı, sıcak California havasının üzerine yağarak kuru buzdan çıkan buhar gibi buhar çıkarıyordu. Aslında ürpertici bir görüntüydü. Neredeyse kasvetliydi. Belki de bu bir işaretti.

Dükkâna kadar koşturdum. Yağmur damlalarını yenemediğim için tuvalete gidene kadar kıyafetlerim sırlıslıkla olmuştu. Yüzüme biraz su çarptım, aynaya baktım ve kendime moral verici bir konuşma yapmaya çalıştım. Her şeyin iyi olacağı konusunda kendi üzgün kışımı bile ikna edemiyordum, buna rağmen Aubrey’yi ikna etmeye çalışıyordum. Cebimdeki telefonum titre-

di ve bir saniye için umudumun artmasına izin verdim. Telefon hattımdan internet kullanım süremi neredeyse sonuna geldiğimi söyleyen bir mesajdı. *İşte bu kahrolası bir işaretti. Vaktim tükeniyordu.*

Kendi kendime homurdanarak tuvaletten çıktım ve depoyu doldurup yola düşmeden önce bir şeyler yemeye karar verdim. Seçeneklerimi görünce güldüm: Starbucks ya da Popeyes Tavuk. İronikti gerçekten. Belki de küçük hediyelik eşya dükkânına uğrayıp çıkarken oynayan başlı Obama alırdım. Acınası bir sikik olduğum için içten içe kendimi payladım.

Bir an önce oradan çıkmak isteyerek biraz tavuk söyledim ve ödemek için cebime uzandım. Cebimden bir şey düşüp yerde gürültüyle tıngırdadı. Aubrey'nin bana verdiği anahtardı. Yerden aldım ve yemeğimin ücretini öderken avucumu etrafında kapadım.

İşte o zaman jetonum düştü. Elimde anahtar varken aptalca bir işaret arayıp duruyordum. *Dick* zili çalmıştı. Yedi aydır birliktelerdi ve prenses becerene bir anahtar vermemişti. Ben diğer adam *değildim*. Henüz kendine itiraf etmemişti. İşte şimdi bu ona yardım edebileceğim bir şeydi.

24

Chance

Adele bağdaş kurarak kanepede oturuyordu. "Yani bu akşam geri mi dönüyorsun?"

Başımla onayladım. "Harcayacak vaktim yok. Burada olduğum her saniye herif üstünlük kazanıyor. Sadece motosikletimi kamyonetimin arkasına atmak için geldim." Kaşlarımı oynattım. "Onu sürüşe çıkarmamı istiyor."

"Bunların hepsi harika falan. Sadece onun *seni* sürüşe çıkar-mayacağını umuyorum."

"Benim de istediğim tam olarak o kardeşim."

"Ne demek istediğimi biliyorsun! Seni süründürmesin. Aslında erkek arkadaşının iyi bir adam olması işleri karmaşıklaştırıyor. Onu incitmek istemeyecektir."

"Bunun ideal olmadığını farkındayım. Fakat bilmem gereken şeyin anahtarı burada." Elimini arka cebime sokup Aubrey'nin evinin anahtarını çıkardım. "İşte burada."

"Bu gerçek bir anahtar."

"Aynen öyle." Göz kırptım. "Sevgilisinde bu yok. Bana verdi. Tamam, bahçesini düzeltirken tuvaleti kullanabilmem içindi. Fakat onda anahtar olmaması ne demek oluyor?"

“Onun çimleri biçmediği anlamına geliyor.” Kahkaha attı. “İnan bana, sonunda kızı alacağını düşünmek istiyorum ama alternatifi ben endişelendiriyor. Hepsi o. O zaman ne olacak?”

“O zaman, kalbi kırılmış yaşlı abin bütün gün pijamaları içinde kanepede Tim Tams* yiyip duracak.”

Bana bir yastık attı. “Beni korkutan da o.”

“Benim için endişeleniyorsun.” Yastığı geri fırlattım. “Bu sevimli ama gereksiz.”

“Gerçekten haklı olduğunu umuyorum.”

Temecula’ya motosikletimin deposu dolu bir halde döndüğümde, onu görmek için sabırsızlanıyordum. Cuma öğleden sonraydı, o yüzden hâlâ işteydi. Heyecanımı dizginleyemeyerek ona bir mesaj yolladım.

Ben: Canın binmek ister mi?

Aubrey: Pardon?

Ben: Aklını edepsizlikten uzak tut pis kız. Hermosa Kumsalı’ndan Harley’imi getirdim. Küçük motorcu fantezini benimle yaşamak ister misin?

Aubrey: Beni dışarı mı çıkarmak istiyorsun?

Ben: Diğer şeylerle birlikte, evet.

Aubrey: Ne zaman?

Ben: Bu hafta sonu müsait olduğun bir zaman. Küçük bir yolculuğa çıkabileceğimizi düşünüyordum.

Aubrey: Son seferinde seninle öyle bir şey yaptığımda başım belaya girmişti.

Ben: Hadi ama prenses. Bana Charlie Hummer** demene izin vereceğim.

Aubrey: Hunnam. Hahah. Charlie Hunnam!

Ben: Ben Hummer’ı daha çok sevdim.

* Avustralya’da ünlü bir gofret. -yhn

** Hummer, halk arasında argoda ağızla yapılan bir çeşit cinsel aktivitenin adıdır. -çn

Aubrey: Sevdığıne eminim sapık herif.

Ben: Kim sapık? Ben motor olan Hummer'dan bahsediyordum. Sen neden bahsediyordun? Daha da iyisi... göstererek anlatabiliğ misin?

Aubrey: Sen inanılmazsın.

Ben: Gülümsüyor musun?

Aubrey: Belki.

Ben: Güzel. Peki ne diyorsun?

Aubrey: Yarın yapamam. Pazar gününe ne dersin?

Onunla vakit geçirmek için bütün bir gün beklemek istemediğim için düş kırıklığı hissettim.

Ben: Pazar günü müsaitim.

Aubrey: Bir şey getirmem gerekiyor mu?

Ben: Ben hepsini halledeceğim.

Aubrey: Beni korkutan da o.

Ben: Hahaha. Korkutmalı.

Aubrey: O zaman Pazar günü görüşürüz.

Ben: Seni kaçta almalıyım?

Aubrey: Öğlen?

Ben: Kulağa güzel geliyor.

Cevap vermedi. Son bir mesaj daha göndermeden edemedim.

Ben: Sabırsızlıkla bekliyorum.

Cuma öğleden sonranın kalanını ve akşamı Pazar günkü yolculuğumuz için hazırlanarak geçirdim. Yapılacak ilk iş: Aubrey'ye bir kask almaktı. Dükkâna gidip de karpuz gibi yemyeşil bir tane gördüğümde neredeyse gülmekten ölecektim. Üçgen bir dilim kesilmiş gibi görünecek şekilde yapılmıştı. Onu takmasına sebep olursam beni öldüreceğini düşündüm. Ona kusursuzca uyacak başka bir kaskta karar kıldım.

Biriyle birlikte motora binmeye alışkın olmadığım için yol-

cuma hazırlık olsun diye motosikletteki arka süspansiyonu düzelttim.

Motele dönünce gidebileceğimiz rotayı ve durabileceğimiz iyi bir yer bulmak için internette araştırma yaptım. Yetmiş altı kilometre kadar ötede Julian denilen bir kasaba buldum. Bu iki saatlik bir yolculuk demekti. San Diego'nun bir saat doğusunda devasa bir bölgeydi ve elmalı tartlılarıyla meşhurdur. Elma gibi yuvarlak kıcı olan kızım için elmalı tart. *Julian o zaman.*

Geceleyin kalabileceğimiz küçük bir motel bulma hayali kuruyordum ama bunu asla kabul etmeyeceğini biliyordum. O yüzden yolculuğumuzun kolayca dönüp gelebileceğimiz, düzgün bir saatte Temecula'ya dönebileceğimiz bir rotada olması gerekiyordu.

En sonunda pazar günü geldi. Aubrey'nin motorcu adam fantezisine uyayım diye her detayı gerçekleştirdiğimden emin oldum. Yıpranmış görünen kahverengi bir deri ceket, kot pantolon ve parlak, siyah kaskımla, arkama binmesini istediğim tek kadını almaya hazırdım. Charlie Hummer ayağını denk alsa iyi ederdi.

Kapısına gitmek yerine evinin önünde motora gaz verdim, dışarı çıkması için ses çıkardım. Bütün mahalle geldiğimden haberdardı artık.

Aubrey dışarı çıktı, gülümsediğini görmek kalbimi ısıttı. Memelerine sımsıkı sarılan kısa, dar, siyah bir deri ceket vardı üzerinde. *Hassiktir.* Saçları salıktı ve kot pantolonunun üzerine uzun, siyah deri çizmeler giymişti.

Kaskını uzatırken yüzümde devasa bir gülümseme belirdi. "Tanrım, acayip ateşli görünüyorsun."

Onun için seçtiğim, yan tarafında *Motorcu Prenses* kelimeleri yazan pembe kaska bakınca kahkahaları duyulmasın diye ağzını kapadı. "Motorcu prenses mi? Bunu sen mi yaptırdın?"

"Hayır. Motosiklet mağazasında vardı. Ne kadar harika, değil mi? Kaderdi resmen."

"Asıl seninkinde *Ukala Piç* yazması kusursuz olurdu." Göz kırptı. Bugün ortaya çıkan versiyonunun *girişken Aubrey* olduğunu görmekten heyecanlıydım.

"Yola düşmeye hazır mısın prenses?"

"Dürüst olmam gerekirse biraz korkuyorum. Hayatımda hiç binmedim."

"Üstü açık arabayla giderken hissettiğin şey var ya?"

"Evet?"

"İşte onun onla çarpılmış hali. Öyle olacak. Acayip muhteşem Aubrey."

Hâlâ endişeli görünüyordu.

"Endişeli misin bebeğim?"

"Elimde değil."

"Korkma. Sadece beni bırakma. Hatırlaman gereken ana şey bu."

Lütfen beni asla bırakma.

"İnan bana. Bırakmayacağım," dedi.

"Bu bir söz mü?"

Gerçekte ne demek istediğimi bildiği için kızardı ve soruyu duymamış gibi yaptı.

"Bu da benim ilk seferim, biliyor musun?" dedim.

"Ne demek istiyorsun? Daha önce defalarca motosiklete bindin."

"Evet ama arkamda gidecek ilk kadın sensin."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Kaskı başına geçirdim. "İşte, yardım etmeme izin ver." Kayışını düzelttim ve o güzel gözlerine bakarak, "Şimdi, gitmeden önce sana bir şeyler öğreteceğim. Güvenlikle alakalı bazı şeyler okudum," dedim.

"Tamam." Kafasında kocaman pembe bir kask varken acayip sevimli görünüyordu.

Motosiklete oturdum. "Arkama atla."

Dediğimi yaptı.

"Kollarını belime dola."

Kollarının belime sıkıca dolandığını hissedince bir anlığına hareketsiz kaldım. “Şu anda yaptığın şey var ya? Sadece onu yapmaya devam et. Bana sarılabildiğin kadar sıkıca sarıl.”

“Tamam.”

Arkama baktım. “Şimdi bu çok önemli. Bir köşeden döndüğümde vücudunu rahatlat. Dönüşe karşı gelme. Bu içgüdüne karşı olacak ama yapma. Tamam mı?”

“Tamam.”

“Diğer şeye gelince, gerçekten bağırmadığımız sürece birbirimizi duymamız zor olacak. O yüzden, eğer çılgılık atmak istemiyorsan ve bir sebepten durmamı istiyorsan omzuma dokun. Fakat sadece o zaman belimi bırakabilirsin.”

Hayatı pahasına tutunması konusundaki kurallarım biraz abartıydı. Fakat ona yakın olma deneyiminden ne kadar koparabilirsem alacaktım.

“Hadi yola koyulalım. Hazır musun?”

Omzunu silkti. “Olabileceğim kadar hazırım.”

Motoru çalıştırdım ve otobana girmeden önce yan yollardan gittim. Aubrey hiç bırakmadı. Bir kere bile. Arkamda birinin olmasının bu kadar iyi hissettireceğini hiç hayal etmemiştim. Şey, büyük ihtimalle arkamdaki kişi o olduğu içindi. Motosikletle gezmeyi, vites değiştirme hissini, yüzüme çarpan rüzgârı ve ne kadar çok özlediğimi unutmuştum ve resmen duygusal olarak doldum. Seksten sonraki en iyi şeydi –mutlak güç hissiydi. Yoğun bir şekilde yola ve etrafımdaki her şeye odaklanmak zorunda kalmam farklı bir sakinlik hissi getiriyordu.

Her ne kadar eğlenceli olsa da Aubrey’nin hayatı ellerimin arasındayken ne kadar dikkatli olmam gerektiğinin de farkındaydım. Motosikletin üzerindeyken ölümlülüğünüzün fazlasıyla farkında oluyordunuz, özellikle de otobandayken. Rotamız dağlarla sarılı otoyol ve açık köy yolları arasında değişiyordu. Manzara nefes kesici olsa da onun güzel yüzünü özliyordum. Saçları darmadağınık olmuş bir şekilde, rüzgârdan kızarmış yüzünü görmek için sabırsızlanıyordum.

Benim için yolculuğun en eğlenceli anlarından biri Aubrey ile iletişim kurmaya çalışmaktı. Söylediğim şeyleri gerçekten duymıyordu. O yüzden ona söyleyebilmeyi dilediğim şeyleri ona bağırarak söyledim.

Yolumuzda gidiyorduk, varış noktamıza ulaşmak üzereyken, "Yüzüme oturmanı sabırsızlıkla bekliyorum," diye bağırdım.

"Ne dedin?"

"Sana bu yeri göstermek için sabırsızlanıyorum, dedim."

Bir sonraki seferde, "Bence gerçekten evlenmeliyiz," dedim.

"Ne?"

"Captain ve Tennille'e ne oldu?"

Julian'a vardığımızda Aubrey tam da onun görünmesini beklediğim gibi görünüyordu. Yüzü rüzgârdan kızarmıştı, saçları coşmuştu. Dudaklarımı onunkilere bastırmamak için bütün irademini kullandım.

Saçlarını sallarken, "Önce ne yapacağız?" diye sordu.

Ona o kadar odaklanmış haldeydim ki, sorusunu hemen alılayamadım. "Ha?"

"Nereye gidiyoruz?" diye tekrarladı.

"Elmalı tartlarıyla meşhur bir yer duydum. Neden gidip biraz almıyoruz, diye düşündüm."

Aubrey güldü. "Elmalı tart için mi iki saat motosikletle yol aldık?"

"Aşağı yukarı, evet."

"Sadece sen bunu yapardın. Senin hakkında en çok hoşuma giden şeylerden biri bu. Her şey bir şekilde bir macera gibi görünebiliyor. Elmalı tart almak bile."

"Bu bir iltifat mı?"

"Öyle." Bana gelmiş geçmiş en tatlı gülümsemeyle gülümse-di. "Ayrıca seninle elmalı tart yemekten daha çok isteyeceğim bir şey yok."

Bir şey onu kesinlikle yumuşatmıştı. Belki de yolculuktu. Tüm deneyim fazlasıyla samimiydi, özellikle de hayatını başkasının ellerine bırakan yolcu için. Sanırım onu etkilemiştim.

Bir puan Bateman'a.

Dick... sıfır.

Bütün kasabadaki en iyi elmalı tartı yaptıkları söylenen Julian Cafe'ye yürüdük. İkimiz tuğla duvara dayalı rahat bir köşe masaya oturduk. Bize çıtır çıtır tart hamurunun içinde, tarçınlı, sıcak elmaların olduğu tarttan cömert bir dilim ve üzerinde de bir top vanilyalı dondurma getirdiler. Şaka yapmıyorlardı, bugüne kadar tattığım en iyi tarttı. En azından bugün orgazmik *bir şeyler* içeriyordu.

Sohbetimiz rahatça başladı. Barınaktan, misafir yatak odasını ofise dönüştürme planlarından, denediği yeni bir yoga türünden konuştuk. *Tanrım, umarım günün birinde yoganın yararlarından istifade eden ben olurum.* Hermosa Kumsalı'na yaptığım kısa ziyareti mi ve bahçe eşyalarımı depolamak için arazisine ufak bir baraka yapma planlarımı anlattım. Sonra gidip modu mahvettim.

"Ee Dick... şey... Richard bugün nerede olduğunu sanıyor?"

"Bir arkadaşım la buluştuğumu."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Tamam. Gerçeği biraz esnetiyorsun."

"O kadar komik olan ne? Sözümona arkadaş olmaya çalışmıyor muyuz? Bu senin fikrindi."

"Arkadaş kelimesini biraz gevşekçe kullanırım. Mesela şey gibi, bilemiyorum -kız arkadaş."

"Ben senin kız arkadaşın değilim."

"Hayır, sen benim kahrolası karımsın."

"Chance..."

"Rahatla. Şaka yapıyorum." *Pek sayılmazdı.* "Bak, demek istediğim şey: Şimdilik bunun masumane olduğuna kendini ikna edebilirsin ama Dick'in, mutlak amacı seni ondan çalmak olan bir arkadaşla vakit geçirmeni isteyeceğinden şüpheliyim. Ayrıca onda evinin anahtarı yokken bu arkadaşta var. Bunu yakalamadığımı mı sandın? Sakın yanılgıya düşme Aubrey. Kendimi acayip net ifade etmeme olasılığım karşı şunu açıklayayım, benim mutlak amacım seni ondan çalmak. Şimdilik arkadaşım ama

bu benim için yeterli değil. Asla da olmayacak. Seni her gece altımda ve her sabah kahvaltı masasında karşımda istiyorum. Sikerler böyle işi, kahvaltı niyetine *seni* istiyorum. Senin her santimine sahip olana kadar tatmin olmayacağım." Tart için huzurlu bir yolculuk olması gerekirken sükûnetimi kaybettiğim için kendime çok kızdım. Saçlarımı çekiştirip boş tabağıma baktım. Sesimi alçalttım. "Üzgünüm. Sadece rol yapamıyorum."

Şaşırmış bir halde sessizleşti ama anlayışla başını salladı. "Sorun değil."

Garip patlamamdan sonra manzara değişikliğine ihtiyacımız vardı. "Yeniden yola düşmeden önce etrafta yürüyüp bakınmak ister misin?"

"Çok isterim."

Yürüyüşe çıktık ve hediyelik eşyalar da satan küçük bir kitapçıda durduk. Aubrey üzerinde Budistlerin barış sembolü olan bir bilekliğe bakıyordu. Deepak Chopra'nın kitaplarından birine baktığı sırada bilekliklerinden biri kasaya götürüp satın aldım.

Dışarı adım attığımız anda ona uzattım. "İşte. Motosikletle yaptığın ilk yolculuğunu hatırlaman için sana bir şey almak istedim. Umarım son olmaz."

"Sanki bugünü hiç unutabilirmişim gibi," dedi. "Ama yaptığın şey gerçekten çok tatlı. Teşekkür ederim. Çok beğendim."

"Biliyorum. Baktığını fark ettim. Ben *sana* bakıyordum çünkü gözlerimi senden alamıyorum. O yüzden..." Ellerimi ceplerime soktum ve sözlerim sonu gelmeyen şekilde biterken etrafıma baktım.

Bilekliği incecik bileğine taktı. "Belki bu hayatımda fazlasıyla ihtiyaç duyduğum huzuru bulmama yardım eder."

Kaldırımda dururken bu durumun onun için de aynı şekilde zor olduğu bana çarpıverdi. Kendi korkularıma gömülmüş halde öyle çok vakit geçirmiştik ki, bütün bunların Aubrey için nasıl olabileceğini unutmaya eğilimim vardı. Tam o hayatını yoluna koyarken ben resmen ölümden dönmüşüm gibi olmuştu. Dünyasını tepetaklak etmişim.

Elini tutmayı o kadar çok istiyordum ki dişlerimi sıktım ve kendimi topladım. Bunun yerine konuşmayı seçtim. “Doğa yürüyüşü yapmak burada popüler. Eğer daha fazla vaktimiz olsaydı kulübelerden birinde kalıp hafta sonunu geçirirdik. Geri dönmek gerektiğini biliyorum.”

“Belki başka sefere.” Gülümsedi.

“Evet.”

Bir saat kadar sonra yine boş yoldaydık. Eve dönüş yolculuğunda gidişten daha farklı bir şeyler vardı. Kızaran güneş ufukta batarken beni tutuşu kesinlikle biraz gevşemişti. İkimiz de sessizdik, yolun yarısına doğru Aubrey çenesini sırtıma dayadı. Küçük bir hareketti ama bana komple elektrik yolladı gibi geldi. Her şey demekti benim için. Her hafta sonu böyle yolculuklar yaptığımızı gözümde canlandırmam çok kolaydı. Kadınının motorunun arkasında olması hissi gibisi yoktu.

O benim kadınımdı. Benim onun adamı olup olmadığımsa hâlâ bir soru işaretiydi.

Evine geldiğimizde, motoru durdurmamla birlikte kükreyen motor sesinin yerini çekirgelerin sesi aldı. İkimiz de sessizlik içinde oturduk. İnmiyordu ve belimi bırakmamıştı, o yüzden kıpırdamadım.

En sonunda konuştu. Sesi kısıktı. “Seni sonsuza kadar askıda bırakmayacağım Chance. Söz veriyorum. Bu adil değil. Bunu çözmem gerekiyor.”

Ellerini hâlâ bağlı olduğu belimden yukarı kaldırdım ve göğsüme sıkıca sarıp tuttum. “Yakında bir yere gittiğim yok prenses.”

Derin bir nefes verdi ve ben motorda otururken o aşağı atladı. Pixy’nin pencereden bizi izlediğini görebiliyordum. *Kör geçiymiş, yersen.*

Flört eder gibi deri ceketinin önünü çektim. “Seni bir daha ne zaman göreceğim?”

“Emin değilim.”

“Düşün bakalım.”

“Bugün için teşekkürler. Hiç unutmayacağım.”

Son yorumu karnımda hoş olmayan bir his yarattı.

Asla unutmayacağım.

“Harikaydın prenses. Bunu tekrar yapmak için sabırsızlanıyorum.”

O gece eve dönüşte zor bir karar verdim. Bir süreliğine ağırdan alacak, ona mesafe verecektim. Eğer bir şeyi serbest bırakırsan ve sana geri dönmezse asla senin olmadığını söylerlerdi. Fakat burada bırakıp giden kişi ben olduğum için, hiçbir şey belli değildi.

Chance

İki gün sonra Aubrey'nin arazisine yeni bir baraka yapmaya başladım. Bütün bahçe eşyalarımı getirip götürmek yerine tek bir yerde toplayabilmek güzel olacaktı. İtiraf etmem gerekiyordu ki Aubrey'nin şimdiye kadar Temecula'daki en güzel bahçeye sahip olması gerekiyordu.

Özellikle sıcak bir gündü ve serinlemek gerekliliklendi. Kendimi susuz hissetmeye başlayınca günü bitirmeyi düşünüyordum.

Anahtarımı kullanıp içecek bir şey almak ve gitmeden önce tuvaleti kullanmak için eve girdim. Pixy artık içeri girdiğimi duymaya alışmıştı, o yüzden içeri girdiğimde irkilmiyordu bile.

Yolculuğumuzdan beri Aubrey'ye mesaj atmamıştım ve aklının nerede olduğunu hiç bilmiyordum. Konuşmamızın üzerinden sonsuzluk geçmiş gibiydi. Tek ipucum bu evin içinde olabilirdi, bir şeyleri karıştırmak kendimi hep bok gibi hissettiriyordu. Şükürler olsun ki son birkaç gündür Dick'in burada olduğuna dair hiçbir bariz kanıt yoktu, ki bu iyiydi. Eve resmen Dick değmemişti, tam da hoşlandığım gibi.

Ter vücudumdan damlarken keçi peşimden her yere geliyordu. Banyosunda çabucak bir duş alsam umursar mı, diye merak

ettim. Onunla iletişim kurmamak için yemin ettiğime göre, ona mesaj atmak seçeneklerim dahilinde değildi. Gerçi sorun olması için bir sebep göremiyordum.

"Sen söylemezsin, değil mi Mutton?"

"Mee."

"Uslu oğlan."

Soyunup kirli kıyafetlerimi bir yığın halinde banyonun önünde bıraktım. Ilık suyun altında düşüncelerim elbette ona döndü. Meyveli sabunları ve şampuanını üstümde köpürtürken Aubrey denizinde banyo yapmak gibiydi. Tatlı mı tatlı bir işkenceydi. Aletimi kavrayıp sıvazlamaya başladım ama iyice bir düşündükten sonra durdum. Dürtüm son derece yoğun olsa bile onun duşunda kendi işimi bitirmemin hiçbir yolu yoktu. Bende ki bu şansla kazayla arkamda bir parça iz bırakırdım. *Eve hoş 'geldin' Aubrey!* Ben olduğumu anlardı. Bu amacıma yardım etmezdi. Acayip azdığım için motele döner dönmez kesinlikle otuz bir çekmem gerekecekti.

Duştan çıktığımda banyo buharla doluydu. Kurulanıp aynadaki kaslı vücuduma baktım ve kaslarımı kastım.

Kahretsin, iyi görünüyorum.

Güneş altında ve spor salonunda geçirdiğim vakitten sonra vücudum kesinlikle hayatım boyunca olduğum en iyi halindeydi. Şu anda kimse üzerinde kullanamıyor olmam üzücüydü aslında.

Havluyu ıslak saçıma sertçe sürerken Aubrey'nin yatak odasına geri döndüm. Duvardaki göğsü açığındaki bir kadının resmedildiği tablo dikkatimi çekti. Son defasında buraya geldiğimde tablo burada değildi. Yeni olmalıydı. *Hassiktir.* Klastı ama yine de onun sahip olmasını beklediğim bir şey değildi.

Tabloya gözlerimi dikmiş bakarken onun hakkında asla öğrenme fırsatımın olmadığı bütün o şeyleri düşündüm. Aubrey kesinlikle şehvetli bir varlıktı ve o yanına daha fazla dokunamamış olmak, onunla sınırları zorlayamamak ve asla olmadığı yerlerde onunla cinsellik yaşayamamak beni üzüyordu. İki yılda yapabileceğimiz onca şey...

Siktir. Yine sertleşiyordum. Aletimin ucundan bir damla zevk suyu aktı. Cidden taş gibiydim.

Sesiyle birlikte vücudum resmen sarsıldı.

“Aman Tanrım!” diye haykırdı.

Dönüp tamamen sertleşmiş aletimi bütün ihtişamıyla ona sergiledim. “Siktir!” Mahrem yerlerimi kapamak için çabucak havluyu belime doladım. İçeri girdiğinde kıcımı görmekle kalmamıştı, döndüğümde komple önden deneyimi de yaşatmıştım.

Nefes nefese gibiydi. “Ne yapıyorsun sen?”

“Ben... ah... tamam, şey, gerçekten çok terledim. Serinlemem gerekiyordu. Duş aldım.” Gergince güldüm. “Aldıracağını düşünmedim.”

“Sanırım aldırmam ama Tanrı aşkına, normalde odanın ortasında anadan doğma bir halde durup gözlerini duvara diker misin?”

“Aslında sevimli tablona bakıyordum.” Gözlerim vücudunda aşağı kadar gezindi. Spor kıyafetlerini giyiyordu: güzel memelerini sıkıştırıp birleştiren mor bir spor sutyen ve dar tayt. O şekilde giyinmiş bir halde, öğleden sonra bu geç saatte beni burada görmeyi beklemediği açıktı. Normalde bu kadar uzun süre kalmazdım ama barakayı yaparken zaman kavramını yitirmiştim. Eve hiç bu kadar erken gelmezdi.

“Sen niye buradasın?” diye sordum.

“Bunu sana benim sormam gerekmiyor mu? Burası benim evim.”

“Biliyorum ama normalde beşten sonra evde olursun.”

“Doktor randevum vardı, o yüzden ofise geri dönmedim. Onun yerine spora gittim ve duş almak için eve erken döndüm.”

“O zaman fırsatı kaçırdım desene. Beraber yapabilirdik.”

Gözlerini devirdi ama minik bir gülümseme belirdi. Aubrey’nin terli görüntüsünden daha ateşli bir görüntü yoktu. Ereksiyonumu kontrol etmek imkânsızdı. Hislerimi de öyle. Orada hâlâ aletimin zorladığı bir havluyla sarılmış halde durur-

ken onun durduğu yere yavaşça yaklaştım. Vücudu kasıldı ve bir çeşit korumacı moda geçti.

"Seni özledim Aubrey. Sana alan tanımaya çalıştığımı anlamışsındır herhalde."

Göğsü kalkıp iniyordu. "Yaptığın şeyi biliyorum. Sadece belli ki şu anda yapmıyorsun."

"Bu doğru. Şu anda yapmıyorum."

Gözlerini karın kaslarıma indirip yeniden yukarı çıkardı. Üstü kapalı bir şekilde bana bakmıyordu. Resmen açık açık süzüyordu. Hatta göz bebekleri bile genişlemiş gibiydi.

Ona biraz daha yaklaşırken, nasıl hissettiğimi ona söylemeden duramadım. "Neden duvarına baktığımı bilmek ister misin? Sen içeri girdiğinde ne hakkında düşündüğümü bilmek ister misin?"

"Ne?"

"Kendini hanım hanımcık gösterirken aslında gizliden gizliye küçük bir yosma olduğunu düşünüyordum. Duvarındaki resim de bunu kanıtlıyor. Sen doğan gereği şehvetlisin, vanıyla ilişkilerle asla tam olarak tatmin olmayacak birisin. Kabul et ya da etme ama sen her şeyi denemek, sınırları zorlamak isteyen birisin. Eğer birlikte olsaydık bedenine yapmak istediğim her şeyi yapmama izin vereceğini biliyorum. Ve bundan acayip hoşlanırdın."

"Ne tür şeyler?" diye fısıldadı. Sorusu beni şaşırttı.

Aferin kızıma. Ayak uydur bebeğim.

"Şu anda eğer yapabilseydim neler yapmak istediğimden konuşalım. Vücudunun her santimindeki tuzlu teri yavaşça yalamak isterdim, o güzel memelerinden başlayarak. Seni dilimle temizler ve hiç olmadığın kadar boşalman için sertçe becerirdim, ta ki benim her damlasını ait olduğu yere koyana kadar."

Kıvrınıyor gibiydi. "Başka?" diye sorarken benden geriye çekildi, bu da sadece ona doğru yürüyüp yüzümü onunkinden santimetrelerce uzaklığa getirmemle sonuçlandı.

"Sonra seni ağzımla yeni baştan becerirdim. Sen aletimi boğazına alırken seni yemeye çalışmak isterdim. Sanırım bu hoşuma

giderdi. Sana her yönden sahip olmak isterdim; altımda ve dizimde olmanı, güzel, solgun kışında pembe el izimin olmasını. Seni tekrar becermek için sabırsızlanıyorum. Becermek derken, sertçe sevişmek demek istiyorum çünkü aramızda olabilecek tek şey o, sertçe sevip sertçe düzüşmek.”

“Ah, Tanrım,” diye homurdanıp gözlerini yumdu.

Zayıflığından yararlanarak aç dudaklarımı onunkilere bastırdım ve iki yıldır tatmak için açlık duyduğum şeyi utanmadan aldım. Dudakları benim için aralandı; dilim ağzını işgal ediyor, onunkini araştırıyordu. İnlemesi boğazımdan doğruca aletime gitmiş gibiydi. Parmaklarını ıslak saçlarımın arasından geçirirken onu duvara doğru gerilettim, neredeyse şifoniyerindeki lambayı deviriyorduk. Hâlâ üzerimde havlu dışında bir şey yoktu, geri çekilmem gerektiğini biliyordum ama nasıl yapacağımı bilmiyordum.

En sonunda Aubrey kendini benden ayırdı. “Lütfen. Dur.”

Nefes nefese soluklarımın arasında, “Bana nasıl tepki verdiğini göremiyor musun? Birbirimize ait olduğumuz bariz değil mi?” diye bağırdım.

Odanın karşı tarafına gidip volta atmaya başladı. “İlişkiler cinsel kimyadan ibaret değil Chance.”

“Saçmalık. Son derece önemli. Dick’in ne kadar iyi biri olduğu umurumda değil, eğer seni memnun etmek için aletini nasıl kullanacağını bilmiyorsa seni sonsuza kadar mutlu tutamaz. Zaten bu konuyla alakasız. Her yönden kimyamızın uyumlu olduğunu biliyorsun. Bu fizikselin ötesinde. Aslında, aramızdaki duygusal bağ seni en çok korkutan şey. Yani burada eksik olan ne? Güven mi? Çünkü şu noktada bana güvenebileceğini kanıtlamak için sol kolumu verirdim.”

Ellerini havaya kaldırdı ve başını iki yana salladı. “Şu anda bu çok fazla. Burada olmanı beklemiyordum.”

“Ne zaman çok fazla olmayacak? Doğru zaman hiç gelecek mi?” diye bağırdım ve sesimi yükselttiğim için anında pişman oldum.

Pixy ses çıkardı. Hergele köşede oturmuş aramızda olanları bir film gibi izliyordu.

“Onu korkutuyorsun,” dedi.

“Eğer bayılmıyorsa iyidir.”

Banyoya gittiğinde peşinden takip ettim.

“Bir şey hissetmeye başladığın anda benden kaçmaktan vazgeç.” Onu durdurmak için ellerimi omuzlarına koydum. “Bana bak prenses.”

Arkasını döndü, ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu. “Ne?”

İşte geldi. Şimdi ya da asla olduğunu biliyordum. Gözlerimi kapayıp açtıktan sonra derin bir nefes aldım. “Seni seviyorum Aubrey. Bunu göremiyor musun? Sana sıırıslıklam âşığıım. Seni bütün bu dünyadaki her şeyden fazla seviyorum. Senin gözlerine baktığımda sadece seni görmüyorum, çocuklarımı görüyorum. Lanet olsun, çocuklarla ve sağır, aptal, kör keçilerle dolu bir çiftlik görüyorum. Bütün geleceğimi görüyorum. Sensizken hiçbir şey görmüyorum. *Hiçbir şey*. Kilit altında geçirdiğim o iki yılda bile, senin hatıraların bana her gün devam etmem için güç verdi. Onunla ilgili şeyleri çözüme kavuşturman gerektiğini biliyorum ve şu anda ben burada havluyla dururken bir şey söylemeni beklemiyorum. Bekleyeceğim. O süre içinde burada olacağım. Seninim. Soru şu ki, beni tutmak istiyor musun yoksa beni atacak mısın?”

Ağzını açtığında duymayı beklediğim en son şey çıktı. “Richard bir süre önce bana şirketin dağıldığını ve yılın sonunda işyerini kapatacaklarını söyledi. Boston’daki bir patent hukuk şirketinde ortak olarak pozisyon teklif edilmiş. Bunu dün öğrendim. Beni de işe aldirmaya çalışmak istiyor. Ne olursa olsun onunla gitmemi istiyor.”

Vücudum savaşmak için gerilirken adrenalinle doldum. Boğazımdaki kocaman yumruyu yuttum. “Ne zaman gidiyor?”

Yanağından aşağı bir damla yaş düştü. “İki hafta sonra.”

Chance

Aubrey'nin dün gece bıraktığı bombadan sonra zorlukla uyudum. Hâlâ savaşmaya devam etse de ona ulaşmaya çalıştığımı biliyordum. Güvenini tekrar kazanmak için iki hafta fazla bir zaman değildi. Fakat şu noktada nasıl bir seçim şansım vardı ki?

On üç gün. Cep telefonumu alıp saate baktım. Kahrolası dakikalar her zamankinden daha hızlı akıyordu. Hapishanedeyken bir günün geçmesini beklemek sonsuzluk gibiydi. Ancak şimdi, saatin kolları ışık hızında dönüyordu sanki.

Starbucks'a uğrayıp bir kahve aldım ve Aubrey'ninkini de ödedim. Ayrıca elmalı çörek de sipariş verdim ve Melanie'ye kızmama vermeden önce ısıtması talimatını verdim. İçten içe ona elmalı tart için çıktığımız motosiklet gezimizi hatırlatmasını umuyordum.

Beynim hâlâ bitap düşmüş haldeydi ve gittikçe artan bezginlik hissinden kurtulmam gerekiyordu, o yüzden spor salonuna gittim. Öğlene doğru kaslarımın öyle yanmasına sebep oldum ki en sonunda *on üç günün* dışında bir şeyler düşünebildim.

Kendi başıma başka ne yapacağımı bilemeyerek bir düzineden fazla çiçekle Aubrey'nin evine gittim. Zorlu bir işti ve sadece

iki hafta içinde bahçeye bir başkası hayran olabilirdi. Fakat şimdi kendime bunu düşünme izni veremezdim.

Malçla dolu bir el arabasıyla arka bahçeden gelirken Dick'in Aubrey'nin evinin önüne arabasını park ettiğini gördüm. Doğrudan bana baktı ve zaten saklamak gibi bir arzum yoktu.

Belki de Prenses Beceren tişörsüz ve terli halimi tanımazdı. O yaklaşırken ben patikadan devam ettim.

"Bay Bateman?" Gözlerini kıstı, görünüşümle cidden kafası karışmış görünüyordu.

"O ben oluyorum. Senin için ne yapabilirim?"

"Burada ne yapıyorsunuz?"

Başımı eğip el arabasına baktım ve sonra "kendi başına anlamıyor musun?" der gibi bir ifadeyle Dick'e döndüm. "Çiçek ekiyorum." Omzumu silktim.

"Bunu görebiliyorum. Fakat neden *burada* çiçek ekiyorsunuz?"

"Sanırım bunun sebebi Aubrey'nin çiçeklerden hoşlanması olabilir." *Evin ilk gördüğümdeki halini düşününce senin bilmediğin ya da umurunda olmadığı belli.*

Dick kollarını göğsünde bağladı. "Avustralya'ya geri döndüğünü sanıyordum?"

Çenem kasıldı. Ona Aubrey'nin eviyle ilgilenmediği için şerefsizin teki olduğunu söylemek ile sevdiğim kadını uzaklara götürmeye çalıştığı için suratının ortasına yumruk atmak arasındaydım. Tam o sırada Aubrey'nin arabası köşeyi döndü. Her şeyi mahvetmeyi ne kadar çok istesem de bunu ona yapamadım.

"Ahhh." Jetonum yeni düşmüş gibi başımı salladım. "Sen kardeşim Chance olduğumu düşünmüş olmalısın."

"Pardon?"

"Chance. O daha iyi görünen kardeş. Ama tek yumurta ikiziyiz. Ben Harry." Elimi uzattım.

Bir an için şüpheli göründü ama sersem herif lafıma kolayca inandı. Elim sıcak, kirli ve terliydi. Takım giyen büyük burunlu,

el sıkıştıktan sonra elini silecek bir yer bulmak ister gibi bakındı.
Erkek eline alışkın değil misin Dick?

“Şey, bu her şeyi açıklıyor. Kardeşin, Aubrey’nin müvekkiliydi. Onunla ofiste tanıştım.”

“Evet. Ona Aubrey’den bahseden bendim. Bateman kardeşler malafatlarına kimsenin dokunmasına izin vermez. Aubrey dışında.”

“Pardon?”

“Malafat: Önemli evrak işleri için kullanılan bir Avustralya lafı.”

Başını salladı ve Aubrey’nin arabasını park ettiği yere baktı.

Gerzek sikik. Malafatımı em.

Kim olduğunu bilmemem gerektiğine göre, herifle biraz kafa bulabilirdim. “Peki burası hakkında ne düşünüyorsun? İyice yola geliyor, sence de öyle değil mi? Buraya geldiğimde bahçe resmen karman çormandı. Aubrey’nin bu işlerle doğru düzgün ilgilenen bir erkeği olmamasına şaşırdım.”

Dick boğazını temizledi. “Var. Sadece bu tür işler yapmaya zamanı ya da eğilimi olan biri değil.”

“Ne yazık. Bütün ihtiyaçlarını giderebilecek bir adam Aubrey’nin işine yarayabilirdi.”

Dick bana gözlerini kısarak baktı, Aubrey arabasından koşar gibi çıktı. Rengi atmış ve şaşkın görünüyordu.

“Bay Bateman’ın kardeşinin bahçıvanın olduğunu bana niye söylemedin?” dedi Aubrey’ye.

“Kardeşi mi?” Aubrey bana bakınca sırttım.

“Geldiğimde Harry’nin Chance olduğunu sandım.” Sonra aptal herif eklemede bulundu: “Şimdi farkı görebiliyorum elbette. İkizlerin gözlerinin çevresi hep farklı görünür.”

“Harry mi?” Aubrey’nin panik olmuş yüzünde ufak bir gülümseme belirdi.

Dick’e bakıp, “Aubrey bana Harrison der. İsimleri düzgün kullanma meraklısı değil mi?” dedim.

Dick yorumumu dikkate almadı. Bu dallamanın takım elbise giymeyen herkesi görmezden geldiğine dair bir his vardı içimde. Aubrey'ye dönüp, "Ben de Harry'ye artık hizmetlerine ihtiyaç olmayacağını söylemek üzereydim. Yakında Boston'a gideceğimiz düşünülrse," dedi.

Aubrey usulca, "Ona henüz karar verilmedi," dedi.

"Sana söyledim. Bu sadece formalite. Ortaklarla konuştum bile. Seni istiyorlar." Dick elini Aubrey'nin beline koydu. Fiziksel olarak çekmemek için kendimi durmaya zorladım.

"Sizinle tanışmak güzeldi Bay Bateman." Bana bakma zahmetine girmedim. "Gidip şu dosyayı alsak iyi olur hayatım. Yoksa ifadeye geç kalacağız."

Aubrey başını salladı. Evde kaybolmadan önce omzunun üzerinden iki defa arkasına baktı. Birkaç dakika sonra yeniden birlikte çıktılar. Dick başıyla bana selam verdi ve geçerlerken Aubrey aşağı baktı. Onlar içeri girerken çiçeği dikmek için bir çukur kazmaya başlamıştım ama durmayı unutmuştum. Şimdi bele kadar gelen bir deliğim vardı. Arabalarına binişini izlemekten edemedim. Direncim pamuk ipliğine bağlıydı.

Arabalardan biri gitti. İkinci aracın çalıştığını duymadım, en sonunda caddeye doğru baktım. Dick gitmişti ama Aubrey hâlâ arabasında oturuyordu. Başını direksiyona dayamış haldeydi. O tarafa yürüyüp yolcu koltuğuna oturdum.

Bir dakikalığına ikimiz de tek kelime etmedik. "Ne yapmam gerekiyor?" diye fısıldadı en sonunda.

Uzun bir soluk verdim. "Kalbinde olanı yap. Eğer kalbindeki benimle olmak değilse, yalan söylemeyeceğim, bu berbat olacak. Fakat mutlu olmanı istiyorum. Sana âşık olduğumu böyle anladım. Eğer seçim senin ya da benim mutlu olmamsa... seçim falan yok. Sen önce geliyorsun."

Başını iki yana salladı. "Sana inanıyorum, biliyorsun."

Elini direksiyondan alıp dudaklarıma doğru kaldırdım, üstünü öptüm. "İnanmalısın. Çünkü ciddiyim. Senin için yapmaya-
cağım şey yok prenses."

Gülümsedi. Doğru yöne bir adımdı. *Bana inanıyordu.*

"Gitsem iyi olur. On beş dakika sonra şehrin karşı tarafında bir işimiz var ve öyle yoğunum ki dosyanın evde olduğunu bile hatırlamadım."

Arabanın kapısını açtım. Eğer daha fazla zamanımız olsaydı bugünlük işleri bırakmasını tercih ederdim. Fakat *on üç gün*. Sormam gerekiyordu. "Bu hafta sonu benimle eve gelsen?"

"Chance..."

"Biliyorum. Fakat artık zaman konusunda lüksüm yok. Ver-men gereken bir karar var. Dick bütün zamanını alıyor. Seni ya-nımda eve götürmek istiyorum. Hayatımızın nasıl olabileceğini göstermek istiyorum. Çılgınca yolculuklar olmadan. Araya gi-renler olmadan. Sadece sen ve ben. Bu seçimi yapacaksan bana adil bir hak ver."

"Sana söyledim. Seninle öyle olamam. Richard iyi bir adam. Onu aldatmam adil olmazdı. Önceki akşamki öpüşmemiz bile yeterince kötü."

"Kötü mü? Bence acayip efsaneviydi."

"Demek istediğim o değildi ve bunu biliyorsun."

"Tamam. Sana dokunmayacağım. Cinsel anlamda yani. Do-kunmayacağım."

Bana sanki niyetimin samimi olduğuna inanmıyormuş gibi baktı.

"Güven bana. Söz veriyorum. Sana cinsel yönden parmağı-mı bile değdirmeyeceğim." Düşünüyormuş gibi görünüyordu. Muhtemelen sadece çenemi kapalı tutmalıyıldım. Fakat tutsam ben ben olmazdım. "Ayrıca sen bana hamle yaparsan aksini ya-pacağım."

Kaşları havaya kalktı. "Ne zaman?"

"Aynen öyle. Zaman meselesi."

"Kendinden çok eminsin, değil mi Ukala?"

Bana Ukala deyişini duymanın bana neler yaptığını bir bil-seydi... "Öyleyim. Kendini kontrol edemiyormuş gibi görünen tek kişi sensin."

"Kendimi senin etrafındayken kesinlikle kontrol edebilirim."

Ona doğru eğildim. "O zaman benimle gel. Karar vermeden önce bana bir hafta sonunu ver. Lütfen."

Paramparça görünüyordu. "Düşünmeme izin ver."

Hayırdan iyiydi. "Pekâlâ."

"Gerçekten artık gitmeliyim."

Arabasından çıktım ve o motoru çalıştırırken yanında durdum. Tam yola çıkmadan önce pencereyi açtı. "Bu arada güzel isim." Sonra gözden kayboldu.

Aubrey'yle ön bahçesinde konuşmamın üzerinden iki gün geçmişti ve hâlâ ondan haber almamıştım. *On bir gün.* Zaman geçiyordu ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Sarhoş olmak dışında.

Motelin karşısındaki küçük barda otururken içtiğim içki, ömrümün son beş yılında içtiğimden daha fazla olabilirdi.

"Bebek Carla. Bana bir tane daha yolla."

"Yeterince içmedin mi sence güzel çocuk?"

Beynim hâlâ çalışıyordu. "Hayır. Yakın bile değilim." Bardağımı kaldırıp buzları birbirine vurdum. Bardağı alıp renginden anladığımı kadarıyla sadece sodayla doldurdu ve sonra barın diğer tarafına geçip yanıma oturdu. Neredeyse kapanış saatiydi ve yaklaşık altı saattir aynı taburede otuyordum. Barda sadece biz vardık.

Carla doğrudan onun gözlerine bakana kadar bekledikten sonra konuştu. "O aptalın teki. Sen harika bir adamsın. Onun yanlış bir karar verdiğinden emin olmak için Dick denilen bu adamı tanımam bile gerekmiyor. Ayrıca sadece acayip ateşli olduğun ve o güzel yüzüne uyduğuna emin olduğum bir vücudun olduğu için de değil. Kendini tamamen verdiğin için."

Ofladım. "Kendimi vermem gerekiyor zaten."

"Ciddiyim Chance. Eğer bir adam senin verdiğin çabanın yarısını verse etkilenirdim. Gün be gün her şeyi ayaklarına sermeye isteklisin, hem de kalbinin üstüne basabileceğini bile bile."

“Sağ ol Bebek Carla.”

“Rica ederim. Ama bu doğru. Artı... bir düzine kadının burada seni tavlamaya çalışmasını izledim ve onlara asla bir şans vermeyişini de. İki yılı aşkın süredir seks yapmadığın düşünülürse, bu bile kendi başına bir beceri.”

“On bir gün. Sanırım eğer işler yolunda gitmezse bir şeylere yeniden nasıl yelken açacağımı öğrenmek zorunda kalabilirim.”

“Sana ne diyeceğim, on bir gün sonra kapanış saatinde. İşler yolunda gitmezse benimle burada buluş. Sana o konuda yardım etmekten onur duyarım. Konuşmayız. Bağlanma olmaz. Sadece yolun karşısındaki odana gideriz ve bütün hüsrânını atman için gerekeni almana izin veririm kovboy.”

“Benim için bunu yapar mıydın Bebek Carla?”

“*Senin için* mi? Kapıdan içeri girdiğin günden beri *sana* onu yapmayı düşünüyordum.” Dudaklarıma hızlıca bir öpücük kondurdu ve beni toplanmaya yolladı.

Chance

Ertesi sabah uyuyakaldım ve Starbucks'a aceleyle gitmek zorunda kaldım. Oraya vardığımda saat neredeyse dokuzdu ve sıra her zamankinden uzundu. Henüz telefonumu kontrol etmemiştim, o yüzden sıramın gelmesini beklerken telefonumu açtım. Kahrolası şey elimde titremeye başladı.

Yeni bir mesaj geldiğini görünce heyecanlandım.

Aubrey: Tamam. Cuma günü altıda. Hafta sonu için seninim.

Derin bir soluk verdim. Sanki günlerdir tutuyormuş gibiydim. Telefonuma bakmaya devam ederken Melanie adımı seslendi.

"İki kahve mi?"

Durmadan gülümsüyordum. "Hem de nasıl."

"Aubrey bu sabah kahvaltıda ne alacak?"

Geriye doğru kaykılıp vitrine baktım. "İki çikolata parçalı muffin, bir limon kremalı kek, üç tane tuzlu kremalı, pekan cevizli küçük tartlardan, bir tane yulafli kurabiye ve şuradaki havalı yoğurtlu parfelerinizden bir tane."

Melanie bana kafayı yemişim gibi baktı. O anda aklımı kaybetmiş gibi ydım, o yüzden tahmini gerçekten pek uzak değildi. "Hepsini bir kutuda mı istiyorsun? Hepsi Aubrey için mi?"

"Evvvet." Parayı odedim ve telefonumdan saate baktım. Genelde dokuzu çeyrek geçinceye kadar gelmezdi. "Mel, kahvem kalsın. Geri geleceğim. Olur mu?"

Birkaç bina ötede gördüğüm iekiye gittim ve kocaman bir buketle geri döndüm, saçmalık sınırında büyüktü. Fakat umursamadım. Aubrey hafta sonu için benim olacaktı. Bu kutlamaya değerdi.

Melanie bana öyle kocaman bir gülümseme yolladı ki, otuz iki dişini de görebildim. "Bugün kahvaltısıyla birlikte bunları da verebilir misin?"

"Elbette."

Kamyonetimi köşeye park ettim ve Starbucks'tan birkaç dükkân geride durdum. Eğer bu kadar mutlu olmasaydım bu yeni takip tekniğim kendimi küçük bir sapıkmışım gibi hissettirebilirdi. Tam dokuz buçukta Aubrey Starbucks'tan elinde bir kutu ve kocaman iek buketiyle ıktı. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Orada on dakika kadar daha durdum. En sonunda başka bir mesaj daha geldi.

Aubrey: Bu sabah çok mu acıktım?

Ben: Üzgünüm. Ucunu kaçırdım. Kutlama yapıyoruz.

Aubrey: Neyi kutluyoruz?

Ben: Seni. Bu hafta sonu benimle evime gelmeni.

Telefonum sessizleşti. Birkaç dakika sonra yeniden titredi.

Aubrey: Endişeliyim. Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim.

Ben de öyle ydım ama bunu itiraf edecek değildim. Bunu batırmanın sonuçları düşünemeyecek kadar fazla olurdu.

Ben: Güven bana. Lütfen.

Birkaç dakika sonra son bir mesaj geldi.

Aubrey: Tamam.

Cuma günü saat altıda hafta sonumuza hazır bir şekilde evine gittim. Kapıyı çaldım ve kapıyı son iki yıldır fantezisini kurduğum şeyin canlanmış gibi görünerek açtı. Üzerinde dar, beyaz bir sıfır kollu tişört, ufacık beyaz şort ve bir çift gümüş rengi sandalet vardı. Gerçekten nemli bir gündü ve saçları salık, her zamankinden daha vahşiydi. *“Bana güven” mi?* Bu ona verdiğim sözdü. *Siktiiiiir.*

“Sorun ne?” Yüzümdeki endişeyi fark etti. *“Motosikletle mi gidiyoruz? Üstümü değiştirmem mi gerekiyor?”*

“Hayır. Evet. Hayır.”

Kaşları çatıldı, o yüzden açıkladım. *“Hayır. Motosikleti almıyoruz. Evet, üstündekileri değiştirmen gerek.”*

Kıyafetine baktı. “Giydiklerimin nesi var?”

“Kesinlikle hiçbir şeyi. Kusursuz.”

“Ama...”

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. *“Sadece senin tamamen beyaz giyindiğini düşündüğüm bir fantezim vardı.”*

Gülümsedi. “Bu çok tatlı. Bir melek gibi mi düşündün?”

Ağzım ahlaksız bir sırıtışla kıvrıldı. “Öyle demezdim.”

Yanakları kızardı. “Ah.”

Kıs kıs güldüm. *“Değiştirmen gerekmiyor. Fakat bilmelisin ki evime giderken sessizliğe kapılırsam, o fanteziyi tekrar tekrar kafamda canlandırdığım için olacak.”* Göz kırptım.

Kapının yanında kırmızı bir bavul vardı, aldım.

“Sadece kol çantamı almam gerekiyor.”

Mutton bacağıma sürtünüp dikkat istiyordu. *“Ve Mutton’un tasma kayışına. Benim seninki gibi büyük bir bahçem yok. Onu gezdirmemiz gerekecek.”*

Aubrey bana döndü. "Pixy'yi de mi götürmek istiyorsun?"

"Herhalde yani. Biz aileyiz."

Sanki kahrolası keçi neyden bahsettiğimizi anlıyordu. Burnuyla elimi dürtüp yumuşak sesle *meeledi*.

"Bu doğru ahabap. Sadece sen, ben ve annen olacak." Başını kaşıdım. "Bu hoşuna gider, değil mi?"

"Her şey tamam." Aubrey çantasıyla ve kayışla döndü. "Sadece Philomena'ya uğrayıp Pixy ile ilgilenmesine gerek kalmadığını söylemem gerekiyor."

"Philomena mı?"

"Komşum. Bazen geç saatlere kadar çalıştığımda Pixy ile ilgileniyor. Dün onunla ilgilenip ilgilenemeyeceğini sormak için yanına gittiğimde bahçemle ilgili abuk sabuk konuştu. Seni benden çalmaktan çok hoşlanacağını söyledi. Sonra da postacının onun sipariş vermediği dört Sihirli Kurşun getirdiğine dair bir tirada başladı ve birini eve getirmem için ısrar etti." Aubrey tezgâhın üzerindeki açılmamış kutuyu işaret etti. "Azıcık garip bir yanı vardır ama iyi kadındır."

"Sihirli Kurşun mu? Senin sihirli asan gibi mi prenses? Onunla hâlâ oynuyor musun?"

"Hayır! O bir mikser... smoothie yapmak için."

Normalde Temecula'dan Hermosa Kumsalı'na gitmek iki saat sürerdi ama iş çıkışı trafiği bunu neredeyse iki katına çıkarmıştı. Umurumda bile değildi gerçi. Güneş parlıyordu, ben özgürdüm ve kızım hafta sonu için benim evime geliyordu. Onunla gerçekten istediğim şeyi yapamadığım için, Aubrey'ye birlikte olduğumuzda normal bir hafta sonunun nasıl olacağını göstermeye karar verdim. Aramızda bir uyum olduğunu ikimiz de biliyorduk ama içimden bir ses onu tutan şeylerden birinin, güven dışında, aramızda kimyadan *daha fazlasının* olduğuna ikna olmaması olduğunu söylüyordu.

Oraya gittiğimizde Adele hâlâ evimdeydi. İşleri uzamış gibi davransa da, aslında Aubrey ile tanışmak istediğini biliyordum.

"Üzgünüm. Siz eve geldiğinizde Harry'nin evinde olmayı umuyordum. Sadece ortalığı topluyordum."

Aubrey inanamıyormuş gibi bana baktı. "Harry mi?"

"Seninle alay etmiyorum. Dışarı çıktığım ilk gün eve geldim ve herifin birini boxerıyla tezgâhımda ütü yaparken buldum. Bana adının Harry olduğunu söyledi."

Aubrey ile kahkaha attık. Adele şakayı anlamadı ama yine de ağzı kulaklarındaydı. Kardeşim elini uzattı. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum Aubrey. Hakkında çok şey duydum."

Aubrey ve Adele uzun bir süre boyunca birbirine baktı. Neler döndüğünden emin değildim ama garip bir şeyler oluyor gibiydi. Sonra ikisi resmen sarılmak için kollarını birbirlerine doladı. Sanki uzun zamandır görüşmeyen eski arkadaş gibiydiler. Uzun bir süre ayrılmadılar.

Bunu izlerken boğazım biraz tıkanı. Ayrıldıklarında ikisinin de gözlerinde yaşlar vardı. Kardeşimin fısıldadığını duydum. "İkimiz de çok şey kaybettik. Ben geri dönüş yolumu buldum. Umarım sen de bulursun."

Boğazımı temizledim ve birkaç dakika sonra vedalaşmak için kardeşime sarıldım. Hafta sonunu Harry'nin evinde geçirmek için küçük bir valiz taşıyordu. "Dolapları başlıca besin kaynaklarıyla doldurdum."

"Minik sosis, Tim Tam ve Pixy Stix mi?"

"Tabii ki. Ayrıca buradaki elemana da güzellikler bıraktım." Pixy'yi okşadıktan sonra gitti.

Sadece ikimiz kaldığımızda Aubrey'ye bir tur attırdım. Evim sonradan değiştirilmiş eski bir depo alanıydı. Tavanı yüksekti ve açık kat planı vardı. Üç yatak odalıydı ama birini sanat stüdyosuna dönüştürmüştüm. Kardeşim benimle kalmaya geldiğinden beri diğerini kullanıyordu. Ona Aubrey'nin konuk odasında kalacağını söylediğimde pek inanmış gibi değildi ama yine de misafir kalması için hazırlamıştı.

Önce kendi yatak odamda durdum. "Bu bizim yatak odamız."

"Chance..."

“Biliyorum. Bu akşam değil. Ancak kumsala yakın olsun diye burada yaşamaya karar verirsek yatak odamız burası olacak.” İşin asıl boktan yanı, burayı şimdiden *bizim* yatak odamız olarak düşünüyordum.”

“Çok güzel. Şu Klimt tablosu mu?”

Gülümsedim. *Edepsiz kızımı seviyorum.* “Öyle. Kadınların Üç Çağı. Görüyor musun, bir sürü ortak noktamız var. İkimiz de tablolarla kadın göğüslerinden hoşlanıyoruz. Gerçi biz buradayken şu bebeklerin dışında hiçbir şey fark etmezdim.” Gözlerim muhteşem memelerine döndü.

“Sapıksın sen.”

“Sen de buna bayılıyorsun.”

Ona evi gezdirmeye devam ettim, pişmanlık duya duya valizini misafir yatak odasına bıraktım. Turun son odası benim stüdyomdu. Çok uzun zamandır hiçbir şey yapmamıştım. Hayatım boktan bir karmaşaya dönmeden önce üzerinde çalıştığım çoğu projenin üstü kumaşlarla kaplıydı. Işığı açtım ve odayı hemen geçmek niyetindeydim ama Aubrey içeri girdi.

“Onu sen mi yaptın?” Geri dönüştürülmüş parçalardan yapılmış geniş bir motosikleti işaret etti. Birkaç sanat şovuna katılmıştı o parça ama şimdi üzerinde üç santimlik toz vardı.

“Evet.”

“Vay canına. O... inanılmaz.” Etrafta yürüyüp dikkatle inceledi. “Buradaki her şey hurdadan mı?”

“Herhangi bir satın alınmış ürün kullanmıyorum. Sadece bulduğum objeler.”

“Gerçekten iyisin. Ne beklediğimden emin değilim. Ama bu bir hikâye anlatıyor gibi.” Gülümsedim. Elbette, o tamamen anlıyordu. Topladığım her parçanın farklı bir hikâyesi olduğunu hissediyordum. Hepsini birbirine karıştırma şekli benim için bir kitap okumak gibiydi. Motosikletin diğer tarafına geçtim ve birkaç farklı şeyi işaret ettim, her parçanın nereden geldiğini ona söyledim.

Eğer mümkün olsaydı, o anda ona biraz daha âşık olurdum.

O gece Çin yemeği söyledik ve doğrudan kartonlardan yedik. Film izlerken Aubrey başı kucağımda uykuya daldı. Sözümü tutarak üzerine bir battaniye örttüm ve kendi yatağıma uyumaya gittim.

Ertesi sabah o hâlâ uyurken Pixy'yi yürüyüşe götürmek için dışarı çıktım. Fakat iki kahve ve Starbucks'tan aldığım fazla ücretlendirilmiş çeşitlerle içeri girdiğimde uyanıktı.

"Günaydın."

Kanepede doğrulup oturdu ve kollarını başının üstüne doğru kaldırarak esnetti. Tişörtü yukarı sıyrılıp o güzel, yumuşacık tenini açığa çıkardı. Isırmak istedim. Diğer tarafa dönmek zorunda kaldım.

"Keçi yürütürken acayip garip bakışlar alıyorsun."

Aubrey güldü. "Evet, biliyorum." Mutfağa gelip ada tezgâhın diğer tarafındaki tabureye oturdu.

"Sana bir şey soracağım. Şu verdiğim aptalca sözle ilgili. Sadece dokunmayı içeriyor. İstediğim her şeyi söyleyebilirim, değil mi?"

Kahvesini yudumladı. "Evet demeye korkuyorum. Ama... evet. Sanırım sözcükler sınırın dışında değil."

"Güzel. Çünkü sana söylemem gerekiyor. Memelerinin beni selamlayışı, sabahları güneşin doğuşunu görmekten daha iyi."

Başını iki yana salladı. "Ahlaksız bir diliniz var Bay Bateman."

"Ah, keşke size gösterebilseydim Bayan Bloom Bateman."

"Bayan Bloom Bateman, ha?"

"Şey, sen karımsın. Kendi adını da tutmak istersin diye düşündüm. Çalışan kadın falan olduğun için."

"Sanki ben bir fahişeymişim gibi söyledin."

"Fahişe... avukat." Sırıttım. "Aynı şey."

"Çok iyi. Düşünsene... ben de Bloom soyadından vazgeçip kocamın soyadını alacaktım. Şimdi o kadar emin değilim."

"Öyle mi? Ben de seni tire seven biri olarak düşünürdüm."

Çantasını tezgâhın üzerinden kendine doğru çekti ve içini

karıştırdı. "Yok ya. Ben değilim. Ben eski kafalıyım. Her şeyimi kocama vermeyi planlıyorum."

"Bunu duyduğum için memnunum Bayan Bateman. Çünkü her şeyi almayı planlıyorum. Günlük olarak."

Ona etrafı göstermek istiyordum. Artık çalıştığı şirket kapandığına göre, belki de Hermosa Kumsalı'nda yaşırdık. Suyu yakın olmak benim için önemliydi. Ancak Aubrey ile olmam anlamına geleceksen çölde bile yaşırdım. Öğle yemeğinden sonra iskelede yürüdük. Muhteşem bir gündü ve elini tuttuğumda elini çekmedi.

"Yüzmeye ne dersin?" Bu sabah çıkarken içine bikinisini giymesini söylediğime memnundum. Acayip sıcaktı.

"Olur."

Suyun kenarına indik ve tişörtümü çekip çıkardım. O da beni takip ederek kendi tişörtünü çıkardı ve gözlerim neredeyse yerinden pörtleyecekti. *Siktir. Belki de sonuç olarak bu o kadar iyi bir fikir değildi.* Küçük, kırmızı, ipli bir bikini üstü vardı ve olağanüstü memeleri dışarı taşmak istiyormuş gibiydi. Kıpırdanarak şortunu çıkardığında ona açık açık baktım ve hiçbir şeyi umursamadım. Eğer dokunamıyorsam kesinlikle gözlerimi dolduracaktım. "Neredeyse senin için kötü hissediyorum."

"Benim için mi? Niye?"

"Çünkü en sonunda sana sahip olmama izin verdiğinde," Gözlerimi şehvetli vücudunda yukarı aşağı gezdirdim. "Kayıp zamanı telafi etmek için vahşi bir herif gibi olacağım."

Serinlemem gerekiyordu ve Aubrey de benimle geldi. Eğilip onu itfaiyeci stilinde omzuma atıp kaldırarak şaşırttım ve suya doğru koşturdum. Çıglık atıp tekmeler savurdu ama ses tonundan gülümsediğini anlayabiliyordum. Kıçını sertçe tokatladıktan sonra ikimizi birden suya bıraktım.

Birlikte yüzdük ve güneş batana kadar kumsalda dolaştık. Günün bitmesini hiç istemedim.

“Geri dönmeliyiz,” dedi. “Büyük ihtimalle Pixy’nin dışarı çıkması gerekiyordur.”

“Çocuklar. Hep iyi vakitleri mahvediyorlar,” diye şaka yaptım.

Geri dönerken sohbetimiz ciddi bir yöne saptı. “Çocuk istiyor musun?”

Dürüstçe cevapladım: “Aslında hiç düşünmedim. Seninle tanışana kadar. Ama şimdi istiyorum. Benim tohumlarımı taşımandan daha çok istediğim bir şey yok.”

Kahkaha attı. “Kaç tane istiyorsun?”

“Altı,” diye cevap verdim hızlı.

“Altı mı?” Olduğu yerde durdu.

“Neden bilmiyorum ama seni hamile düşünmek bana bir şeyler yapıyor. Sadece düşününce bile tahrik oluyorum.”

“Gerçekten yardıma ihtiyacın var. Seks bağımlısı olabilirsin bence.”

“Birkaç yıldır yatmayan ilk seks bağımlısı olurdum.”

Bana samimiyetle baktı. “Üzgünüm. Bu zor olmalı.”

“Sen o bikiinin içindeyken sana baktığımda, kesinlikle öyle.”

“Sen şey... bilirsin işte.”

“Ne?”

“Biliyorsun.”

“Yoo.” Kesinlikle biliyordum.

“Bilirsin. Kendinle ilgilenmek.”

“Duş almak ve saç tıraşı olmak gibi mi? Evet. Kendimle ilgileniyorum. Hatta spor da yapıyorum.”

Kahkaha attı. “Söylememi istiyorsun, değil mi?”

“Kesinlikle günümü güzelleştirirdin prenses.”

Benim sokağıma vardık. Sol elini tutuyordum ama döndü ve geri geri yürümeye başladı. İki elimi birden tek eliyle tuttu. Konuşurken başını yana eğdi. “Mastürbasyon yapıyor musun Chance?”

Sikerler işte bu. Kelimeyi söyleyişini duymaktan bile hoşlandım. “Yapıyorum. Aslına bakarsan son zamanlarda sıklıkla yapıyorum. Tek yapmam gereken kokunu almak ve aletim taş gibi

oluyor. Eğer yapmasaydım korkunç morarmış hayalarla gezmem gerekirdi.”

“Üzgünüm.”

Onu daha yakına çektim. “Başka bir şey daha bilmek ister misin?”

Dudağını ısırdı ama başıyla onayladı.

“Senin içine geri döndüğümde her şeye değmiş olacak prenses.”

Evin içine girdik ve ilk duşu Aubrey’ye verdim. Kumsalda geçirdiğimizden günden sonra olmaması gereken yerlerimde bile kum vardı. O duştayken biraz müzik açtım, iki Corona’yı soğuması için buzluğa koydum ve bir keçiyle dans etmiş de olabilirdim.

Nakaratların arasında Aubrey’nin hafif sesini duydum. “Chance?”

Büyük banyo ana yatak odasıındaydı. Aralık kapıdan cevapladım: “Her şey yolunda mı?”

“Havlu almayı unuttum. Burada var mı?”

Duşun suyu hâlâ akıyordu. “Hayır. Buradaki dolaptalar. Sana bir tane getireyim.”

Bulabildiğim en pofuduk, en kızlara özgü havluyu seçtim. Hiç düşünmeden kapıyı açtım. Duşta sürgülü cam kapılar vardı. Buhardan bulanık görünüyordu ama yine de seksi silüetini görebiliyordum. Sırtı bana dönüktü, muhteşem kıcının a-ca-yip iyi bir görüntüsünü sunuyordu. Kıpırdıyamadım. Direncim parmaklarımın arasından hızla akıp gidiyordu.

Arkasını dönüp de beni ona bakarken görünce kendini gizlemek için çaba göstermedi. Onun yerine uzanıp göğüslerini yıkamaya başladı.

İnanılmaz.

Duşa doğru bir adım attım ama daha fazla ilerlemeden kendimi durdurdum. Arkamdaki kapı açık olduğundan soğuk hava içeri geliyordu, duşun kapısındaki sis gittikçe ağırlaşıyordu.

“Prensese...” Kelime dudaklarımdan inilti ve yalvarış arasında çıktı. “Sana dokunmayacağıma yemin ettim.”

Duşun yağmur gibi akan suyunun altındaki fısıltılı sözlerini zorlukla duyabildim. "Biliyorum. Düşündüm ki belki... hoşuna gider belki ben... ben..." Duraksadı. Kızımın duvarları kırılıp düğüliyordu. Sınırları zorlayan *oydu*. Ve bu hayatımda gördüğüm en seksi şeydi. Son cümleyi daha yüksek sesle ve daha çok iknayla söyledi. "Düşündüm ki belki de kendime dokunmamı izlemek hoşuna gider."

İşte burada. Benim güzel, tatlı edepsiz kızım.

"Ah, bebeğim. Seni izledikten sonra kör olsam, görmediğim için kendimi bir şeyi kaçırmışım gibi hissetmem. Yardım etmeme izin verecek misin? Kendine ne yapmanı istediğim şeyleri sana söylerim ve sen de benim için yapabilirsin. O şekilde bunu birlikte yaparız. Bu olur mu?"

Başıyla onayladı.

"Bu iyi bebeğim. Çok iyi. Seni izlerken kendimi sıvazlasam hoşuna gider miydi?"

"Evet."

Şortumu indirip önünde durdum. Eğer tamamen sertleşmiş olmasaydım bile bana bakış şeklini gördükten sonra olurdu. Gözleri aletime yapışıp kaldı. Kendimi yukarı aşağı sıvazlarken elimin hareketini izleyişini izledim.

"Bana yaptığın şey bu. Her gün. Derinlerinde olduğumu hayal ediyorum. Kalbinde ve bedeninde. Dokunduğun o güzel meme uçlarını emmek istiyorum. Dişlerimle kısırtıp çekmek istiyorum, tatlı acı hissi muhteşem vücudunun her sinir ucuna ulaşana kadar." Aubrey sesimle ve kendi dokunuşuyla rahatlamaya başlayınca başını hafifçe geriye yatırdı. Nazikçe meme uçlarını sıvazlayan elleri yavaşladı ve çimdiklemesini izledim. "Daha sert. Daha sertçe çimdikle." Dediğimi yaptı ve hisleri güneye giderken dudakları aralandı.

"Bacaklarını biraz arala." Tereddüt etmeden istediğimi yaptı. "Yatağında bacaklarını ayırmanı ve sen nefes nefese kalana kadar her santimini yalamak istiyorum. Sonra aletim için yalvardı-

ğını duymak istiyorum. Bunu yapacak mısın Aubrey? Benim için yalvarır mısın?”

“Yaparım. Yalvarırım.”

“Yap. Şimdi yap. Aletimi istediğini söylersen parmaklarını içine sokmana izin vereceğim.”

Elini acı verecek kadar yavaşça vücudunda aşağılara hareket ettirmeye başladı. Sesini duymak için resmen kendimi zorladım. “Tekrar içimde olmanın hayalini kurdum. Sanki yeterince derine giremiyormuşsun gibi gömüldüğünü. Lütfen. İçimde olmanı öz-lüyorum.” Sesi düzensizdi ve tatlı vajinasının üzerinde dolanan eli titredi.

“Parmaklarını klitorisine sür. Ama henüz içine sokma. Zama-nını sana söyleyeceğim.”

Vücudu bugün kumsalda güneşten kızarmış, yanakları tah-rikten pembeleşmişti. Önümdeki görüntü hayal bile edebilece-ğimden çok daha iyiydi. Aletimi daha sert ve daha hızlı sıvazla-dım. Konuşmak zorlaşıyordu.

Duşun kapısına doğru iki adım daha yaklaştım. Açmamak için bütün direncimi kullandım. Fakat en azından titrek soluğu-nu duyacak kadar yaklaşmam gerekiyordu. “Lütfen Chance.”

Benim için yalvarmaya gönüllü olduğunu bilmek beni ku-durtuyordu. Ben onun içine girmeyi ne kadar istiyorsam o da beni aynı şekilde istiyordu. “İki parmağını içine it. Gözlerini ka-palı tut ve ben olduğumu hayal et. Aletimi içinde hisset.”

Parmakları yok olduğunda daha fazla kendimi tutamadım. İki dakikadan az sürdü –parmaklarını benim penisimi sıvazladı-ğım kadar hızlı sokup çıkarıyordu. Dudakları aralandı ve başla-dığını biliyordum. “Chance...”

“Gel bebeğim. Birlikte.” Gözlerimin önünde kendini bıraktı-ğın izlemek dünya üzerindeki en nefes kesici görüntüydü. Ken-di kendine zirveye ulaşırken benim adımı inlediğini duymak son derece erotikti.

İkimiz de bittikten sonra nefesimizin kontrolünü yeniden ka-zanmamız epey süre aldı. En sonunda Aubrey’nin vücudu gev-

şedi ve duşun karo duvarına yaslandı. İçeri uzanıp suyu kapadı-
ğında gözlerini açmadı. Onu kollarımın arasına alıp yatağıma
taşıdım. Arkasından tırmanıp örtünün altına kaydım, kendimi
ona dayamama konusunda dikkatliydim. Bu kuralları bozmak
olurdu. Garip bir şekilde şimdi dingindim.

On beş dakika olmamıştı ki “üzgünüm” diye mırıldandığını,
ardından da uykuya daldığını duydum.

Ben de onun arkasından uykuya daldım, sevdiğim kadın ya-
tağımızda, yanımda uyurken rahatlama ve mutluluk hissediyor-
dum.

Ne yazık ki ertesi sabah uyandığında o his gitmişti ve nede-
nini çözmem uzun sürmedi.

Chance

En büyük zirvenizden dibin dibine batmak böyle oluyordu demek. İlk defa Aubrey'nin Vegas'taki otelde uyandığı ve onu terk ettiğimi fark ettiği anda nasıl hissetmiş olabileceğini tam olarak anlıyordum.

Gitmişti.

Pixy de öyle.

Tavan arasından sabah güneşi sızıyordu. Mutfak tezgâhının üzerindeki beyaz kâğıt parçasını gördüğümde kalbim çıkacak gibiydi. Kâğıdı açtığımda her bir kelimeyi okumak için uykulu gözlerimi ovaladım.

Chance,

Dün harikanın da ötesindeydi. Fakat dün gece yoldan çıktım. Senin için hissettiğim çekime karşı direncimin olmadığı bir kez daha kanıtlandı. Richard ile olduğum sürece, bu şekildeki hareketlerim ona karşı adil değil. Bir gün daha kalırsam olabilecek şeyleri riske almak istemedim. Artık sana fiziksel olarak direnemeyeceğimden eminim. Üzgünüm. Bütün hafta sonu için söz verdiğimi biliyorum. Sadece doğru şeyi yapmaya çalışıyorum.

Mektubu tortop yapıp odanın karşısına fırlattım. “Siktir,” diye bağırdım. Sesim boş mutfakta yankılandı. Yani buraya kadar mıydı? Dün o bir karar vermeden önce onu etkilemek adına bir şey yapabilmek için son şansımı ve benim yaptığım son şey ikimiz de sızmadan önce otuz bir çekmek olmuştu. Olan biten her şeyden sonra böyle mi bitecekti? *İyi oynadın Bateman*. Bir keçiyle Temecula’ya bu kadar çabuk dönebilmek için nasıl bir vasiya bulmuştu ki? Herhalde bu yolculuğu kabul etmeden önce kaçış planını araştırmıştı. Beklemede bir araç şirketi falan vardı büyük ihtimalle. *“Chance sikini dışarı çıkardı, o yüzden hemen gelip beni alır mısınız!”*

Umutsuz hissederek dirseklerimi tezgâha dayayıp şakaklarımı ovaladım. Onu aramayı düşündüm, sonra da zamana bırakmaya karar verdim. Hayatına yeniden girdiğimden beri hiçbir stratejimin olmadığı ilk seferdi. Buradan sonra ne yapacağımı gerçekten bilmiyordum.

Birkaç saat sonra Adele geldi. Onu arayıp Aubrey’nin gittiğini haber vermiştim.

Volta atarken ellerimi saçlarımın arasından geçiriyordum. “Bu akşam Temecula’ya dönmeyi düşünüyorum.”

“Yapma.”

“Yapma mı?”

“Yapma.” Volta atmamı durdurmak için ellerini kollarıma koydu. “Bak, ondan gerçekten hoşlandım. Bunun yoluna girmesini umuyorum ama ona nasıl hissettiğini gösterebileceğim her şeyi yaptın. Geri adım atıp doğru kararı vermesi için ihtiyaç duyduğu alanı vermelisin –senin onun için doğru kişi olduğunu görmeli. Sana hâlâ ne kadar değer verdiğini gözlerinden gördüm. Tanrı aşkına, ağlıyordu. Onu geride tutan tek şey incinme korkusu.”

“Ya korkusunun kazanmasına izin verip o göt lalesiyle olursa?”

“O zaman yoluna devam etmen gerekir.”

Devam edebilir miydim? Hayatım boyunca birini bir daha onu istediğim şekilde ya da o kadar şiddette isteyebileceğimi

tasavvur dahi edemiyordum. Fakat eğer onu seçerse eninde sonunda hayatıma devam etmem gerekeceğini, diğer kadınlarla çıkmam ve en sonunda iki yıllık bekâretime son vermem gerekeceğini biliyordum.

Tim Tam paketini açtı ve iki uzun bardağa süt doldurdu. Bu kurabiye markasını Amerika'da bulamayacağınız için, Adele'in Melbourne'daki bir arkadaşı kargoyla göndermişti.

Çikolata parçalı kurabiyelerden birini bardağıma batırdım ve ısırđım, ağzım doluyken konuştum. "Eğer onunla birlikte taşınmaya karar verirse onu bir daha asla göremeyebileceğimi bilerek nasıl burada kalırım ki? Herif birkaç güne gidiyor."

Adele'in kafası karışmış gibiydi. "Aubrey Boston'a ne kadar hızlı taşınabilir ki? Evini satması, bütün eşyalarından falan kurtulması gerekmeyecek mi?"

"Evi kiralık ve eşyaların çoğunun o taşındığında içeride olduğundan bahsetmişti. En büyük sorun keçimizi götürmek olacaktır."

"Keçimiz dediğinin farkındasın, değil mi? O senin de mi keçin?"

"Siktir. Onun keçisi demek istedim."

Adele anlayışla gülümsedi. "Hayır, demedin."

"Haklısın. Demedim."

O akşamın ilerleyen saatlerinde Adele, Harry'nin evine döndüğünde, öfkem bütün hislerime hükmetmeye başladı. Aubrey'ye bir mesaj yolladım.

Ben: Takip sona erdi. Sana istediğın mesafeyi veriyorum. Eğer bana ihtiyacın olursa beni nerede bulacağını biliyorsun.

Bana basit bir cevap yolladı.

Aubrey: Teşekkür ederim.

Sonraki haftanın ilk birkaç günü kendimle fazlasıyla gurur duydum. Aubrey'yi aramadım ya da mesaj atmadım. Hermosa Kum-salı'ndaki evimde kendimi meşgul tuttum; yeni bir hurda proje üzerinde çalışıyordum ve uzun zamandır ihmal ettiğim evin tamirat işleriyle uğraşıyordum. Kendimi meşgul tutuyor olsam bile içten içe sefil haldeydim.

Onunla temasa geçmemek zordu ama kardeşimin tavsiyesine uyuyor, Aubrey kendisi için doğru kararı verir umuduyla mesafemi koruyordum.

Haftanın sonu yaklaşırken sabırsızlanmaya başlıyordum. Bir gece Top Gear'ın bir bölümüyle başarısızca dikkatimi dağıtmaya uğraşırken içgüdüsel olarak yeminimi bozdum ve ona mesaj attım.

Ben: Orada mısın?

Aubrey: Buradayım.

Ben: Selam.

Aubrey: Temasa geçmediğim için özür dilerim.

Ben: Sorun değil. Aklını toparlayabilmen için bilerek uzak duruyordum.

Aubrey: Temecula'ya döndün mü?

Ben: Hayır. Orada benim için senin dışında hiçbir şey yok ve sana mesafe bırakıyorum. Evim burası. Gerçi sen burada kaldığın için, artık sensizken tam gibi değil.

Aubrey: Beni evine götürdüğüne pişman olduğun için üzgünüm.

Ben: Pişman olduğum tek şey o duşun kapısından içeri dalmamış olmam prenses.

Hemen yanıt vermedi. Birkaç dakika sonra telefonum titredi.

Aubrey: Onu yapmadığın için sağ ol.

Ben: Eğer yapmış olsaydım hâlâ burada olurdun.

Aubrey: Öyle mi diyorsun?

Ben: Yürümekte zorlanabilirdin ama yine de burada olurdun.

Aubrey: Anlıyorum.

Hiç cevap atmadı, o yüzden tekrar yazdım.

Ben: Sen iyi misin?

Aubrey: Evet. Daha fazla mesaj atamam. Seni bu hafta sonu arayacağıma söz veriyorum.

Ben: Yanında mı?

Aubrey: Evet.

Kıskançlık bana bir çuval tuğla gibi çarptı. Annemin sesine fazlasıyla benzeyen bir ses yine kafamda konuştu. “*Kıçını indir ve kadını kazan!*” Birdenbire her şey yerine oturdu. Beni burada tutan neydi? Gurur mu? Sikerim gururu. Tek önemli olan oydu. Onu geri kazanmam daha önemliydi.

İyi değildim. *Bu durum* iyi değildi. Yüreğimde, beni sevdiğini biliyordum. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Sadece yeniden incinmekten korkuyordu. Böyle geride kalıp oturmak sadece o herife üstünlük sağlıyordu. Eğer gitmesine izin vereceksem, bu kesinlikle savaşımdan olmayacaktı. Ona yakın olmalıydım.

Planlarda değişiklik vardı.

Anahtarlarımı alıp kamyonetime bindim ve Temecula’ya giden otoyola düştüm. Yol boştu, o yüzden saatte seksen beş kilometre hızla gidiyordum.

Planım geceyi motelde geçirmek ve sabahın erken saatlerinde günün sunacaklarına hazır olmaktı. Yarının ne getireceğini biliyordum. Sadece nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın onun için sonuna kadar orada olacağımı biliyordum.

Bu uzun yola varım prenses.

Radyoda bütün yolculuk için enstrüman müziği açtım. Sinirlerim başka bir şeyle başa çıkamazdı.

Motele vardığımda geç olmuştu. Mucize eseri uykuya daldım. Sabah erkenden kahvaltısını almak için Jefferson’da olmak istiyordum. Yarın yeterince hızlı gelmiyordu.

Ertesi gün normal şekilde başladı. Aubrey'nin ofis binasının dışında her zamanki gibi gelip gidenler vardı. Kahvaltı siparişini vermek için Starbucks'a girdiğimde, bugünün hiç de sıradan bir sabah olmadığı son derece açık bir hal aldı.

"Selamlar Melanie."

"Chance. Kasabadan gittin sanıyordum."

"Döndüm."

"Şaşırdım."

"Niye öyle diyorsun?"

"Bilmiyor musun?"

"Neyi?"

"Dün Aubrey'nin son günüydü. Bize veda etmeye geldi."

Ne?

"Artık burada değil mi?"

"Hayır. Üzgünüm. Artık arkadaş olduğunuzu sanıyordum. O yüzden işten çıktığını biliyorsun sandım."

"Arkadaş. Evet. Öyleyiz. Gerçi o küçük bilgi kırıntısından bahsetmeyi unutmuş olmalı. Nereye gittiğini söyledi mi?"

"Sadece işten ayrıldığını ve artık her sabah bizi görmeyeceğini söyledi."

Çenemi kaşırken haberleri sindirmeye çalışarak boşluğa baktım.

Melanie düşüncelerimi böldü. "Sana bir şey getirebilir miyim?"

Dikkatimi vermeden konuştum. "Tabii. Üç pompa yağsız vanilya kremalı, az köpüklü, ekstra sıcak latte."

"Aubrey'nin kahvesinden mi alıyorsun?"

"Ah... evet." Ne sipariş verdiğimi bile fark etmemiştim. "Neden olmasın?" Omzumu silktim. "Eski zamanların hatırına."

Köşedeki masada otururken bardağımdaki köpüklü sütü çevirdim. İşinden ayrılmasının ve bana söylememesinin Dick'le Boston'a taşınmayı seçtiği anlamına gelmediğine kendimi ikna etmeye çalışıyordum. Ona mesaj atabilirdim ama bir parçam cevaba hazır değildi. Belki de sadece işten ayrılmaya karar ver-

mişti, sonuçta şirket her halükarda kapanıyordu. İki türlü de, Aubrey'yle zaman geçirmeme yardım eden Starbucks'taki jübilem olacaktı. Artık burada çalışmıyorsa sabahları Jefferson'da onu takip ederek geçirmeyecektim. Cüzdanımdaki nakitleri çıkardım ve bahşiş kutusuna birkaç yüz dolar tıktırdım.

"Teşekkürler arkadaşlar. Geçmiş haftalardaki yardımlarınız için size minnettarım."

Melanie'nin gözleri genişledi. "Vay be, teşekkürler. Geri dönmeyecek misin?"

"Korkarım hayır."

Aubrey'nin evinin önüne kamyonetimi çektiğimde, gözüme takılan ilk şey ön bahçeye çakılmış beyaz ve mavi tabelaydı. Kalbim şiddetlice çarpmaya başladı.

Ne oluyor be?

Dışarı çıkıp tabelayı okuyacak kadar yaklaştım ve *Kiralık* yazdığını gördüm. Kalbim karnıma düşmüş gibi hissettirdi. Anahtarımı çıkarıp ön kapıya koşturdum ve kapıyı açtım. Mutton'un su kabı hâlâ mutfaktaydı ama boştu. Keçiden de bir iz yoktu. Bütün mobilyalar hâlâ yerindeydi ama Aubrey'nin kişisel eşyalarının hepsi gitmişti.

Resmen evin içinden uçarcasına geçtim. Yatak odasını hızlıca araştırmam en kötüsünü doğruladı. Gardırobundaki her bir kıyafeti gitmişti. Yatağına oturup odaya bakınırken gerçeklik kafama dank etmeye başladı. Adrenalinle dolup taşım.

Sakinleş Chance.

O bulanıklık içinde kör edici güneşe geri döndüm. Barakayı açıp bahçe ekipmanlarımı kamyonetimin arkasına taşımaya başladım. İşte o zaman bir ıslık duydum.

Arkamı döndüğümde Aubrey'nin kaçık komşusu Philomena olduğunu fark ettim. UPS elemanını karşılamak için dışarı koşturmuştu ve kahverengi bir kutu taşıyordu.

Terliklerini kaldırımında sürükleyerek bana doğru geliyordu.

Saçında bigudiler vardı ve dudakları parlak pembe kalemle baştan savmaca çizilmişti ama ruju yoktu. "Selam yakışıklı."

Boktan ruh halime rağmen arkadaşça davranmaya çalışarak konuştum. "Seni tekrar görmek ne hoş Philomena." Kutunda ne var?"

"Kimbilir? Uykumda bir şeyler sipariş veriyorum ve hatırlamıyorum bile." Alayla güldü.

"Ah, doğru ya. Dört Sihirli Kurşun. Birini Aubrey'ye vermiş-tin."

"Sen de bir tane ister misin? Çim biçme makinende bir turla takas ederim."

"Sorun değil. Bugünden itibaren bahçıvanlık işinden emekli oldum."

"Yani artık o gittiği için mi diyorsun?"

Gözlerim onunkilere dönüverdi. "Nereye gittiğini biliyor musun?"

"Onunla konuşma fırsatım olmadı, dün sevgilisiyle gittiğini gördüm. İçeride toplanıyordu. Adama ne olduğunu sordum ve Aubrey'nin onunla birlikte Boston'a taşınacağını söyledi. Sonra bir baktım, bu sabah kapının önünde bu tabela vardı."

Kulaklarım yanıyordu sanki. "Sahiden..."

"Evet."

Ondan sonra Philomena'nın ne dediğini hatırlayamadım. Motele geri dönüşümü bile hatırlayamıyordum. Öfkeli olmayı ya da kafamın karışmış olmasını beklerdim ama her şey uyuşmuştu.

Telefonumu elimde tutarak yatağa oturdum, ona mesaj atmak istiyordum ama bunu ne kadar düşünürsem o kadar az iyi bir fikir gibi görünüyordu. Eğer gerçekten Boston'a taşınıyorsa, karar verdiğini bana söyleme zahmetine bile girmemişti. Çoktan orada mıydı yoksa? Bu hafta sonu söz verdiği gibi beni arayacak mıydı? Aniden uyuşukluk hissi geçti, yerini saf bir hiddet aldı.

Cüzdanımı alıp yolun karşısındaki bara gittim. Onu kaybetmenin verdiği duyguları hissetmek istemi-yordum. Bu akşam hiçbir şey hissetmek istemedim.

Sözler dilimden acı bir şekilde döküldü. "Doldur bakalım Bebek Carla."

Carla her zamanki yerine oturduğumu görünce kesinlikle şoka girmiş gibiydi. "Seni bir daha göreceğimi sanmıyordum Avustralyalı."

"Şey, veda etmeye geldim. Yarın eve gidiyorum ve geri gelmeyeceğim."

İçkimi her zamankinden daha hızlı doldurdu, çok ihtiyacım olduğunu sezmişti. "Neler oldu?"

Bir yudumda bitirip bardağı bara çarptım. "Bitti."

"O kadar mı? Bitti mi? Aubrey, Dick ile mi kaldı?"

Onun da benim herif için taktığım adı kullanması beni memnun etti.

"Evet. Bugün evine gittim ve her şey toplanmıştı. Evin önünde kiralık olduğunu söyleyen bir tabela vardı. Göt lalesi, Aubrey'nin komşusuna onunla Boston'a taşınacağını söylemiş."

"Benimle taşak mı geçiyorsun?"

"Hikâyenin sonu."

"Yani sana bizzat kendisi söyleyecek terbiyesi bile yok muymuş?"

"Terbiye ya da cesaret, hangisi olduğunu bilmiyorum."

"Bıraktığında aranız nasıldı?"

"Bir süreliğine Hermosa Kumsalı'na döndüm. Hâlâ orada olduğunu sanıyor. Bu hafta sonu güya beni arayacaktı. Yine de geleyim ve işler nasıl gidiyor bir bakayım dedim. Şimdi aradığında bana ne söylemeyi planladığını biliyorum."

"Çok üzüldüm."

"Senin hatan değil."

"Gerçekten de işlerin senin için yoluna girmesini umuyordum. Mutlu bir son hak ediyordun."

"Artık bundan ya da ondan konuşmasak olur mu?" Acı verici olsa da yutkundum.

"Tamam. Nasıl istersen."

Carla içki üstüne içkiyi önüme yerleştirdi. Konuşacak halde olmadığı mı biliyordu, o yüzden kendi halime bıraktı. Bir ara içkiyi kesti, bana servis yapmayı reddetti. O masaları silerken başımı tezgâha dayadım. Bar kapanmaya hazırlanıyordu. Saatin kaç olduğuna dair bir fikrim yoktu. Televizyonun ve birkaç müşterinin sesi boğuk boğuk geliyordu.

Carla omzuma vurdu. “Hadi koca oğlan. Seni sokağın karşısına arabayla bırakacağım.”

Carla’nın kırmızı Prius’una bindim ve başımı koltuğa dayayıp gözlerimi yumdum. Hâlâ biraz sarhoştum ama ayılmaya başlıyordum. Herhalde bugünü unutmam için gereken alkol miktarına ulaşmak için kendimi öldürene kadar içmek zorunda kalacaktım. O yüzden, bir bakıma Carla’nın bana daha fazla içki vermemiş olmasına kızgındım ancak bana göz kulak olduğu için de minnettardım.

Beni odama kadar götürdü ve içeriye kadar sessizce takip etti. Yatağıma uzanıp kollarımı göğsümde bağladım ve gözlerimi kapadım. Gözlerimi açtığımda Carla kaybolmuştu. Su sesi geliyordu, banyoda olduğunu anladım.

Gözlerimi tekrar kapadım. Bu defa yeniden açtığımda, Carla yatağımanın yanında duruyordu. Saçını açmıştı, normalde retro stilinde tepeden toplu olurdu. Sürdüğü koyu kırmızı ruju silmişti. En fark edilir şeyse kırmızı dantel sutyeni ve uyumlu külodu dışında bütün kıyafetlerini çıkarmış olmasıydı. Memeleri kumaştan taşıyordu ve külodu kıvrımlı poposunu zorlukla kapatıyordu.

Sesim uykulu çıktı. “Ne yapıyorsun?”

“Konuştuğumuz şeyi hatırlıyor musun? Teklifim hâlâ geçerli. Sana her şeyi unutturmama izin ver. Bağ olmadan Chance. Sadece sen, ben ve gerçekten iyi bir düzüşme.”

Aletim seğirdi, vücudumun bu teklife verdiği doğal tepkiyi kontrol edemedim.

“Bebek Carla, mecbur değilsin.”

“İstiyorum. Tanrım, Chance, hem de çok istiyorum. Bana ne yaptığını hiç bilmiyorsun.”

Siktir.

Daha ben kelimeleri oluşturmamdan pantolonumun üstünden üzerime çıkmaya başladı, yarı kalkık aletime sürtünüyordu. “Sarımlar benim için hazırsın,” diye homurdandı dudaklarıma doğru.

Beni öptü ve isteksizce karşılık verdim, teklifini kabul mü etsem yoksa onu üzerimden mi atsam, emin değildim.

“Kondomun var mı?” diye fısıldadı.

“Hayır.”

“Sorun değil. Endişelenmen gerekmez. Hap kullanıyorum ve temizim.”

Gözlerimi yeniden kapadığımda Carla tişörtümü başımdan çekip çıkardı. Göğsümü öpe öpe aşağı iniyordu ama sarhoş zihnim Aubrey’yi hayal ediyordu.

Aubrey.

Aubrey.

Aubrey.

Carla beni nazıkçe yatakta daha çok geriye itti. Ben uzanmaya devam ederken kemerimi açmaya başladı. Aletim soğuk havada özgür kalınca sıvazlamaya başladı, ağzına almak üzere olduğunu biliyordum. İçimde derinlerden bir şey bana, “*Yapma!*” diye bağırdı.

Vücudumu aniden geriye doğru kaydırıp iç çamaşırlarımı yukarı çektim. Ayağa kalkarak pantolonumun fermuarını kapadım.

Parmaklarımı saçlarımdan geçirirken yere bakıp başımı iki yana salladım. “Bunu yapamam.” Tişörtümü alıp kafamdan geçirirken, “Çok üzgünüm,” dedim.

Carla elleri kalçalarındayken altdudağını ısırdı ve başını anlayışla salladı. “Sorun yok Avustralyalı.”

“Sorun sende değil... Sadece...”

“O. Biliyorum. Sorun o.”

“Ben sadece hazır değilim...”

Daha yüksek sesle konuştu. “Açıklamak zorunda değilsin Chance.”

Carla üzgün görünüyordu. Hislerini incitmekten nefret ettim ama onunla olmak doğru bir his vermemiştir.

“Üstümü giyinip gideceğim, tamam mı?”

“Gitmek zorunda değilsin.”

“Gerçekten gitmeliyim.”

Carla giyindikten sonra benim durduğum yere geldi ve yanağımdan nazikçe öptü. “Bir gün uyanacak ve yaptığına pişman olacak. Umarım o zaman sen gerçekten olman gereken kişiyi bulmuş olursun. Çünkü o kişi o kadın değil.”

“Teşekkür ederim Carla. Her şey için.”

“Lütfen bir gün aklını yeniden topladığında geri gel Avustralyalı, olur mu? Mutlu olduğunu öğrenmek istiyorum.”

“Geleceğim. Söz veriyorum.”

İşte böylece, Carla gecenin içinde kaybolup gitti.

Küçük çaplı bir morarmış taşak vakasıyla baş başa kalınca duşa girdim. Sıcak suyun üzerimden akmasına izin verirken avucuma biraz şampuan sıktım ve aletimi avuçlayıp sertçe sıvazlamaya başladım. Onu aklımdan uzak tutmak için çabalamama rağmen, mastürbasyon yaparken tek düşünebildiğim kişi Aubrey’ydi. Banyomda birlikte mastürbasyon yaparken klitorisini ovalayışının görüntüsü beynime doldu. Kendimi daha sertçe sıvazladım ve elime boşalmak yerine onun içine boşaldığımı hayal ettim. Bitirdiğimde düşüncelerim kontrolsüzce dönüyordu. Karo duvara yaslandım, orgazmıla sarsılırken duygularım galip geldi.

Siktir git Aubrey.

Siktir git.

Senden nefret ediyorum.

Seni seviyorum.

Senden nefret ediyorum.

Seni seviyorum.

Siktir.

Seni hâlâ çok ama çok seviyorum.

Chance

Pazar günü Hermosa Kumsalı'na döndüğümde ondan hâlâ haber almamıştım. Önce aramayı reddediyordum, özellikle de bildiğim şeyi bilirken. Eğer en azından neler döndüğünü bana haber vermek için arayacak kadar umursamıyorsa ben de onu arama tatminini ona vermeyecektim.

Evimin yakınındaki kumsalda yürürken bir martı sürüsü peşimden geldi. Kuma tekme atıp hayatımın buradan nereye gideceğini, günlerimi Aubrey'yi geri kazanmaya odaklanmadan nasıl geçireceğimi merak ettim. Her şeyden de ötesi, yoluma devam etmem için onu unutmam ne kadar uzun sürecek, diye merak ettim.

Bir yer seçip oturdum ve okyanusa baktım. Su dalgalıydı. Kısa süreli bir rüzgâr gözlerime kum kaçmasına sebep oldu. Birkaç sörfçü uzaklarda dalgaların tepesindeydi. Bir grup insan az ileride voleybol oynuyordu. Kızlardan biri bana doğru koştu.

"Hey, bir oyuncuya daha ihtiyacımız var. Katılmak ister misin?"

Ne diye olmasını ki? Biraz kafa dağınıklığı canımı yakmazdı. "Olur, tamam." Miskin vücudumu yerden kaldırdım, ağın

diğer tarafında bir kız ile oğlana katıldım. Tekrar tekrar servis atarak birkaç oyun boyunca takımımı öne taşıdım.

Bir ara mola verdik ve çocuklardan biri bize su almak için kumsaldaki büfeye gitti. Geri döndüğünde kahkahalarla gülüyordu.

“Dostum, az önce ne gördüğüme hayatta inanamayacaksınız.

“Ne gördün ahbap?”

“Sırada tasmalı bir keçiyle duran bir hatun vardı.”

Topu düşürdüm. “Ne dedin sen?”

“Tasmasıyla kayışı olan kahrolası bir keçi! Acayip de ateşli bir hatun. Kız...”

“Nerede?”

Geldiği yönü işaret etti.

Anında koşmaya başladım, kızlardan biri arkamdan bağırdı. “Hey, gitme! Bir oyun daha oynayacağız.”

“Bensiz oynayın,” diye bağırdım arkama bakmadan.

Kalbim doğal olmayacak kadar hızlı atıyordu sanki.

Büfeye gittiğimde sırada kimse yoktu. Deli gibi etrafıma bakırken bunun bir tesadüf olması mümkün mü diye merak ettim. Tasmalı bir keçi mi? Hiç sanmıyorum.

O buradaydı.

Sonra onu gördüm.

Aubrey.

Tanrım.

Mutton ile birlikte kumda yalnız oturuyorlardı. Suya doğru bakarken elindeki dondurma külahıyla keçiye besliyordu. Rüzgâr saçlarını uçuşturdu. Kalp durduracak kadar güzeldi. Ona inanamayarak bakarken orada hiçbir şey söylemeden uzun zaman boyunca durdum.

Nasıl olduysa beni keşfeden ilginç biri oldu. “Kör” keçi bir anda ayağa fırlayıp bana doğru koştu, bu sırada beni neredeyse yere yıkıyordu.

Aubrey hayvanın neden kaçtığını anlayamayarak panikle sıçradı, sonra benim kollarımda olduğunu fark etti.

Ayağa kalkıp açık sarı yazlık elbisesindeki kumları silkeledi. "Chance."

"Prenses. Burada ne yapıyorsun?"

"Arabamı evinde bıraktım. Mesajımı almadın mı?"

Telefonumu cebimden çıkardım ve ondan bir mesajı kaçırdığımı fark ettim. Voleybol maçı sırasında gelmiş olmalıydı. "Hayır ama şimdi gördüm."

Fazla heyecanlanmamaya çalıştım, belki de buraya kötü haberi yüz yüze vermek için gelmiş olabilir, diye kendime hatırlattım. Uzanıp ona dokunma isteğine rağmen, vücudum kendini koruma mekanizmasıyla kasılıverdi.

"Evine doğru yürüyebilir miyiz? Bunu burada konuşmak istemiyorum." Gülümsemiyordu. İfadesi sadece en kötü kâbuslarımı doğruluyordu.

Karnımın ortasına bir keder hissi çöktü. "Tabii."

Evime giden kısa yolu sessizlik içinde yürüdük. Oraya vardığımızda, Aubrey'nin arabasının önde park edilmiş olduğunu gördüm. Evin dışında ön basamaklara oturduk. Mutton yanımda çimleri kemiriyordu. Aubrey endişeyle ellerini birbirine sürttü.

"Devam et Aubrey. Söyle gitsin."

Sanki ağlamak üzereymiş gibi göründü ve sorusu beni hazırlıksız yakaladı. "Biriyle görüşüyor musun?"

Ses tonum kabaydı. "Ben mi biriyle görüşüyor muyum?"

"Sadece bana cevap ver."

"Hayır Aubrey. Haftalardır yemek, uyumak ve seni solumak dışında bir şey yapmadım." Sesim öfkenin sınırındaydı. "Neden bana öyle bir şey sorasın?"

"Önceki gece taşınma sırasında unuttuğum bazı şeyleri almak için evime uğradım. Philomena arabamı gördü ve sabahın erken geldiğini söylemek için yanıma geldi. O yüzden o gece senin moteline geldim. Dışarıda park edilmiş bir araba vardı. Pencereden içeri göz attığımda yanında bir kız vardı ve tişörtünü giyiyordu. Sanırım şu barmen kadındı."

Siktir.

Siktir.

Siktir.

Benimle dalga mı geçiyorsun?

Siktir.

"Prenses, dinle beni." Elimi çenesinin altına koyup bana bakması için çevirdim. "Sana yemin ederim, sana asla yalan söylemeyeceğim. Bana inanıyor musun?"

"Sadece bana doğruyu söyle."

"O Carla'ydı. Bir arkadaşım. Haklısın. Müdavimi olduğum barın barmeni. O gece çok fazla içtiğim için benimle odama kadar geldi. Kıyafetlerini çıkarıp bana hamlede bulundu ama onu durdurdum. Hiçbir şey olmadı."

"Sahiden mi?"

"Annemin mezarı üzerine yemin ederim. Carla beni öptü ve soymaya başladı ama ona bir şey yapamayacağımı, zaten bunu istemediğimi söyledim."

Derin bir soluk verdi. "Aman Tanrım. Uykularım kaçıyordu. Sana davranış şeklimden sonra kızmaya hakkım olmadığını biliyorum."

"O gece mantığım uçup gitmişti. Boston'a gitmeye karar verdiğini öğrendikten sonra yıkıldım. Hayatım bitmiş gibi geldi."

"Boston mu? Ben Boston'a taşınmaya falan karar vermedim."

"Ne? Ama bütün eşyaların gitmişti."

"Evet. Taşındım... ama Boston'a gitmek için değil."

"Sen toplanırken Philomena, Dick ile konuşmuş. Ona onunla birlikte gitmeye karar verdiğini söylemiş."

"Hayır. Bu doğru değil."

"Siktir prenses. O gece ondan o kadar sarhoştum. Seni kaybettiğimi sandım."

"Richard'ın umudu vardı. Belki de o yüzden Philomena'ya onunla taşındığımı söylemiştir. Önümde iş fırsatını sallayarak beni ikna edileceğini düşünüp duruyordu. Önceki güne kadar ona senden bahsetmemiştim. İşler çirkinleşmeden eşyalarımı toplamak istedim."

“Bekle. Senin dediğin şey...”

“Boston’a gitmeye hiç niyetim yoktu Chance. Ben kararımı ondan çok daha önce vermiştim ama hâlâ sana tamamen güvenemeyecek kadar korkuyordum. Korku hep orada olacak. Seni bu kadar çok sevdiğim için her zaman seni kaybetmekten korkacağım. Ancak seninle burada bir gün geçirmek, çok doğru hissettirdi. Geri dönüp hayatımı yoluna koymam gerektiğini biliyordum. Onunla aramızdakileri bitirmem gerektiğini biliyordum.”

“Dick’ten ayrıldın mı?”

“Evet. Resmen karman çorman oldu. Ona her şeyi anlattım. Beni, seni ve ikiz kardeşin bahçıvan Harry’yi becermekle suçladı.”

İkimiz de kahkahalara boğulduk, keçiye ürküttük ama mucize eseri ilk defa bayılmadı.

“Keşke iki kişi olsaydım ve aynı anda seninle sevişebilseydim. Ona aslında ikizim olmadığını söyledin mi?”

“Hayır. Beni sürtük olmakla suçladıktan sonra düzeltmeyi umursamadım.”

“Salak herif.”

“O gerçekten iyi bir adamdı ama sen geri döndüğün andan itibaren gerçekten de hiçbir kıyas olmadığını bilmelisin Chance.”

Zihnim olanların parçalarını birleştirmeye başlayınca rahatlayarak derin bir soluk verdim. “İşinden ayrıldın... Boston’a gitmek için değil...”

“Orada zaten mutlu değildim. Artı, eğer Hermosa Kumsalı’na taşınacaksam ben...”

“Buraya taşınmak mı?” Yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi. O anda gözlerimi kısarak Aubrey’nin Audi’sine baktım ve tanıştığımız ilk hafta olduğu gibi arabasının tavanına kadar dolu olduğunu ilk defa fark ettim. Hassiktir. Resmen tam bir daire çizip başladığımız yere gelmiştik.

“Bütün eşyaların orada mı?”

“Evet.” Elini kalbimin üzerine koydu. “Fakat benim bunun dışında hiçbir şeye ihtiyacım yok.”

Eğilip içimdeki her şeyle onu öptüm ve havaya kaldırdım. Yoldan geçen insanlar korna çalıyordu.

Onu yere bıraktığımda gözlerinde yaşlarla kollarını boynuma doladı. "Umarım bu site keçilere izin veriyordur."

"Eğer biri canımızı sıkarsa taşınırız. Zaten sana bir bahçe daha yapabileceğim bir eve ihtiyacımız var."

Başlayan her şeyin büyüklüğü bana çarpınca nefes alıp verişim hızlandı. En sonunda mutlak bir kesinlikle bana ait olduğunu bildiğim kadına sahip olmak için hayvani bir dürtüyle doldum. İçine girmek için bir saniye daha fazla bekleyemedim. "Prenses, umarım bir süre için planların yoktur."

Kaşını kaldırdı. "O niye?"

"Çünkü telafi etmemiz gereken iki yıllık bir düzüşme var."

Aubrey'nin elini tuttum ve kapıdan içeri çarpa çarpa girerken beni takip etti. Olmak üzere olan şeylerin beklentisiyle aletim işkence verecek kadar sertti.

Bulabildiğim en büyük kâseyi aldım ve saatlerce odamızdan çıkmama olasılığımıza karşı Pixy susuz kalmasın diye suyla doldurdum.

"Git işine bak Kerata," dedim, kâseyi önüne bıraktım. "Ben de annenle işime bakmaya niyetliyim."

Aubrey önümde dururken sanki üstümden ağır bir yük kalkmış gibi hissettirdi. İlk defa kaygı ve şüphe olmadan Aubrey'yle gerçekten olabilecektim.

Ona bakarken saçımı çekiştirip başımı iki yana salladım. "Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Sana yapmak istediğim öyle çok şey var ki."

"Her şey hazırım."

"Emin misin?"

"Evet."

"O zaman sanırım seni sertçe becermem gerekiyor. Bununla ilgili bir sorunun var mı?"

Elbisesini çekip başından çıkararak cevabını verdi. Külodunu kenara tekmelerken kendi kıyafetlerimi çıkardım. Vücuduma

bakışı beni daha çok heyecanlandırdı. Son birkaç haftada hissettiğim bütün o direnç artık tamamen yok olmuştu.

Çırılçıplak vücuduna gün ışığında bakınca, "Yüce Tanrım," diye soludum. Güzel kadınlığını tam ortasında incecik bir tüyden sıra bırakarak tıraşlamıştı. Onun tadına varmayı çok istiyordum ama bu defa değildi. O daha sonra olacaktı. Şu anda ona çaresizce ihtiyacım vardı.

Belini kavrayıp onu kendime doğru çektim. Saniyeler içinde bacaklarını belime doladı, onu kaldırıp doğruca ağızdan ölen aletimin üzerine getirdim.

"Ahhh." İçine gömülürken hissettiğim inanılmaz şeyle bağır-dım. Önceden hatırlayabildiğim herhangi bir şeyden daha iyi hissettiriyordu.

Aynı noktadan uzaklaşmaya zahmet bile etmedik. Ona nefes almadan girip çıkarken sırtı yatak odamın kapısına dayalıydı, o daha serti için yalvarırken içine doluyordum. Sevdiğim kadınlı olduğum için miydi, yoksa çok uzun zaman olduğu için miydi, emin değildim. Ancak bu zamana kadar aletimi saran hiçbir vajina bundan daha sıkı, daha sıcak, daha ıslak olmamıştı. Bundan daha mükemmeli ya da bütün hayatımda benim için yapılmış başka bir tane daha yoktu.

Kıçını sıkıca kavradım, dakikalar içinde kaslarının etrafımda kasıldığını hissettim.

"Boşal Aubrey. Aletimin her yerine boşal prenses. Bırak kendini."

"Boşalırken adımlı söyle. Adımı söyleyişine bayılıyorum," diye fısıldadı ağızma doğru.

İçine boşalırken, kalçalarımın her hamlesiyle birlikte tekrar tekrar adını söyledim. "Aubrey... Siktir... Aubrey... Tanrım... Aubrey... Aubrey... Aubrey..."

Birleşmiş bir halde kaldık, alınlarımızı birbirine dayadık.

"Seni seviyorum Aubrey."

"Buraya ulaşmak uzun bir yol oldu ama buna değerdi," dedi.

"Her saniyesine değdi."

Uzun bir süre boyunca birbirimize sarıldıktan sonra en sonunda onu yere bıraktım. "Aç mısın?"

"Biraz."

"Hadi içine bir şeyler sokalım... benim dışımda. İkinci raunt için enerjiye ihtiyacın olacak."

Boxerımı giydim ve tişörtümü de onun başından geçirdim. Kıyafetlerimden göz kırpan meme uçlarını görmeye bayıldım. Mutfakta beni takip ederken, en sonunda gerçekliğin farkına vardığında inanamayarak eliyle ağzını kapadı. "Hassiktir. Bir işim yok. Daha önce hiç işsiz olmamıştım."

"Şanslısınız Bayan Bateman. Seks köleliği için açık bir pozisyonum var."

"Az önce bana orada yaptığınız şeyden sonra o pozisyonu zevkle kabul ederim Bay Bateman."

"Burada sana tutkulu olduğun bir şeylerle ilgili bir iş bulacağız," dedim ciddiyetle.

"Seninle ilgili tutkuluyum ve tekrar tekrar *seni* yapmak istiyorum."

"O zaman karar verildi. Seks köleliği."

"Ama ciddi olmam gerekirse, ben muhtaç olmak istemiyorum. Kelimenin tam anlamıyla kış parayı aşmak istemem."

"Daha sonra benim senin kışına sahip olacağım düşünülürse bu kulağa son derece adil geliyor. Kışa karşılık kış."

SONSÖZ

Aubrey
Vegas - Bir Yıl Sonra

Chance ile birlikte küçük, beyaz şapelin kapısında durduk, üç yıl önceki sahte düğünümüzün gerçekleştiği yerd. Tüylerim resmen diken dikendi çünkü hepsi dün olmuş gibiydi. Burada olmak hem nostaljikti hem de arada kaybettiğimiz yıllar için biraz üzülmemeye sebep oluyordu.

Kızıl saçları ve rengârenk gömleği içindeki Zelda tıpkı onu hatırladığım gibi görünüyordu.

Gözlerini kısıp doğruca Chance'e baktı. "Sen daha önce de buraya gelmedin mi?"

Chance ışık saçtı. Buraya dönmek onun fikriydi. "Çok iyi gözlemcisin. Bu defa randevumuz var. Bateman adına. Saat altıda," dedi Chance, birkaç parça kâğıdı kaldırdı. "Ayrıca gerçek bir evlilik lisansımız var. Bu defa gerçekten yapıyoruz."

Zelda parmaklarını şaklattı. "Doğru. Sen Avustralyalısın... o yeminler... nasıl unutabilirdim ki? İkinizin arasında gerçek bir şeyler olduğunu bilmeliydim. Buradan gittikten sonra merak ettiğim birkaç çiftten biriydiniz. Bu kadar uzun sürmesine sebep olan ne?"

“Eh, yolculuğumuzun kalanında birkaç tümseğe çarptık. Ama ayaklarımızın üzerine indik, değil mi prenses?”

Onun bunu söylediğini duymak bana acı-tatlı hisler verdi. Ayı geçirdiğimiz o iki yılı ne zaman düşünsem beni inanılmaz üzüyordu. Bana sevecen gözleriyle baktı. Tanrım, nasıl olmuştu da beni böyle çok seven bir adam bulacak kadar şanslı olmuştum?

“Başlamaya hazır mısınız?” diye sordu Zelda.

“Evet.” Gülümsedim, hâlâ Chance’in on üç numara mavi gözlerine bakıyordum.

Adele ve erkek arkadaşı Harry şahitlerimiz olarak burada bizimleydiler. Arabayla geldiğimiz için Pixy’yi de yanımızda getirmiştik. Onursal sağdıçtı.

Bu defa kendi seçtiğim bir elbiseyle hazırlıklı gelmiştim. Chance kolları kıvrılmış beyaz keten gömleği ve muhteşem kıçını sarmalayan kumaş pantolonla inanılmaz seksi görünüyordu. Bugüne kadar hâlâ geçimimizi sağlayan şey o kıçtı sonuçta. Hermosa Kumsalı’ndaki yerel bir hayvan barınağını işletmek gibi çok daha tatmin edici bir iş için avukatlık kariyerimden vazgeçmiştim. Maaşı bok gibiydi ama her sabah kalkıp hayvanlarla olmayı dört gözle bekliyordum ve asla işe gitmekten rahatsızlık duymuyordum. Chance hâlâ futbolcu-model kariyerinden iyi para kazanıyordu ama ayrıca bir sürü çalışanı olan kendi bahçıvanlık işini açmıştı. Ayrıca hurda sanatıyla da hâlâ uğraşıyordu.

Mihrağa doğru yürürken Chance’in seçmiş olduğu şarkı beni hazırlıksız yakaladı: Beatles’tan *The Long and Winding Road*.^{*} Geleneksel değildi ama bizim için anlamı kusursuzdu.

Bunca zamandan sonra endişeli olmayacağımı düşünürdünüz ama tören başlarken ellerim titriyordu. Buradaki ilk törenimizden bir farkı yoktu.

Elvis konuştu: “Bu çiftin kanunen bir arada olamayacağını gösterebilecek biri varsa ya şimdi konuşsun ya da sonsuza kadar sussun.”

* (İng.) *Uzun ve Dönemeçli Yol.* —yhn

Sanki ipucunu almış gibi Pixy uzun bir şekilde *meeeledi*.

Chance arkasını dönüp ona takıldı, “Şimdi bela çıkarıyorsun, değil mi hergele?”

“Bu kadını evlenmesi için bu adama kim veriyor?”

Adele arkamdan konuştu, “Ben veriyorum.” Adele ile kardeş gibi olmuştuk. Yeni ailem için fazlasıyla minnettardım.

Chance ellerimi ellerinin arasına alıp, “Keşke annem seninle tanışabilseydi,” demesi bana dokundu.

Elvis özel ânımızı böldü. “Standart yeminleri mi kullanacaksınız, yoksa kendi yemininiz var mı?”

Aynı anda cevap verdik.

Chance, “Standart,” derken ben, “Kendi yeminim var,” dedim.

Chance sersemlemiş gibiydi, eğilip fısıldadı, “Prenses, sen yemin mi yazdın? Ben sadece seninle olabildiğince hızla resmi olarak evli olmak istedim. Bu defa atlayacaktım.”

Başımı sallayarak, “Benim sıram, söyleyecek şeylerim var,” dedim.

Chance, Elvis’ten sonra tekrarladıktan sonra boğazımı temizledim.

Benim için ne anlama geldiğini kelimelere dökmem nasıl mümkün olabilirdi ki?

Derin bir nefes alıp konuşmadan önce düşüncelerimi topladım. “Chance, tanıştığımız zaman bana neyin çarptığını bilmiyordum. Sadece hayatımda ilk defa ânı yaşadığımı biliyordum. Bana bir haftadan daha kısa sürede hayatta neyin önemli olduğunu öğrettin. Bana hayatın tadına nasıl varacağımı ve kendimi çok ciddiye almamayı öğrettin. Sana öyle delicesine âşık olmama sebep oldun ki, beni incittiğine inanırken bile hâlâ seni bırakmadım. Sadece artık umursamıyormuşum gibi *davrandım*. O zaman seni sevdiğimi sandım. Fakat gerçek aşk hikâyemizin daha oynamaya bile başlamadığını bilmiyordum. Seni hiç, geri dönüp de benim için elinden gelen her şeyle savaştığın andakinden daha çok sevmedim. Gün be gün, gururunu bir kenara attın ve

aramızdaki şeyin yürüyeceğine inanmanı ne kadar zorlaştırırsam zorlaştırırım asla benden umudunu kesmedin. Güvenimi ve daha fazlasını kazandın. Annenin benimle tanışabilmiş olmasını dilediğini söyledin. Şey, ben de onun burada olmasını dilerdim, böylece seni böyle yetiştirdiği için ona teşekkür edebilirdim. Düşünsene, sadece bir tanecik bile yanlış bir dönüş yapmış olsaydım, Nebraska'daki mola yerinde seninle asla tanışamayabilirdim. Tek bir dakika bütün bir hayatı değiştirebilir. Yine de, bir şekilde tanışırdık diye hissediyorum. Çünkü senin ruh eşim olduğunu biliyorum. Bizi buraya getiren yol her zaman kolay olmadı ama bizi daha güçlü yaptı ve bizi götüreceği sonraki yerler için fazlasıyla hazırız. Sonraki macera için sabırsızlanıyorum. Seni seviyorum Chance.”

Chance'i ağlarken hiç görmemiştim ama sessizce, “Seni seviyorum prenses,” derken gözleri parlamaya başladı.

Elvis yüzükleri takmamızı söyledi. Chance, eski sahte yüzük parmağını yeşile dönüştürmeye başladığında bile çıkarmayı hep reddetmişti. Bu defa parmağına yeni, plantin bir yüzük taktım. Chance birkaç ay önce prenses kesim –başka ne olacaktı?– elmas bir yüzükle beni şaşırtmıştı. Elmas bir sonsuzluk alyansını yüzüğümlerin önüne taktı.

“Nevada eyaletinin bana verdiği yetkiyle, gelini öpebilirsiniz.”

Chance beni kollarında kaldırdı ve yarını yokmuş gibi öptü. Resmi olarak kocam olduğunu bilerek dudaklarımı sarmalayan sıcak dudakları hissetmek cennet gibiydi. Pixy sabırsızlandı ve Adele ile Harry alkışlarken tekrar tekrar *mee* demeye başladı.

Chance beni yere bıraktı ve Zelda arkamızdan konuştu. “Öpüşme! Şimdi siz ikinizi neden hatırladığımı biliyorum.”

Zelda, Chance ile ikimizin fotoğraflarını çekti, sonra Adele ve Pixy ile de çekti.

Üç yıl önce kaldığımız otelde bir oda ayırmıştık ve mini bir bayı için Vegas'ta kalmayı planlıyorduk. Adele ve Harry, Pixy'yi araçlarıyla geri götüreceklerdi. Doğruca Hermosa Kumsalı'na gidecekleri için sarılıp vedalaştık.

Vegas güneşinin sebep olduğu kuru sıcağa adım attığımızda, şapelin önünde Chance için bekleyen özel bir sürprizim vardı.

Siyah BMW'yi gördüğünde kahkahalara boğuldu, yolculuğumuza gerçekleştirdiğimiz modelin aynısıydı.

"Beemer mı kiraladın?"

BEE-MA. Aksanına olan aşkımdan azıcık bile azalmamıştı.

"Eve uçakla döneceğimizi biliyorum ama bunun güzel bir dokunuş olacağını düşündüm."

Adele'e arabanın arkasını parlak yazıyla dekore ettirmiştim. *Evlendik... Tekrar* yazıyordu. Aslında ona en çok içindeki bir şeyi göstereceğim için heyecanlıydım.

"Bu harika. Ben sürebilir miyim Bayan Bateman?"

"Evet. Sanırım ben dikkatim dağılmadan yakışıklı kocama bakabilmek istiyorum."

Arabaya bindiğimizde ön panonun üzerinde duran şeyi görünce yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. "Bay Obama! Bunca yıl onu sakladın mı?"

"Sana bir hikâye anlatmam lazım. Temecula'ya ilk gittiğimde ve BMW'yi takas ettiğimde, sallanan başı arabada bıraktım. Oradaki çalışan peşimden koşup ister miyim diye sordu. Ona onda kalmasını söyledim. Seninle ilgili herhangi bir somut şeyden kaçmaya çalışıyordum çünkü seni kaybetmek canımı çok yakıyordu. Hâlâ kalbimdeydin ve o değişmiyordu, o yüzden diğer bütün hatırlatıcılardan kurtuldum. Birkaç hafta sonra bir benzinlikte durdum. Yanımdaki arabadaki on iki yaşlarındaki bir oğlan çocuğu babasının mini marketten dönmesini bekliyordu. Panelin üstündeki sallanan başı gördüm. İnanmadım. Onun bizim olması gerektiğini biliyordum. Ona nereden aldığını sordum. Babasının ona verdiğini söyledi. Meğerse babası aracımı verdiğim bayilikte çalışıyormuş. Ne anlama geldiğini bilmiyordum ama gitmene izin vermememle ilgili bir işaretmiş gibi hissettim. Ona geri almak için ne kadar para ödemem gerektiğini sordum. Benden on dolar istedi ama aslında ne istese öderdim. O gün karman çorman bir haldeydim. Kendimi yoluma bakmaya

zorluyor olmama rağmen, yeniden ortaya çıktığında o sallanan başı düşündüm ve evrenin bana seni beklememi, pes etmememi söylemeye çalıştığını anladım." Onu ve çok daha fazlasını geri aldığım için ne kadar şanslı olduğumu düşünürken gözlerimden yaşlar dökülmeye başladı.

"Bu hikâye harikaydı prenses." Chance parmaklarıyla akan yaşları sildi. "Bana o ikinci şansı verdiğin için sana teşekkür ederim." Eğildi ve göğsümün altından genişleyen dantel elbisemi esneten beş aylık hamile karnımı öptü. Beklediğimiz küçük oğlanın adı da babasınınkinin aynısı olacaktı.

Benim ikinci Chance'im.

Chance başını karnımdan ayırmadı. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirerek mırıldandım: "Bu en adil olanı. Ben sana ikinci şans verdim ve şimdi sen de bana benimkini veriyorsun."

S O N

TEŞEKKÜR

İlk ortak çalışmamız ile ilgili haberlerin yayılmasına yardım eden bütün harika bloggerlara teşekkür ederiz. Bize her gün yeni okuyucular getirebilmek için çok sıkı çalışmanıza sonsuza kadar minnettar olacağız.

Julie'ye, Sen bizim denegimizsin. Bu proje boyunca sersemliklerimize katlandığın için teşekkürler!

Dallison ve Kim, Chance'in kamu tüketimi için iyi ve temiz olduğundan emin olmak adına detaylara dikkat ettiğiniz için teşekkürler.

Luna'ya, Chance'in olabileceği en iyi Avustralyalı olmasını senin gözlerin garantiledi. Senin nasıl keçi koşturanlarla karşılaşacağını görmek için sabırsızlanıyorum!

Lisa'ya, Çıkış turumuzu organize ettiğin ve bütün desteklerin için.

Letitia, Bütün kapakların yıkılıyor ama bu seferki favorimiz olabilir! Kusursuz olana kadar uğraştığın için teşekkürler.

Temsilcilerimiz Kimberly Brower ve Mark Gottlieb, Sıkı çalışmanız ve gelecekte Ukala Piç'i beyaz perdeye aktarma konusundaki rolleriniz için önceden teşekkür ederiz. (Hayal kurabiliriz, değil mi?)

Okuyucularımıza, Sizi Chance ve Aubrey ile birlikte bir yolculuğa çıkarmamıza izin verdiğiniz ve kitaplarımıza olan daimi desteğiniz ve coşkunuz için teşekkür ederiz. Sizsiz birer hiç olurduk!

Sevgilerimizle,

Penelope & Vi

NAR **sist**

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARLARI

**VI KEELAND
PENELOPE WARD**

YABANCI

NEW YORK TIMES'TA DÖRT HAFTA BOYUNCA BİRİNCİ SIRADA KALAN BİR AŞK HİKÂYESİ.

Gün, her zamanki gibi başlamıştı.

Tren koridorunun öbür ucundaki adam beni büyüleyene dek.

Küçük dağları o yaratmış gibi telefonda birine bağlıyordu.

O takım elbiseli, kibirli adam kendini ne sanıyordu, Tanrı mı?

Aslında bir tanrıya benziyordu. O kadar.

Durağı geldiğinde aniden kalkıp gitti. O kadar aniydi ki telefonunu düşürdü.

Telefonunu ben almış olabilirim.

**Tüm fotoğraflarını karıştırmış ve birkaç numarayı
aramış da olabilirim.**

Geri verecek cesareti toplayana kadar gizemli adamın telefonunu
günlerce tutmuş olabilirim.

Şehrin öbür ucundaki havalı şirketine kendimi sürüklediğimdeyse
beni görmeyi reddetti.

Ben de telefonu küstah pislüğün ofisine bıraktım.

Bu arada telefonunda edepsiz bir fotoğraf bırakmış olabilirim.

Mesaj atmasını beklemiyordum.

Konuşmalarımızın bu kadar ateşli olmasını beklemiyordum.

Henüz.

İkimiz ancak bu kadar zıt olabilirdik.

Fakat zıt kutuplar hakkında ne söylediklerini bilirsiniz.

**Yüz yüze geldiğimizde, birbirlerini çekmekten daha fazlasını
yaptıklarını keşfettik: Biz, birbirimizde kaybolduk.**

Sürüklendiğim macera beni tamamen hazırlıksız yakalamıştı. Bu macera
bittiğinde kendimi bulduğum yere hazır olmam da mümkün değildi.

Her güzel şeyin bir sonu vardır, değil mi?

Bizim sonumuzsa tahmin edilemezdi.

• • •

"Vi Keeland ve Penelope Ward kalplerimizi çalacak yeni bir narsist
piç yarattılar ve bu seferki takım elbise giyiyor: En sevdiğim.
Graham Morgan'ı önce ben gördüm. Kesinlikle okumalısınız!"

—LAURELIN PAIGE, *New York Times* Çoksatan Yazarı

EGO MANYAK

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

VI KEELAND

YABANCI

Drew Jagger'la tanıştığım akşam,
Park Avenue'daki yeni ofisimi ilk kullanışımdı.

Dövüş hareketlerimi üstünde denemeden
hemen önce 911 aradım.

Beni hızlıca alaşağı etti, sonra onu
dövmeye girişmeme güldü.

**Ofisime izinsiz giren kişi tabii kendini
beğenmiş olacaktı, ne bekliyordum ki?**

Fakat ofise izinsiz giren o değilmiş.

Benmişim. Ofisi kiralarken dolandırılmışım.

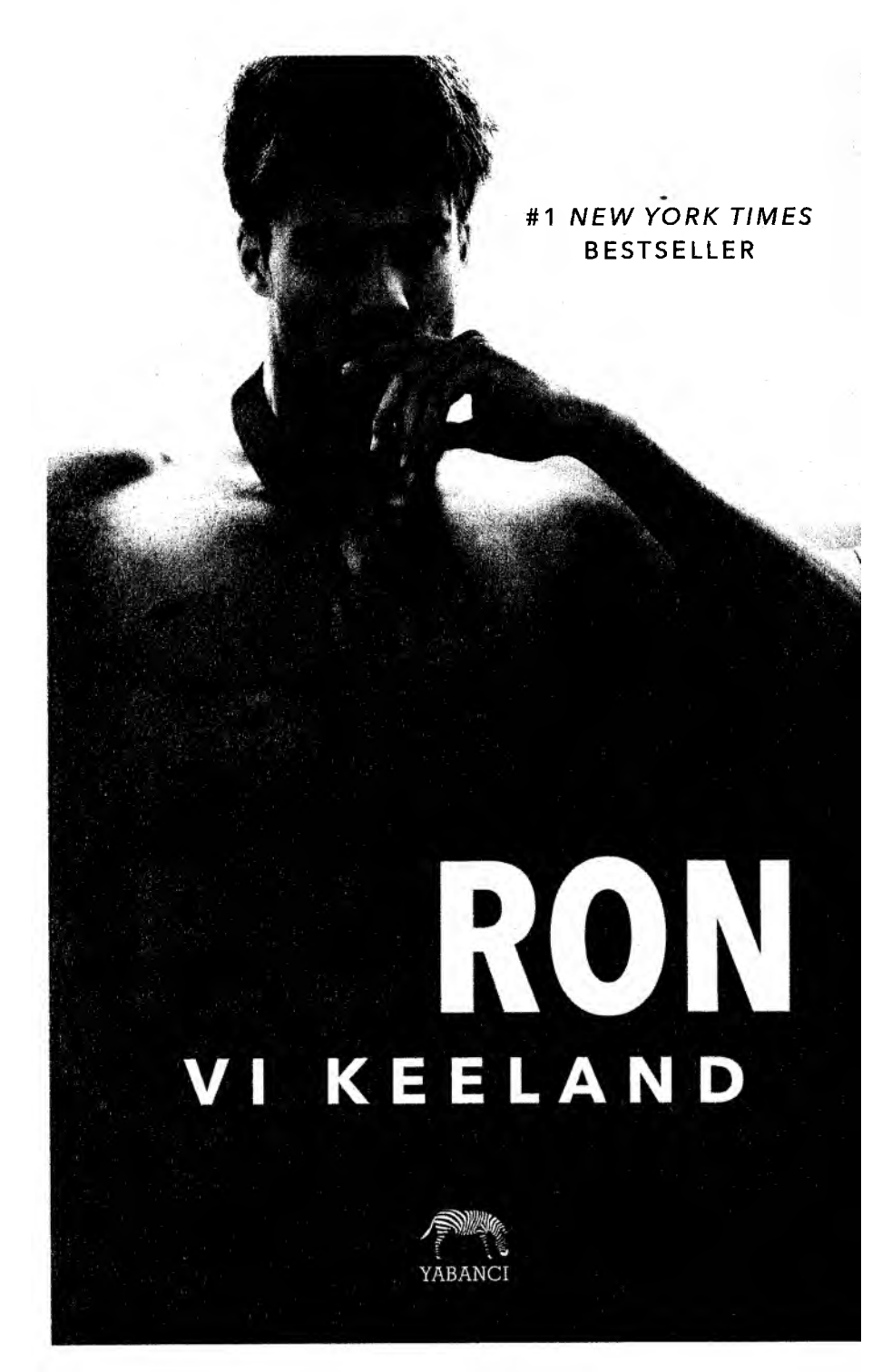
Tamamen zıt kişilerdik. Drew öfkeli, inanılmaz yakışıklı
ve ilişkileri bitiren biriydi. Benim işim ise insanların evliliklerini
kurtarmalarında yardımcı olmaktı. Aramızda ortak olan tek şey, aynı ofisi
kullanıyor olmamızdı.

Bir de gün geçtikçe inkâr etmesi zorlaşan çekimimiz.

• • •

"Kendini beğenmiş, ağzı bozuk bir avukat ile insanlara ağzının payını
veren, ateşli kadın karakterin tartışmaları, birbirlerine âşık olmaları ve
romanın duygusal sonu yüzünden BU KİTABA ÂŞIK OLDUM! Aralarındaki
tartışmalara gülmekten karnıma ağrılar girdiğini de unutmamak lazım.
Eğer içine kaçmak istediğiniz bir aşk romanı arıyorsanız, bunu kesinlikle
tavsiye ederim!" —*Aestas Book Blog*

"Bu içten ve flörtöz hikâye tek kelimeyle mükemmel! Uyarı: Benim gibi
sabahlamaya hazır olun. *Egomanyak*'ı elinizden bırakamayacaksınız.
Şüphesiz 2017'nin en sevdiğim kitabı." —*Kindle Crack*

#1 *NEW YORK TIMES*
BESTSELLER

RON

VI KEELAND

KİTAPLARI, BUGÜNE KADAR BİR MİLYONDAN FAZLA KOPYA SATMIŞ, ELLİDEN FAZLA ÇOKSATAN LİSTESİNE GİRMİŞ VE ON İKİ DİLE ÇEVİRİLMİŞ OLAN VI KEELAND'DAN SEKSİ VE EĞLENCELİ BİR ROMAN.

Chase Parker'la ilk tanıştığımdaya verdiğim ilk izlenim pek hoş sayılmazdı.

Beraber yemeğe çıktığım adamdan beni kurtarması için restoranın tuvalet sırasında telefonla arkadaşımı arıyordum. Chase telefonda dediklerimi duyduğunda benim adı biri olduğumu söyleyip istememiş olmama rağmen tavsiyede bulunmuştu. Ona çenesini kapamasını söyledikten sonra restorana beraber geldiğim adamın yanına geri dönmüşüm, o da beraber olduğu kadının yanına.

Yanımızdan geçerken bana o muhteşem gülümsemelerinden biriyle baktı. Gece boyunca onun oturduğu tarafa kaçamak bakışlar atmaktan kendimi alamadım.

Birkaç kez göz göze geldikten sonra birlikte olduğu kadınla beraber masamıza geldi ve eskiden beri tanışıyor muyuz gibi bir hikâye uydurup beni içinde bulunduğum durumdan kurtardı.

O yemekten sonra Chase'i çok düşündüm.

Bir ay sonra yeni işime başladığımda kendisinin **PATRONUM** olacağını bilmiyordum tabii...

• • •

"Eğlenceli, flörtöz, seksi, duygusal... *Patron*, romantik bir romandan isteyebileceğiniz her şeye sahip."

—**PENELOPE WARD, *New York Times* Çoksatan Yazarı**

"*Patron*, Keeland'ın başyapıtı. Ateşli ama bir o kadar da duygu yüklü... Kısaca bu kitap sayesinde romantik romanlar okuyorum."

—**K. BROMBERG, *New York Times* Çoksatan Yazarı**

"Seksi ve bağımlılık yapan bir romandan bekleyebileceğiniz her şeyin mükemmel bir karışımı! Yüzünüzü kızartacak, bazen kalbinizi kıracak fakat sonra pır pır ettirecek ve ardından kahkaha atıracak... Kesinlikle tavsiye ediyorum. Bu yılın en sevdiğim romanı!" —**Aestas Book Blog**

Nebraska'nın ortasındaki bir benzinliğe değil,
en çılgın fantezilerime layık biriydi.

**Ülkeyi boydan boya arabamla gezerken Chance adında seksi,
ukala bir Avustralyalı ile karşılaşacağım aklıma bile gelmezdi.**

Arabam bozulunca bir anlaşma yaptık. Sonra da bir baktım
beraber yolculuk ediyor, geceleri otel odalarında cinsel çekimimizin
gerginliği içinde oturuyor ve plansız maceralara çıkıyorduk.

**Sıradan bir gezi, hayatımın en önemli yolculuğuna dönüşmüştü.
İşler ciddiye binene kadar her şey çok güzeldi.**

Onu istiyordum ama Chance hamlede bulunamıyordu. Onun da
beni istediğini sanıyordum ama bir şeyler onu bundan alıkoyuyordu.

**O ukala piçe âşık olmamam gerekiyordu, özellikle
yollarımızın ayrılacağını biliyorken.**

Her güzel şeyin bir sonu vardır ne de olsa, öyle değil mi?

Fakat kendi sonumuzun böyle olacağını asla tahmin edemezdim.

• • •

"Zekice ve inanılmaz bağımlılık yapıyor! Şüphesiz bu sene
okuduğumuz en iyi kitaplardan." —*The Rock Stars of Romance*

"Bu tartışmasız senenin en sevdiğim kitabı oldu!"

—*Three Chicks and Their Books*

"Bu kitabı sevdiğimi söylemek bile yetmiyor. Tek oturuşta
bitirdim. Eğer mükemmel kitabın bir formülü olsaydı bu olurdu.
Bu komik, seksi ve tatlı romans ilk sayfadan sonuncusuna
kadar sizi esir alacak." —*Kindle Crack*

Çeviren: Tuba Özkat

www.yabanciyayinlari.com

YABANCI

9 786052 177464

Yabancıyayinlari